

พี ม พี ก้า
สำนักพิมพ์

รักแล้ว จงยอม

สวย
เลิศ
เปิดซอง

ดอกไม้โบราณ

๑

แค่แฟน...ทำแทนไม่ได้

“เราเลิกกันเถอะ”

เสียงเล็กใสของหญิงสาวแสนสวยวัยยี่สิบสามปีเอ่ยแบบไม่ยี่หระ หลังยกถ้วยน้ำชาขึ้นจิบในยามบ่ายที่บ้านของตนเอง ผิวขาวผ่องสะท้อนแสง ตัดกับเสื้อผ้าลายดอกกุหลาบแดงสด แต่งผมมวยสูงด้วยผ้าคาดเบรนต์หฐ และปล่อยชายห้อยข้างอวดไบบนหัวรูปไข่

ก็ขนาดแค่ผ้าคาดผมยังราคาเรือนหมื่น คงไม่ต้องพูดถึงข้าวของเครื่องประดับบนร่างตั้งแต่หัวจดเท้า ที่รวมราคาได้มากกว่าแสนบาทในแบบชุดลาลองสำหรับวันหยุดนี้กระมัง

สวย รวย เลิศ เซ็ด จัดจ้านจริงๆ แม่คุณเอ๊ย

ญาณ์จฉรา รัตมีทรัพย์ขจร ชื่อนี้แปลว่าผู้มีความรู้ดูจนางฟ้า แถมนามสกุลยังมีความหมายแสดงความร่ำรวยที่ล่วงหน้าชาวบ้านไปหลายเส้าไฟฟ้าอีก เพราะคุณสมบัตินชาติตระกูลที่ดีเนื่องจากเป็นบุตรสาวคนเดียวของนายญาณ์ฤทธิ์ อดีตผู้ช่วยเอกอัครราชทูตไทยประจำกรุงโรม ประเทศอิตาลี กับอัจฉรา อดีตอาจารย์คณะรัฐศาสตร์ ภาควิชาการปกครองระหว่าง

ประเทศ มหาวิทยาลัยอันดับหนึ่งของเมืองไทย เมื่อนำชื่อกับนามสกุลของเธอ มารวมกันจึงแปลได้ว่า ญาณ์จรรยา คือสาวสวย เลิศ เชิด หยิ่ง ขนานแท้

หญิงสาวถูกตามใจมาตั้งแต่แรกเกิด จนทุกวันนี้เจ้าอาการเอาแต่ใจ ยังติดหนึบเป็นเงาตามตัว เพราะสองสามีภรรยาในฐานะผู้ให้กำเนิดเสพติด การเอาอกเอาใจลูกสาวหัวแก้วหัวแหวน ตั้งแต่เด็กจนโตลูกอยากได้อะไร เป็นต้องได้ ไม่ว่าจะเป็นเสื้อผ้า หน้า ผม และข้าวของต่างๆ ทุกสิ่งทุกอย่าง จะถูกจัดหามาให้ อย่างทันใจเสมอและสมฐานะ จนเด็กสาวฝังสมอไว้ว่า การจับจ่ายเพื่อความงามด้วยเงินหมื่นเงินแสนเป็นเรื่องธรรมดา รวมถึง ความสวยและรวยจะทำให้เธอชนะทุกอย่าง

แม้จะเอาแต่ใจปานนั้น แต่เธอไม่ใช่คนเกกมะเหรก ตรงกันข้ามกลับ มีผลการเรียนดีเยี่ยมสมใจพ่อแม่ ไม่ให้ได้อายุคนแหวดวงชั้นสูงด้วยการคว่ำ คะแนนเกียรตินิยมด้านการออกแบบเสื้อผ้าจากมหาวิทยาลัยชื่อดังที่กรุงโรม เมื่อปีก่อน ปัจจุบันเจ้าตัวเด็ดฉายาในวงการแฟชั่นไทยชนิดที่ใครๆ ก็รู้จัก

เจ้าของปากสีแดงสดบนหน้าสวยพูดคำว่า ‘เลิกรา’ ง่ายๆ เหมือนแฟน นั้นมีค่าเท่ากับผักคะน้าเผ่าหนึ่งก้านที่ไร้ค่าไร้ราคาลิ้นดี ไม่สิ...คะน้าเผ่ายังมีประโยชน์ เป็นนุ้ยหรือไมก็ เป็นอาหารของแบคทีเรียได้บ้าง แต่สำหรับ กัณตภัทร สุรัชยา หนุ่มหล่อร่างสูงโปร่งแบบดาราเอเชียที่มีดีกรีเป็นถึง ลูกชายเจ้าของธุรกิจห้างสรรพสินค้าอันเลื่องชื่อระดับเอเชีย แถมเพิ่งได้รับการโหวตจากนิตยสารชื่อดังให้เป็นนักธุรกิจรุ่นใหม่ที่หน้าหล่อและร่ำรวย ที่สุดในปีนี้ กลับกำลังรู้สึกที่ตัวเองไร้ค่ากว่าก้านคะน้าที่นั่นเสียอีก

“ถ้ากัณททำอะไรให้วันสโกธร กัณขอโทษ อย่าพูดคำว่าเลิกเลย มัน บาดใจกันเกินไป” กัณตภัทรแว่วอวยอย่างที่มีกเดินตามหลังแฟนสาวคนสวย มาโดยตลอด

ก็สวยแบบแถวหน้า รวยแบบเศรษฐี เรียนเก่งหาตัวจับยาก มั่นใจ กล้าพูดกล้าทำ เล่นดนตรีได้ ร้องเพลงเพราะ รสนิยมดี มีโทรศัพท์มากด้วย ฟังก์ชันล้ำหน้า แถมยังหัวสมัยใหม่แต่ไม่ปล่อยตัวหรือใจง่ายอย่างที่คิด

ดีเลิศขนาดนี้ Һ่าง่ายที่ไหนกัน

เขาคบหาญาติจรรยาตั้งแต่สมัยเรียนชั้นอนุบาลและเป็นฝ่ายตามใจเธอมาตลอด ไม่ลี...คิดเอาเองว่าคบกัน แต่จริงๆ ก็แค่เด็กชายอายุห้าขวบที่เขินอายเด็กหญิงวัยเดียวกันผู้ซึ่งมีแก้มเป็นพวงสีชมพูในชุดนักเรียนอนุบาล ตอนนั้นเขาบอกตัวเองว่าคนนี้แหละน่ารักที่สุดในชั้นแล้ว ยิ่งโตก็ยิ่งสวยจนฝังใจ พอมาถึงช่วงวัยเริ่มเป็นหนุ่มก็ไม่ปิดบังความรู้สึกและเดินหน้าตามจีบให้รู้กันไป แม้จะดุ้งองแง่งไปบ้าง แต่เขาก็จริงจัง ทั้งชื่อของให้ ไม่ว่าจะชื่อนักให้เป็นไม้หรือชื่อไม้ให้เป็นนก ก็ถนอมรักก็ไม่อึดออด เรียกว่ายอมทุกประการ ขอให้ได้แลกกับการได้เธอมาเป็นแฟนเท่านั้น

แต่วันนี้จะให้ยอมเลิกราด้วย เขาจะทำมันได้อย่างไร...ก็ถนอมรักคิดขณะกลืนน้ำตา ปากสั่นน้อยๆ

ญาติจรรยา mong ถนอมรักเป็นเพื่อนที่ดีและสนิทที่สุด ผูกพันด้วยความรู้สึกเหนียวแน่น ไม่รู้ว่าเป็นเพราะความเหงาหรือรำคาญกันแน่ที่ทำให้เธอเปลอตกปากรับคำขอเป็นแฟนจากเขาเมื่อหนึ่งกว่าปีก่อน

‘อืม...เป็นก็เป็น’

คำพูดสั้นๆ ในวันนั้นของหญิงสาวทำให้ถนอมรักดีใจจนน้ำตาไหลคอยเทียวไล่เทียวชื่อเอาอกเอาใจไม่เคยขาด ถ้าบั้นดาลเดือนให้เป็นดาวได้คงหอบไปให้เธอนอนกอดทุกคืนไปแล้ว

ไม่น่าเชื่อว่าแม่จะเอาใจสารพัด แต่แม่คุณกลับรู้สึกเฉยๆ ไม่มีที่หาซาบซึ่งใจกลับบ้างเลย ยังคงดูตาเหมือนเดิม พุดจาก็ไม่เคยหวานอย่างคนเป็นแฟนกัน ไม่เคยเอาใจ ไม่เคยเดินจับมือหรือซบไหล่ยามนั่งดูภาพยนตร์ด้วยกันเลยสักครา

อ้อ สาบานได้ว่านี่เรียกว่าเป็นแฟน? แต่กระนั้นถนอมรักก็รักฝังลึกยากจะถอนใจ ทำให้สิ่งที่เกลียดที่สุดในเวลานี้ คือการได้ยินคำว่า ‘เลิกรา’

“ถนอมไม่ได้ทำอะไรผิด นิสแค่อยากเลิกขึ้นมาเฉยๆ นี่แหละ อย่าเข้าชี้ให้รำคาญนะ บอกว่าเลิกก็เลิกสิ จะอะไรหนักหนาอะ”

ญาณัจฉราพูดกระแทกเสียงเบาๆ แล้วถอนหายใจแสดงความรำคาญออกมา พร้อมกับขยับแว่นดำที่คาดทับผมอยู่ลงสวม เป็นการบอกเธอ กำลังจะลุกออกจากเก้าอี้สนามในส่วนของคุณหาสน์หลังโต๊ะ และกำลังจะมุ่งหน้าไปที่ไหนสักแห่ง โดยไม่สนว่าเพิ่งทำให้หน้าจ๋อยๆ ของแฟนหน้าหล่อที่ตั้งอยู่บนคอเหลือไว้แค่สองนิ้ว

เข้าตำราคนสวยใจดำ เบ๊เลย

ไม่ใช่แค่ สวย เลิศ เชิด หึง เท่านั้น แต่คุณเธอยังพกความเหวี่ยงวินไว้เต็มคราบ พร้อมแก่การสาตรังสีได้ทุกเมื่อหากไม่พอใจ ให้มันรู้เสียบ้างว่า ‘อย่าให้แม่พูดซ้ำ’

ทันทีที่ร่างระหงลุกขึ้นยืน เรียวขางามที่กัณตภัทรเห็นแต่ก็ไม่เกิดอารมณ์ทางเพศแต่อย่างใด เพราะเติบโตมาด้วยกันจนเห็นเธอสวมกระโปรงหรือกางเกงขาสั้นเป็นปกติมาตลอดक्रमัง

หนุ่มหล่อที่กำลังเป็น ‘อดีตแฟน’ แหงนหน้ามองญาณัจฉราด้วยน้ำตาคลอหน่วย ปากเบะออก กลืนใจพูดไปว่า “แต่... แต่ว่า...”

“ไม่มีแต่! เอาละ จะไปด้วยกันมัย ถ้าไม่ไปนี่จะไปคนเดียว” ญาณัจฉราตวาดแล้วยิ้ม ไม่ได้รู้สึกผิดที่ทำให้หนุ่มหล่อใจสลาย จะอะไรกันนักหนา ถ้าคบแบบแฟนมาตั้งเกือบปีแล้วรู้สึกเบื่อหรือรำคาญ ก็เลิกๆ กันไปให้จบสิ้นก็เท่านั้น

“นี่สจะไปไหน” กัณตภัทรถามหน้าเฉยเมยไม่กล้างอแงทั้งที่น้ำตาจะไหลอยู่รอมร่อ

คนสวยหันขวับ สะบัดบอยผมสีน้ำตาลอ่อนอวดหน้าหนาวแล้วพูด “นัดยายกั้งไปกินข้าว ดูหนัง ซอปปิง ถ้ากัณตอยากนั่งร้องไห้ต่อที่นี้ก็เชิญตามสบาย ไปก่อนละ”

หญิงสาวพูดถึงเพื่อนสนิทอีกคนที่กัณตภัทรรู้จักดี เรียกว่าเป็นเพื่อนกลุ่มเดียวกันนี้แหละ ชายหนุ่มยกทีชูชับน้ำตาแล้วขยำ วางทิ้งไว้บนโต๊ะ ก่อนจะวิ่งตามพร้อมกับตะโกนตอบว่า

“ไปจะไป...วินส์ไปไหน ก็นไปด้วย”

ลูกคุณหนูลอบยืมแล้วเดินด้วยรองเท้าส้นสูงปรี๊ด เข็ดหน้า ควงกระเป๋าราคาแพงออกไปรอที่รถสปอร์ตคันงามแบบไม่แคร์

สวย เลิศ เข็ด หยิ่ง ไม่ง้อใคร นี่แหละคุณสมบัติของฉันทัจฉรา

ฉันทัจฉรากับอัจฉราผู้เป็นพ่อและแม่ของคอนสวยหยิ่งมองลงมาจากรถต่างครุหาสน์พลางส่ายหน้าไว้อาลัยให้หัวใจลูกชายคนเดียวของเจ้าของห้างหรูของเมืองไทยที่เดินตามกันฉันทัจฉรามาตั้งแต่เด็ก ปานนี้คงกำลังรู้สึกแหกเหลวไปทั้งร่าง ซ้ำชอกทรงจนก้อนสะอื้นพ่นเป็นคลื่นตีระลอกแล้วระลอกเล่าในอก แต่ก็ทำอะไรไม่ได้นอกจากก้มหน้ายอมรับว่าเจ้าตัวถูกสาวสวยเอาแต่ใจทอดทิ้งเข้าแล้ว จะว่าซำก็ซำ เห็นใจก็เห็นใจ แต่ทำอย่างไรได้ ทั้งคู่รู้จักบุตรสาวของตนดีว่า ลงได้พูดคำไหนก็ต้องเป็นคำนั้น คำว่า ‘เลิก’ จึงมีผลทันทีนับจากที่หลุดออกจากปากเธอไป

“เฮ้อ ฉันจะเสียดายตากัณจริงๆ” อัจฉราพูดกับสามี

“ไม่เห็นน่าเสียดายเลยคุณ หล่อรวยแล้วไง ดีเสียอีก ถ้าลูกเป็นโสดไปตลอด ให้เราได้ออกไปนานๆ แทนที่จะไปกอดคนอื่น”

ฉันทัจฉรืพูดขณะที่มือยังกางหนังสือพิมพ์แล้วพลิกอ่านหน้าการเมืองต่อ คนเป็นภรรยายังคงมองตามท้ายรถของลูกสาวที่เคลื่อนออกไป พร้อมพูดว่า

“ฉันไม่ได้หมายถึงเสียดายความหล่อรวย แต่เสียดายเด็กดีอย่างตากัณต่างหากละ ยายนัสบอกเลิกปุปปบอย่างนั้น”

“ไม่รู้จักลูกของเราหรือไงว่าไม่มีใครเอาอยู่สักคน คล่องแคล่วอย่างนั้นคงเบื่อคนหมิงๆ อย่างตากัณนั่นละ แม้กัณจะเป็นเด็กดี แต่พวกเขาก็เป็นเพื่อนกันมาตั้งแต่อนุบาล เล่นหัวจวนรู้หนีสักวันก็กันไป ไม่เหมาะจะเป็นผู้นำลูกของเราหรอก อย่างวินส์ต้องได้คนสุขุม เป็นผู้ใหญ่ ผมว่าคู่ครองที่ดีของแกต้องแก่กว่าพอสมควร”

ผู้เป็นสามีตอบเป็นเชิงว่าอย่าคิดมากอย่างนั้น นั่นเพราะรู้จักบุตรสาวตัวเองดีเท่าๆ กับรู้จักเพื่อนชายลูกเช่นกัน

ก็เห็นกันมาแต่ไหนแต่ไร ถือเป็นลูกหลานคนหนึ่งก็ว่าได้

“ฉันไม่เอาด้วยหรอก ลูกของเราทั้งสาว ทั้งสวย ทั้งเก่ง จะได้แฟนกันได้ยังไงกัน พวกลูกหลานเพื่อนของเราที่หล่อๆ รวยๆ หนุ่มๆ เพียวๆ มีถมไป ต้องมีสักคนแหละที่สุขุม พอจะเอาอายัน้อยๆ พวกแก่ๆ นะหรือ...ฝันไปเถอะ!” อัจฉราพูดแหวตามุ้งมัน ตั้งความหวังไว้ค่อนข้างดงามว่าลูกสาวของเธอต้องมีคู่ครองที่เหมาะสมทุกประการ ทั้งฐานะ ความรู้ ครอบครั้ว ประวัติ และอายุอานามแก่กว่ากันห้าถึงสิบปีก็ถือเป็นเส้นขั้นระดับสูงสุดแล้ว

ถ้ามากกว่านั้น จงไปไกลๆ ซะเจ้าโคแก่!

ณ ห้องสรรพสินค้าทรูกลางกรุงเทพมหานคร

“อายันัส ทางนี้!” เสียงหญิงสาวตะโกนเรียกหน้าโรงภาพยนตร์
“กั้ง”

ญาณัจฉราถอดแว่นพร้อมพาร่างระหงแต่อวบอ้อมอย่างลูกคุณหนู สุขภาพดีเดินฝ่าผู้คนไปหาเพื่อนรักที่ยืนกางแขนรับ สองสาวยืนกอดกันให้สมกับคิดถึงราวไม่ได้เจอกันเป็นปี ทั้งที่ความจริงก็แค่ลัดดาห์เดียว

กิตติยา พรหมนาค สาวหัวผิวขาว หน้าตาจัดว่าใช้ได้ แต่น่าเสียดายที่รสนิยมค่อนข้างไปทางทอมบอย ผมสั้นจัดแต่งด้วยเจล อยู่ในชุดเสื้อผ่าหน้าผมที่แตกต่างกับญาณัจฉราอย่างสิ้นเชิง ด้วยเสื้อยืดสีขาวเข้าในกางเกงทำส่วนสีน้ำเงินเข้มกับรองเท้าหัวปิดสีแดง มีเสื้อแจ็กเก็ตสกีเทรลส์สวมทับอีกชั้น เจาะหูข้างเดียว ดูเป็นสาวหล่อที่แม่แต่สาวๆ ก็ยังเหลียวหลัง ขนาดญาณัจฉราสวมรองเท้าส้นสูงยังดูรู้ว่าสาวหัวสูงไล่เสียกัน นั่นแปลว่ากิตติยาตัวสูงกว่าหญิงทั่วไปนั่นเอง

“เป็นไงบ้าง”

สาวหัวถามพร้อมมิดไหล่ทั้งสองของเพื่อนไปมาหยอกเย้า ญาณัจฉรา

พลัศจรรย์เล็กของเพื่อนแสร้งว่าเคื่องแค้น พุดเหมือนน้อยใจว่า

“จะยังไง ก็คิดถึงเกาะลิ เป็นสัปดาห้ไมไทร. มาบ้างเลยนะยะ”

“แหม ก็งานอบรมสถาบันก็มีทั้งวัน ตามด้วยต้องไปดูงานนอกสถานที่
อีก เหนื่อยนักก็เลยปิดเครื่องตลอด เอาเป็นว่าวันนี้เกอยากกินอะไรซื้ออะไร
ฉันตามใจหมด ถือเป็นการไถโทษก็แล้วกัน”

กิตติยาตอบไปตามจริง อาชีพของเธอตามสายงานที่เรียนจบมาคือ
ออกแบบตกแต่งภายใน ที่เพิ่งถูกคัดเลือกจากบริษัทต้นสังกัดให้ไปร่วมงาน
อบรมด้านการออกแบบยังจังหวัดภูเก็ตเป็นเวลาหนึ่งสัปดาห์ ทำให้ไม่มีเวลา
ให้เพื่อนสนิท ดังนั้นการจ่ายหนี้ให้เพื่อนสาวนี้แหละ ถือเป็นการไถโทษ

มันอาจฟังดูตลกที่คนร่ำรวยกว่าอาจขำ แต่สำหรับญานัจฉรา เธอ
ซาบซึ้งใจมากกว่าจะคิดหยันว่าตัวเองมีเงินมากกว่าเพื่อนรักหลายขุม ทั้งคู่
รักกันจนมองข้ามเรื่องการเงินไปหมดสิ้น

“ดีมาก แกก็รู้ว่าฉันมันคนจน เงินเดือนน้อยนิด” ญานัจฉราตอบ
แล้วยิ้มน่ารักใส่เพื่อน

กิตติยาแซวลากเสียงยาวประชดด้วยความรักว่า “ยะ แม่คนเงินเดือน
น้อยบนกองเงินกองทอง ลำบากที่สุดในโลกเลยสินะ”

เกือบหนึ่งปีที่ผ่านมาหลังเรียนจบจากเมืองนอก เพื่อนรักแสนสวย
ทำงานสายแฟชั่นที่เมืองไทยด้วยค่าตอบแทนที่น้อยกว่าทางเลือกอื่นซึ่งเป็น
สิ่งที่เธอเลือกเอง แม้บิดาของเธอจะเป็นถึงผู้ช่วยเอกอัครราชทูต แถมมารดา
ยังเคยเป็นอาจารย์มหาวิทยาลัยชื่อดัง เรียกว่าอยู่ในสายงานราชการชั้นสูง
ของไทยทั้งคู่ แต่ญานัจฉรามีความฝันในทางศิลปะและทำได้ดีกับงาน
ออกแบบเสื้อผ้า ซึ่งคนเป็นพ่อแม่ก็สนับสนุน เพราะเชื่อว่าเมื่อไรที่ลูกสาว
แสนสวยลงมือทำอะไรสักอย่าง มักจะทำได้ดี แถมเด่นดังเสียด้วย ดังนั้น
การที่ญานัจฉราจะทำงานที่ไหนจึงไม่ใช่ปัญหา ถึงเงินเดือนจะน้อยกว่าที่
บริษัทยักษ์ใหญ่ในอิตาลีเสนอ แต่พ่อแม่ก็เลี้ยงเธอไปได้ทั้งชาติ

กัณตภัทรเดินตาแดงมาสมทบ แม่จะยังทำใจไม่ได้ที่เพิ่งถูกบอกเลิก

แต่ความเป็นเพื่อนยังคงอยู่ ทำให้เดินตามต้อยๆ เหมือนเก่า แต่ดูหมดอาลัย-ตายอยากสิ้นดี เมื่อเห็นภาพสองสาวหยอกล้อกันจึงหม่นไส้แม่เพื่อนมาด ทอมคนนี้เหลือเกินที่มีโอกาสทั้งกอด หอม จับมือ และจับแก้มอดิต แฟนสาวของตน ในขณะที่ตัวเองทำได้แค่แอบจับมือในเงาเธอเท่านั้น ชื่น รุ่มร่ามลิแม่คงเฉงแหลก แถมฟาดมือไม้ไล่ไม่ยั้งแน่

“โง่...ยายทอม” ชายหนุ่มพูดทันทีที่เดินมาถึงแบบจิกกัดเข้าไปให้

“ก็ดียะ เป็นทอมยังดีกว่าเป็นตุ๊ดซี่แยะอย่างนายก็แล้วกัน ไปเถอะ นัส...ฉันจองตัวหนึ่งไว้แล้ว ทาอะไรกินก่อนค่อยดูหนึ่ง แล้วตามด้วยชอปปิง ถ้ากระเป่าฉันไม่ฉีกไม่เล็ก”

กิตติยาตอบตามด้วยนิสัยชอบควักกระเป่าให้เพื่อนรักกลางวางแขน บนไหล่ของญาณัจฉราแล้วเดินกอดคอกันไป ไม่ลืมหันมามายกิ้วทำท่ายิ้ม มุมปากอย่างหล่อเยาะเย้ยลูกชายเจ้าของห้างที่ได้แต่ยืนมองตาละห้อยเพราะไม่เคยมีโอกาสทำอย่างนั้นบ้าง

“เลิศที่สุดเลย กิ่งเพื่อนรัก ไปกันเถอะ” ญาณัจฉราตอบก่อนยกแขน กอดไหล่เพื่อนรักกลับ เป็นการกอดคอกันเดินโดยไม่แคร์ความรู้สึกกอดิต แฟนที่เพิ่งเขี่ยทิ้งเมื่อไม่ถึงหนึ่งชั่วโมงที่ผ่านมาเลยแม้แต่หยอย

“ฮึ้ย! หมั่นไส้จริงเชียว...ทำเป็นป่า” กัณตภัทรบนอุบตาขวาง ก่อนเดินตามไปติดๆ

ทั้งสามคนเป็นเพื่อนร่วมชั้นอนุบาลกัน แต่เพิ่งมาแยกกันช่วงที่ ญาณัจฉราติดตามครอบครัวไปยังประเทศอิตาลี เนื่องจากบิดาได้รับมอบ-หมายไปประจำที่กรุงโรม ทั้งให้กิตติยากับกัณตภัทรอยู่เป็นเพื่อนกันต่อไป ที่เมืองไทย

ไม่สิ...บางครั้งก็ไม่ใช่เพื่อน แต่เหมือนแม่หัวๆ กับลูกชายอึ้งแง้ คนหนึ่งมากกว่า นานวันเข้าแม่จะไม่ได้เกลียดกันเข้าไป แต่ทั้งคู่ก็หมั่นไส้ กันมากขึ้นตามวันเวลา เพราะเหมือนหญิงสาวจะกระเดียดไปเอาดีทางรัก หญิง ตัดผมซอยสั้นมาตลอดตั้งแต่จบมัธยมฯ เป็นหนักก็ฟาวอลเลย์บอลที่

เหล่ารุ่นน้องสาวสวยวิ่งตามกรี๊ด ตัวสูงเอวๆ จนเกือบเท่าคนสูงจริงอย่าง กัณตภัทรก็ว่าได้ ถ้าเอาติด้านกีฬา แม่ทอมนี่ก็อาจไต่เต้าสู่วงการทีมชาติเลย ก็เป็นได้ แต่เธอเลือกที่จะเป็นนักตกแต่งภายใน ซึ่งก็ทำได้ดีไม่แพ้กัน

ไม่เพียงแค่วิทยานุเคราะห์เท่านั้น ยายทอมยังด่าเก่ง ทูบเก่งอีกด้วย ครบสูตรทอมโหดที่เวลาไปไหนมาไหนด้วยแล้วกัณตภัทรอุ่นใจ แม้บางครั้งจะอดจิกกัดเจ้าตัวนิดๆ หน่อยๆ ไม่ได้

ทุกวันนี้เธอทำงานให้ห้างสรรพสินค้าของเขานี้แหละ แต่หาใช่เพราะใช้เส้นสายจากความเป็นเพื่อนไม่ หญิงสาวมาสมัครตามขั้นตอนแบบไม่บอกเพื่อนชายสักคำ บิดาของกัณตภัทรเป็นผู้สัมภาษณ์ด้วยตัวเองเพราะจบการศึกษาด้านเดียวกันมา ผิดกับลูกชายที่ไม่เอาไหน เรียนรูๆ ไถๆ จบด้านบริหารทั่วไป

ปัจจุบันเธอดูแลงานในส่วนของการตกแต่งเครื่องครัวและห้องน้ำ ซึ่งต้องคอยเปลี่ยนแปลงและสไตล์กระเบื้องให้เตะตาตามยุคสมัยอยู่เสมอ

กัณตภัทรเพิ่งมาทราบเอาทีหลังว่าเพื่อนสาวทำงานให้บริษัทตัวเอง ก็ตอนเดินตรวจงานหลังจากเธอเข้ารับตำแหน่งแล้ว ถ้าไม่ติดว่ากิตติยาสนิทสนมกับญาติจรรยาจนนำหมั้นได้ ตนคงอยากชื่นชมผลงานของเจ้าหล่อนอยู่บ้างหรอก แต่ขอมพะเนาะคำชมไว้ในปาก ไม่โผล่ออกมาให้ได้ยินจะดีกว่า

ว่าไปหญิงสาวก็ไม่ได้ให้ความสนใจเจ้านายที่มีดีแค่หล่อ รวย และจ้องแง่งไปวันๆ เช่นกัน

ตกตึกคืนเดียวกัน กัณตภัทรนอนไม่หลับกระสับกระส่าย รู้สึกอยากระบายให้ใครสักคนรับรู้อาการรอกหักของตน นึกไม่ออกบอกไม่ถูกก็นึกถึงยายทอมนี่แล

“ฮัลโหล...ฮัลโหล” กิตติยาตะโกนรับสายแข่งเสียงเพลงกระหึ่มขณะยืนดื่มสังสรรค์ในวันหยุดที่ผับดังแห่งหนึ่ง

“ฮึ๊กๆ...”

เสียงสะท้อนเหมือนจะเป็นเสียงผู้ชายตอบกลับมาโดยไม่พูดอะไร

“ไอ้กัณ” หญิงสาวพูดเสียงเข้ม รู้สึกผิดหวัง ไม่น่ารับโทรศัพท์ที่ให้
อารมณ์เสียเลย ไท. มาร้องให้ให้ปลอบใจอีกแล้ว อะอะก็ร้องให้ น่ารำคาญ
ที่สุด! ถ้าดูหมายเลขที่โทร. เข้าเสียก่อนก็คงดีหรอก’ กิตติยาคิดเคือง

“ใช่ ฉันเอง คือว่า...” กัณตภัทรพูดแทบไม่เป็นคำเพราะแรงสะอื้น
ในอก

“จะสะอื้นอีกนานมั๊ยอะ” กิตติยากลามด้วยความระอา รู้แก่ใจว่า
ลักษณะนี้ต้องปลอบ แต่ก็แอบรำคาญ เบื่อหน่ายชายตัวโตที่ทำตัวเป็นเด็ก ๆ

“ทำไมวินัสต้องบอกเลิกฉันด้วย...ฮึ๊กๆ” คนอกหักพรวดพราดพันชณะ
นอนตะแคงบนเตียง

“อยากรู้มั๊ยว่าเพราะอะไร” หญิงสาวถามหลังจากหยุดเต้น แหงนหน้า
แล้วถอนหายใจแรงๆ ระอากับความอ่อนแอของเพื่อนชายเป็นที่สุด

“อยาก ว่ามาเลย เพื่อเธอจะมีทางที่ช่วยให้ฉันง้อคืนได้” กัณตภัทร
ตั้งตัวขึ้นหนึ่งบนที่นอน ตั้งใจฟัง มั่นใจว่าทุกปัญหาแม่เพื่อนหอมของเขาช่วย
ได้เสมอ

“เพราะนายมันน่ารำคาญยังไงเล่า ไปกินนมนอนได้แล้วไป ฉันกำลัง
กินเหล้าอยู่ในมือ ไม่มีอารมณ์คุย แค่นี้ละ”

หญิงสาวตะโกน ถ้ากัณตภัทรอยู่ตรงหน้าศีรษะเขาอาจได้หายเข้าไป
ในปากของเธอแล้วก็ได้

‘หน้อย ทำตัวน่ารำคาญขนาดนี้ แม่กินหัวดีมั๊ยเนี่ย’

ตีต...ตีต สัญญาณโทรศัพท์ถูกตัดสายจากกิตติยา

กัณตภัทรแหงนหน้าร่ำไห้ ปิดเครื่องแล้วล้มตัวกิ้งไปบนที่นอน
“ฮือ...ใครๆ ก็ไม่รัก”

ชายหนุ่มไม่ได้รับรู้เสียงก่นด่าที่เพื่อนสาวหัวเสาโครมเข้าให้หลังจาก
นั้น

ขณะนั้นที่ผับ มีญาณัจฉาร่วมเต้นอยู่ในกลุ่มของกิตติยาด้วย หาได้

แคร์ไม่ว่าชายใดกำลังมีน้ำตา เพราะเมื่อช่วงบ่าย ก็ถนอมตัวเองที่แยกตัว
 ขอกลับไปก่อน ด้วยไม่ชอบเที่ยวกลางคืน แถมตั้งแต่ดูภาพยนตร์จนจบก็
 ไม่มีใครเอ่ยปากเชิญชวนเขาให้ไปด้วยสักคน ถ้ามีเสียงกระซิบจะยอถกถนอม
 เขาอาจเปลี่ยนใจไปนั่งดูสองสาวเต้นบ๊องละ แม้จะไม่ชอบก็เถอะ

‘ไซลี...เรามันขยะนี่ ไอ้คะน้ำเน่าเอ๊ย’

ชายหนุ่มคิดน้อยใจในชะตาประสาคนชอบดูซีรีส์เกาหลี นอนสะอื้น
 กัดผ้าห่มจนมอยหลับไป

หลังผับปิด...กิตติยาขับรถญี่ปุ่นที่ซื้อด้วยน้ำพักน้ำแรงตัวเองไปส่ง
 เพื่อนสนิทแสนสวย เธอพูดว่า

“ไอ้กัณคงช้ำน่าดู จะฆ่าตัวตายหรือเปล่าก็ไม่รู้ ว่าแต่แกเถอะจะเอา
 ยังไงต่อ”

“ฮือ ไม่ขนาดนั้นหรอกน่า แกก็รู้ว่าฉันไม่ได้รักกัน จากนั้นไปฉันจะ
 เลิกเดินตามที่หัวใจเรียกร้องมานาน” ญาณัจฉราพูดพลางส่ายหน้า เธอรู้ดี
 ว่ากัณถนอมไม่เข้มแข็ง แต่ก็ไม่อ่อนแอขนาดฆ่าตัวตายเพียงเพราะถูกบอก
 เลิกหรอก ไซว่าหมอนั้นจะไม่รู้ว่าที่จริงเธอตอบรับเป็นแฟนสงเดชไปอย่าง
 นั้นเอง ในเมื่อรู้ ก็ต้องแอบทำใจไว้บ้างว่าต้องมีวันนั้นเข้าสักวัน

“แล้วแกจะแน่ใจได้ยังไงว่าสิ่งใหม่ที่เลือกมันเรียกว่าความรัก” กิตติ-
 ยาถามเพราะเป็นห่วง กลัวว่าเพื่อนจะรู้ไม่ทันความน่ากลัวของคำคำนี้

ไซว่าตนจะรู้จักมัน แต่เพราะเธอเหมือนคนสองเพศที่เหล่าเพื่อนฝูง
 มักเรียกหาขมผิดหวังจากความรัก ทำให้สาวหัวคานนี้เรียนรู้พิษสงของคำ
 ว่า ‘รัก’ ผ่านปากของเพื่อนทั้งหญิงและชาย จนแน่ใจว่าความรักไม่ใช่สิ่ง
 สวยงาม

“เพราะไม่แน่ใจไงล่ะฉันถึงต้องหาคำตอบให้รู้กันไป” ญาณัจฉราพูด
 แววดตาเป็นประกายยามนึกถึงคำนั้น

“ขอให้แกโชคดีแล้วกัน ฉันไม่รู้จะเตือนอะไร พ่อเทพบุตรคนดีของ

แกไม่มีข้อเสียให้เตือนด้วยสิ ถ้าเป็นไอ้แมงง่องเง้งนั่นจะไปอย่าง กิตติยา พุดโพล่งออกมา ประชดถึงเพื่อนชายที่กำลังอกหัก

“ฝากแกดูกันด้วยนะ คงจะงอเง็กกันาน” ญาณัจฉราหันมาบอกด้วยความเห็นห่วงเพื่อนอีกคน อย่างไม่รู้คนคุ้นเคย คลุกคลีตีโมงกันมาตั้งแต่เด็ก ๆ

“โหงตอสนี่แกมาฝากฉันดูแลไอ้ลูกแหงนั่นได้ ทั้งที่ก่อนหน้านี้ฉันฝากฝังให้มันดูแลฉันแท้ๆ ไม่ใช่หรือ” กิตติยาพุดรำลึกถึงสมัยวัยเยาว์ที่ได้ยินเพื่อนรักแสนสวยพุดฝากฝังเพื่อนหนุ่มให้ดูแลตน แต่นานวัน การณ์กลับกลายเป็นว่าฝ่ายหญิงต่างหากที่ต้องดูแลผู้ชายตัวโตที่แสนอ่อนแอแทนหน้าชั้นดีมีขี้ละ

“แหม ฝากไปแล้วกันเคยทำได้มีขี้ละ แกต่างหากเป็นที่พึ่งของฉัน และกันมาตลอด” ญาณัจฉราพุดตามความจริง

กิตติยานึกออยากพุดไอ้ตัวปัญหาที่บ้านนี่คงนอนคดคู้ ทำตัวดรามาน้ำตาท่วมโลก สร้างความอดสู้อยู่คนเดียววนั้นแล เลยพุดว่า “ฉันถือคติเลี้ยงเอาบุญเสมอละ หมอนั้นเลี้ยงไม่ยากหรอก ถ้ายากนักก็เลี้ยงด้วยไม้หน้าสามชะ...รับรองเอาอยู่ แกเองก็ดูแลหัวใจตัวเองดีๆ แล้วกัน ความรักมันอาจไม่สวยงามอย่างที่คิดก็ได้ ฉันไม่อยากเห็นแกเสียใจ เบื่อจะนั่งช้ำน้ำตาให้แกอีกคน เพราะตอนนี้คงต้องช้ำน้ำตาให้ไอ้กัณไปก่อน เห็นที่น้ำตาจะท่วมโลกจนฉันต้องโทร. บอกโนอาห์ให้เอาเรือออกกะ”

“เชื่อมือฉันเถอะ ฉันรู้จักเขามาตั้งแต่ห้าขวบ เขาไม่เคยทำใครเสียใจสักคน โดยเฉพาะฉัน เพราะแบบนี้ฉันถึงแอบเก็บเขาไว้ในใจตลอด เมื่อบวันนี้ลิทธีนั้นมาอยู่ในมือของฉันแล้ว มันก็ถึงเวลาที่ควรทำตามใจเรียกร้องแบบไม่ผิดฝั้วผิดเมียใครสักที” ญาณัจฉราพุดเสียงใสด้วยความมั่นใจ เพราะความรักเต็มดวงตาดวงใจมานาน ทำให้เธอไม่คิดว่าจะได้ความเสียใจเป็นรางวัล

มันต้องลงเอยที่ความสุขสิ รางวัลแต่คนมีรักจริงต้องเป็นความสุข

เท่านั้น

กิตติยาได้แต่รับฟังและอวยพรเพื่อนรักให้มีความสุขอย่างที่คิด เธอเป็นคนเดียวที่รู้จักทุกความคิดและความเคลื่อนไหวของณัฏจนา แม้แต่พ่อแม่ของเพื่อนสาวก็ยังไม่รู้ ซึ่รู้ว่าบุตรสาวหัวแก้วหัวแหวนมีความรักที่ปิดเป็นความลับตั้งแต่เริ่มเป็นสาว ไม่ใคร่ก็ใคร่คงได้อ้าปากค้างกันละ

พระอาทิตย์เพิ่งเริ่มทอแสงบอกเวลาเช้าตรู่ คนที่นอนบนเตียงภายในห้องซึ่งปกคลุมด้วยม่านที่บังยังคงนอนหลับอืดเพราะเมื่อคืนดื่มไปพอประมาณ กว่าจะกลับมาถึงคอนโดมิเนียมของตนก็ปาเข้าไปตีสอง นี่เพิ่งจะผ่านไปสามชั่วโมงเอง ทำไมพระเจ้าต้องส่งสิ่งรบกวนมาทำหน้าที่ปลุกเธอตอนนี้ด้วย

หาใช่เสียงนาฬิกาปลุกไม่ เป็นเสียงกริ่งหน้าห้องที่กำลังบอกว่ามีคนมาเยือนตั้งแต่ใก่บางตัวยังไม่ทันโห่ ซ้ำไม่ได้กดแค่ครั้งเดียวเสียด้วย เล่นกตรั่วๆ แบบนี้มีอยู่คนเดียว ไม่ต้องเดาให้เสียเวลา

ไ้กัณ

ออด...ออด...ออด...

“โอ๊ย! มาแล้วๆๆ” กิตติยาตะโกนพร้อมพาร่างสูงโปร่งในชุดนอนแบบเสื้อแขนยาวกับกางขายาวผ้าเนื้อนุ่ม และผมสั้นฟูไม่เป็นทรงเดินออกจากห้องนอนตนไปยังประตู ก่อนจะออกแรงขันสุดเปิดออกอย่างยากเย็น เพราะยามนี้รู้สึกหนักเปลือกตาเป็นที่สุด

“กั๊ง ฉันเสียใจ” กัณตภัทรยืนพูดเจือสะอื้นพลางเช็ดน้ำตา หน้าตาเหมือนคนไม่ได้นอนมาทั้งคืน

ขนาดไม่ได้หลับได้นอน แต่ดูพ่อคุณแต่งตัวเออะ เสื้อเชิ้ตสีฟ้าทับด้วยสูทขาวเหมือนพวกดาราราเกทลี้ ทั้งที่เมืองไทยร้อนจนเครื่องในแทบกระเพื่อมอยู่แล้ว ตามด้วยกางเกงยีนเนื้อดีกับรองเท้าหนัง

‘จะไปเดินแบบที่ไหนแต่เช้าไม่ทราบ ไ้บ้บ้า’ เจ้าของห้องคิดในใจ แต่

พูดไปอีกเรื่องว่า “นายตายนานหรือยัง ถึงมายืนสะอื้นเป็นผีไร้ญาติอยู่ได้เนี่ย” เมื่อจะทักตักๆ ให้ไอ้คนอ่อนแอหนักเชียว เมื่อไรจะโตสักที ว่าไปจะโทษใครได้ในเมื่อเธอทำตัวเป็นที่พึ่งหมอนี้ดูจแม่คนที่สองมาตลอดการคบหากันตั้งแต่ชั้นอนุบาล สงสัยอยู่เหมือนกันว่าคงจะเป็นวงจรกรรมอะไรสักอย่าง ที่ต้องมาคอยรับฟังและช่วยแก้ปัญหาให้แก่หนุ่มหน้าหล่อนิสัยเด็กคนนี้โดยตลอด พูดยกก็เบี่ยงตัวให้แขกไม่ได้รับเชิญเข้าห้องพัก โดยเดินนำไปนั่งที่โซฟา

“ฉันไม่เข้าใจว่าวินัสทำแบบนี้ได้ยังไง ฉันไม่ติดตรงไหน หล่อ รวย สมฐานะเธอทุกอย่าง ตามใจก็ปานนั้น ทำไมถึงมองไม่เห็นคุณค่าในตัวของฉัน หรือเธอจะมีคนอื่น” กัณตภัทรพูดยาว กลอกตาคิด วิเคราะห์หาเหตุและผลที่ทำให้ตนต้องถูกบอกเลิกแบบไม่มีสาเหตุเมื่อวานนี้

“ครอก...” เจ้าของห้องแอบนั่งหลับคอพับ ไม่ได้ฟังที่เพื่อนสนิทพาล่ามความในใจแม้แต่น้อย เพราะมันไร้สาระในความรู้อีกเธอ

กัณตภัทรได้ยินเสียงกรนขำก็ยกขาขึ้นเตะเบาๆ อย่างคนคุ้นเคยแล้วเรียกตักๆ ว่า “นี่ยายหอม! ตื่นขึ้นมาเดี๋ยวนี้ล่ะ”

“ฮะๆๆ นายว่าอะไรนะ” กิตติยง้วงเงยถาม

“ฉันถามว่า ฉันผิดตรงไหน วินัสถึงบอกเลิก” กัณตภัทรถามอีกครั้ง

“ก็ผิดตรงที่นายชื่อกัณตภัทรนี่แหละ” กิตติยาพูดเนิบนาบ ไม่มีอาการตื่นเต้นใด มีแต่ความง่วงงุนเต็มใบหน้า

“ทำไม...คุณน้าออกไปดูหมอมมาแล้ว เขาทักว่าชื่อของฉันไม่เป็นมงคล ไม่เหมาะกับลูกน้าของคุณน้าแกลอย่างนั้นใช่มั๊ย” กัณตภัทรพูดเมื่อได้ยินว่า ‘ชื่อ’ คือสาเหตุของการเลิก บวกกับวิเคราะห์จากนิสัยว่าที่แม่ยายว่าชอบดูหมอเป็นชีวิตจิตใจ ไม่แน่เธออาจมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของลูกสาวให้เลิกกับตนเพราะถูกทักมาว่าชื่อไม่สมพงศ์ก็เป็นได้

“เปล่า!” กิตติยาตอบอย่างหงุดหงิด

“งั้นชื่อของฉันเป็นปัญหาตรงไหน” กัณตภัทรถามต่อ

“เป็นปัญหาตรงที่นายไม่ได้ซื้ออัครพลนะสิ” กิตติยาเฉลยแล้วปรือตาลงอีกครั้ง

กัณฑ์ภทรยังคงไม่เข้าใจคำตอบ พุดไปตามน้ำต่อ “อ้อ...นั่นหรือ ฉันคงต้องเปลี่ยนชื่อสินะ เอ...ว่าแต่ชื่อนี้มันคูนหูจิ้งแฮะ เคยได้ยินที่ไหนนะ”

“ที่บ้านนายไง” กิตติยาให้คำตอบ คราวนี้เอนร่างลงกอดหอมอิงใบโต ตั้งท่าจะหลับอีกครั้ง

แต่คำตอบที่ให้ไปกลับทำเอาเพื่อนหน้าหล่ออ้าปากค้าง พลังหันขวับมามองเพื่อนสาวที่กำลังจะหลับตาลง ปรึเข้ามาเขย่าไหล่จนเธอเงยศีรษะจากนั้นก็ตะโกนลั่น

“ฮะ! อะไรนะ อย่าเพิ่งหลับ ตื่นเดี๋ยวนี้ะยายหอม นี่เธออย่าบอกนะว่า...”

“โธ้ย! ตื่นแล้วว๊วย เออ...แบบนี้แหละ ยายนั้รักน้ำพล ชัดยั้ง” กิตติยาตอบแบบขอไปทีหลังจากดันมือของเพื่อนหนุ่มออกเพื่อปิดรำคาญ

“ไม่จริง จะเป็นไปได้ยังไง ในเมื่อน้ำพลเป็น...” กัณฑ์ภทรพุดแทบไม่ออก สีหน้าแวตาเหมือนพบว่าตัวเองเป็นโรคเรื้อรังก็ไม่ปาน

เพื่อนสาวจึงเติมคำในช่องว่างให้ “...เป็นน้ำชายแท้ๆ ของนาย เป็นเพื่อนร่วมงานของคุณพ่อยายนั้ เป็นอดีตลูกศิษย์ของแม่ยายนั้ เป็นพ่อม่ายลูกสองที่แก่กว่ายายนั้สนับห้าปี นายจะพุดแบบนี้สินะ เผอิญมันเป็นสิ่งที่ทั้งฉันกับวินัสก็รู้ดีอยู่แล้ว ฉะนั้นเชื่อเถอะว่ามันเป็นเรื่องจริง”

“วินัสกับน้ำพล โอ ม่าย!” กัณฑ์ภทรแผดเสียงลั่นพร้อมยกมือชี้เส้นผมตัวเองจนยุ่งเหยิง อยากวิงทะลุหน้าต่างกระจก ดิ่งพลูธาลงสู่เบื้องล่างให้รู้แล้วรู้รอด

เมื่อคืนเขาอนร้อ้งให้ครุ่นคิดทั้งคืนว่าชายใดหนอที่ทำให้แฟนสาวแสนสวยเปลี่ยนใจไป ไม่คิดเลยว่าจะเป็นคนใกล้ตัวที่ได้ชื่อว่าเป็นคนร่วมบ้านเดียวกับตัวเองแท้ๆ แถมเห็นหน้ากันอยู่ทุกวี่วัน

พระเจ้า! ที่แท้ก็น้ำชายแท้ๆ ของเขาเอง นี่มันเรื่องบ้าอะไรกัน

ย้อนกลับไปเมื่อสิบแปดปีก่อน ณ คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเขต
สยามย่านของเมืองกรุง

หลังการเรียนการสอนวิชาการระหว่างประเทศเบื้องต้นจบลง อาจารย์
อัจฉรา รัศมีทรัพย์ขจร ้วยสามสิบหกปี อาจารย์สาวผู้สอนเรียกนิสิตหนุ่ม
หน้าตาหล่อเข้มอย่างไทย รูปร่างสูงใหญ่อย่างนักกีฬาว่ายน้ำเข้าพบ หลัง
สะกิดใจกับชื่อและนามสกุลของนิสิตนาม อัครพล วิชาญต์ถันณ์ ้วยยี่สิบปี
นิสิตชั้นปีที่ ๒ คณะรัฐศาสตร์ ภาควิชาความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ ที่คาด
ว่าน่าจะมีความสัมพันธ์กับเพื่อนสนิทวัยเยาว์ของตน และขาดการติดต่อกัน
มานานหลายปี เมื่อนั่งประจันหน้ากัน อาจารย์สาวหน้าสวยก็ถามนิสิตหนุ่ม
ว่า

‘คุณเป็นอะไรกับ อัญชัน วิชาญต์ถันณ์’

‘เธอเป็นพี่สาวผมครับ’ อัครพลตอบเสียงนุ่มนวลชวนฟัง

‘พี่สาว? อัญเป็นลูกคนเดียวของท่านอัครศักดิ์นี่นา’ อัจฉราพูดถึง
อดีตเอกอัครราชทูตไทยคนเก่งที่เวลานั้นเป็นหัวหน้าสายงานของสามีตน
ถ้าฟังไม่ผิดหนุ่มน้อยคนนี้ก็กำลังบอกว่าตนเป็นบุตรชายคนเล็กที่น่าจะเป็น
ลูกหลงของอดีตเอกอัครราชทูตไทยประจำกรุงโรมสินะ

‘ผมเป็นลูกหลงครับ คุณพ่อมีผมตอนพี่อัญเริ่มเป็นสาวแล้ว’

เด็กหนุ่มตอบความจริงซึ่งไขข้อกระจ่างตามที่อาจารย์สาวสันนิษฐาน
ด้วยน้ำเสียงสุภาพ สมกับเป็นลูกผู้ดี ย้ำให้ทราบว่าเป็นพี่สาวคนโตของเขาแก่
กว่าถึงสิบหกปี คนฟังเพิ่งถึงบางอ้อเพราะตนเองกับอัญชันแยกย้ายกันตอน
ที่อายุเพียงสิบสองปี ก่อนติดตามครอบครัวไปศึกษาต่อต่างประเทศ ทำให้
ไม่เคยรู้ว่าเพื่อนสนิทมีน้องชายอีกคนในภายหลัง

‘ถึงว่าสิ อัญเป็นเพื่อนที่สนิทกับฉันมาก แต่ฉันไปเรียนต่อมัธยมที่
อเมริกาและอยู่ยาวจนมีครอบครัว เพิ่งกลับมาได้ไม่นานนี่เอง ฝากบอกอัญ
ด้วยนะว่าฉันอยากเจอ’ หญิงสาวพูดด้วยความดีใจที่โลกกลมพอ และกำลัง
จะทำให้ได้พบเพื่อนรัก

‘ได้ครับ’ อัครพลเอ่ย รู้สึกยินดีที่เพื่อนรักสองคนได้จะเจอกัน

‘อัจฉราหุบยิ้มเมื่อสายตาปะทะนาฬิกาข้อมือ ‘ตายแล้ว! มัวคุยเพลิน ลืมไปเลยว่าต้องเข้าพบคุณบตี ทำยังไงละนี่ ต้องไปรับลูกที่โรงเรียนสาธิตอนุบาลเสียด้วย’

‘ถ้าอาจารย์รีบ เดี่ยวผมไปรับมาให้ก็ได้ ลูกชายพี่อัญก็เรียนชั้นอนุบาลหนึ่งที่นั่นครับ’ อัครพลได้ยินอาจารย์สาวรำพึงรำพันจึงอาสาไปทำธุระให้

‘ไอ้ อัญมีลูกชายนั้นหรือ นั่นฝากด้วยนะ แก่ชื่อห้องวินัส เด็กผู้หญิงผิวขาว ถักผมเปีย อยู่ห้อง ๑ ก.จ๊ะ’

ณ โรงเรียนอนุบาล สังกัดมหาวิทยาลัยชื่อดังกลางกรุง

‘เย่ๆ น้ำพลมารับแล้ว’ เด็กชายกัณตภัทรวัยห้าขวบตะโกนลั่นเมื่อเห็นหน้าชายในชุดนิสิตเดินผ่านเร็วเตี้ยเข้ามา เด็กน้อยวิ่งเข้าสู่อ้อมแขนด้วยความดีใจ

อัครพลพรออยยิ้มอบอุ่นไปทุกที่ และตอนนี้กำลังทำหน้าที่มารับหลานชายตัวจ้อยพลางกวาดตมองหาเด็กหญิงผมเปียที่ไม่เคยสังเกตจริงจังมาก่อน คนไหนหนอที่ชื่อ ‘ห้องวินัส’ ตามที่อาจารย์อัจฉราฝากให้มารับ? ก็เบียดกันเกือบทั้งห้องเลยทีเดียว

‘น้องกัณ คนไหนชื่อห้องวินัสครับ’ อัครพลย่อตัวลงถามหลานชาย

‘แฟนกัณเอง คนสวยๆ นั่นไงครับ ไม่ใช่ยายทอมนั่นนะ’ เด็กน้อยตอบพลางชี้นิ้วไปที่เด็กหญิงซึ่งกำลังเล่นกับเพื่อนนักเรียนหญิงผมสั้น พุดจบก็กอดนิ้วชินอาย ‘คนมันชอบนี่นา’ กัณตภัทรคิด

‘แฟน?’ คนเป็นหน้าชายตะลึง ไม่คิดว่าหลานตัวน้อยจะแก่แดดไวไฟขนาดนี้ ทั้งที่ปกตืออกจะช้ำอาย

‘คับป็ม’ กัณตภัทรยิ้มนัย

‘ห้องวินัส...คุณแม่อ๋อให้นำมารับครับ คุณแม่รออยู่ที่ห้องทำงานนะ’

อัศวพลพูดด้วยสรรพนามแทนตัวเองอย่างที่ใช้กับหลานชายพร้อม กับเดินเข้าหาเด็กผู้หญิงที่หน้าตาและผิวพรรณเปล่งประกายกว่าเด็กคนอื่น ๆ ความถูกชะตาทำให้ชายหนุ่มผุดความคิดขึ้นมาว่า หากในอนาคตจะมีลูกสาวสักคน ก็อยากได้ที่หน้าตาแบบนี้แหละ ปากนิคจุมุกน้อย ตากลม ผิวขาว ผมดำขลับ มีหน้าม้าประดับ

น่ารักจริงๆ...ลูกสาวอาจารย์อัศวรา

ญาณัจฉราหันขวับทันทีที่มีคนเรียก เห็นหน้าชายเพื่อนร่วมชั้นเด็กน้อย ก็ซึ่มซັบความอบอุ่นที่แผ่ออกมาอย่างไม่รู้ตัว รอยยิ้มกับแววตาของเขาบอกได้ว่าเป็นคนอ่อนโยน ทำเอาเธอเดินเข้าหาอย่างว่าง่าย เหมือนโดนของก็ไม่ปาน

‘น้ำพลเป็นน้ำของกัณ แล้วก็เป็นน้ำของวินัสด้วย’ กัณตภัทรเสนอหน้าแนะนำ

‘เราไปก่อนนะกัณ เจอกันวันพรุ่งนี้’

‘หนูจะกลับยังงัยจะ จะสีโมงแล้ว เมื่อไรคุณพ่อคุณแม่จะมารับเอ่ย’ อัศวพลถามเด็กผมซอยสั้นคนนั้น

‘ยายกัณไม่มีพ่อแม่รับน้ำพล...แบร์ๆๆ’

กัณตภัทรพูด ตามด้วยแลบลิ้นปลิ้นตาใส่แล้วเบ้าปากเยะเย้ยอีกที เพราะเคยได้ยินคุณครูคุยกันว่าเวทนาทิตติยาที่ต้องอยู่กับยายเพียงลำพัง หลังพ่อแม่เสียชีวิต ในเวลานั้นทำให้ไม่ทันคิดว่าต้องถนอมน้ำใจเพื่อน โพล่งอะไรได้ก็พูดไปเท่านั้น

‘น้องกัณ ทำไมพูดแบบนี้! ไม่น่ารักเลยครับ’ อัศวพลเอ็ดหลานชาย ‘เดี๋ยวคุณยายมารับค่ะ’ กิตติยาตอบอย่างไม่แคร์ใคร โดยเฉพาะไอ้ตื๋หน้าวอกนั้น ‘พรุ่งนี้ก่อนเถอะ แม่จะเตะให้ร้องเองเลยคอยดู’

จากนั้นเด็กทั้งสามก็แยกย้ายกัน โดยกัณตภัทรยังไม่เลิกหันมาแลบลิ้นใส่กิตติยาด้วยความหมั่นไส้ วันนี้ทั้งคู่เพิ่งแย่งกันเล่นกับญาณัจฉรา จนเกือบวางมวยกัน เตื่อตร้อนครุพีเลี้ยงต้องจับแยก

๒

ชักถิ้นชักจว...ขอรัก

วันนั้นคือจุดเริ่มต้นที่ญาณัจฉราได้เห็นตัวเป็นๆ ของเทพบุตรสุดหล่อ แต่เพราะยังเด็กเกินไปที่จะมอบใจให้ รู้เพียงว่าตนเองรอคอยทุกเย็นว่าเมื่อไรน้ำชายใจดีจะมารับอีก เพราะมันหมายถึงเธอกับกัณตภัทรจะได้จูบมีหน้าพลคนละข้าง เกิดเป็นความสนิทสนมเหมือนเธอเป็นหลานสาวอีกคนก็ได้ ยิ่งพี่สาวของอัครพลเป็นเพื่อนร่วมรุ่นของัจฉราและเพิ่งมีโอกาสเจอกันอีกครั้งหลังจากที่ต่างแยกย้ายกันไปมีครอบครัว เลยทำให้สองครอบครัวไปมาหาสู่สนทนากลมเกลียวกันมากขึ้นไปอีกเท่าตัว ญาณัจฉราสัมผัสดีใจดีของอัครพลได้ พานนี้ก็อีกจกที่กัณตภัทรได้อยู่ร่วมบ้านกับน้ำแสนดี ผู้นี้

‘สักวันเถอะ! เธอจะอยู่ร่วมบ้านกับเขาให้ได้’ เด็กน้อยคิดโดยไม่รู้ว่าจะอนาคตจะเป็นเช่นไร

ข่าวร้ายมาเยือนเมื่อคนเป็นพ่อต้องไปทำหน้าที่ผู้ช่วยเอกอัครราชทูตไทย ณ กรุงโรม ประเทศอิตาลี ทำให้ญาณัจฉราจำต้องพาหน้าเต้าเข้าไปรำล่าน้ำชายแสนดี ซึ่งกัณตภัทรเองก็หงอยไม่แพ้กันที่เป็นแฟนได้ไม่เท่าไร

ก็ต้องมีเหตุพลัดพรากเสียแล้ว

แต่ข่าวดีก็ตามมาหลังจากอยู่ต่างแดนได้พักใหญ่ เมื่ออัครพลบินมาเรียนต่อระดับปริญญาโทที่กรุงโรม

ความสัมพันธ์ที่ไม่ต้องการการเริ่มต้นใหม่เพราะพ่อแม่ของญาติจรรยาให้ความเอ็นดูอัครพล ระหว่างศึกษาปริญญาโทจึงทำให้สองนำหลานต่างสายเลือดผูกพันกันอย่างรวดเร็ว ทั้งสอนการบ้าน ทั้งเป็นที่ปรึกษาเรื่องเพื่อน เรื่องโรงเรียน และแผนการศึกษา เธอจึงเก็บเขาไว้ในใจฐานะ 'ฮีโร่ตัวจริง' เสมอมา

ไม่รู้ว่านำพลคนเก่งไปแอบจีบสาวตั้งแต่เมื่อไร รู้อีกทีคือชายหนุ่มสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาและกลับไปเยี่ยมครอบครัวที่เมืองไทย มากรุงโรมอีกครั้งก็พบสาวหน้าสวยนาม 'ลิวิตีมา หรือ จุ่ม' รุ่นน้องจากรั้วเดียวกันสมัยเรียนปริญญาตรีมาแต่งงานกันอย่างกะทันหัน ถือเป็นข่าวดีของชายหนุ่มควบคู่กับข่าวการสอบเข้าทำงานที่สถานทูตไทยในกรุงโรมได้

ญาติจรรยายังคงไปมาหาสู่อัครพลและช่วยเหลือลูกของเขาด้วยซ้ำ จนเธอเริ่มเข้าสู่วัยสาวก็ค้นพบว่าความรู้สึกที่มีต่อหน้าชายเริ่มเปลี่ยนไปอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ แต่ทำได้เพียงเก็บเขาไว้ในใจเท่านั้น

ยิ่งโตก็ยิ่งรับรู้ถึงความสามารถทางการงานของอัครพลในฐานะผู้ช่วยบิดา บวกกับความอบอุ่นที่เขามีต่อครอบครัว ไหนจะรอยยิ้มหล่อกับรูปร่างสูงใหญ่ นั่นอีก

'แอบรักคนมีเจ้าของ' เด็กสาวคิดไปไกลแม้จะรู้ว่าผิดที่ แต่กระนั้นก็ไม่อาจหักห้ามใจ ถึงขั้นเก็บเอาภาพของเขาไปฝันราวกับเป็นดาราในดวงใจ ชนิดที่ดาราหน้าไหนก็ไม่โดนใจเท่านี้เลย

จุดพลิกผันใหญ่ในชีวิตเกิดขึ้นเมื่อเวลาผ่านไปหลายปี ญาติจรรยาต้องกลับไปประจำการที่เมืองไทย โดยเลขาฯ คู่ใจจะพาครอบครัวเขากลับไปด้วย ขณะนั้นญาติจรรยาต้องเรียนต่อระดับมหาวิทยาลัย ทำให้ต้องอยู่ต่อที่กรุงโรมลำพัง แต่ไม่ต้องห่วงว่าจะเหงา... เพราะเพื่อนรักอย่างกิตติยา

กับกัณฑ์ทรนั้นเดินทางมาเรียนซัมเมอร์และห้องที่ไปด้วยกันเป็นประจำ
 ญาณัจฉราฝึงบกลบความตั้งใจหนึ่งไว้ให้ลึกที่สุด เพื่อให้สมกับที่เขา
 พุดทิ้งท้ายก่อนขึ้นเครื่องกลับเมืองไทยว่า

‘ตั้งใจเรียนนะคะน้องนัส วันไหนเรียนจบน่าจะมาให้รางวัลละ’

สรรพนามเรียก ‘น้องนัส’ กับทางเสียง ‘คะ ขา’ ที่อัครพลใช้จนเคยชิน
 เป็นสิ่งที่ยืนยันว่าเขาแตกต่างจากผู้ชายทุกคนบนโลก ที่ไม่มีใครพุดคุยกับ
 เธอแบบนี้ ญาณัจฉราจึงมุ่งมั่นกับการเรียนเพื่อพกพาความสำเร็จขั้นสูงสุด
 ไปให้น้ำพลของเธอ

สี่ปีในรั้วมหาวิทยาลัยที่พุดคุยกับเขาผ่านโทรศัพท์ยามที่กัณฑ์ทร
 ติดต่อมา หารู้ไม่ว่าไอ้ที่เธอยอมพุดคุยกับคนหนุ่มนะะ ก็เพื่อให้ได้คุยกับ
 คนแก่ผู้เป็นน้ำต่างหาก

เอออะ... ลักคำสองคำก็ยังมี

กระทั่งจบการศึกษาและคว้าเกียรตินิยมด้านการออกแบบมาครอง
 บิดามารดา เพื่อนสนิททั้งสอง รวมถึงอัครพลได้เดินทางมาร่วมแสดงความ
 ยินดี ญาณัจฉราถึงกับขาสั่นเมื่อได้ของขวัญคือการได้เห็นหน้าน้ำพลของเธอ
 เธอเป็นครั้งแรกในรอบสี่ปี แต่ที่ทำเอาแทบกลืนน้ำลายไม่ลงคือ... เขามีลูก
 คนที่สองแล้ว

ตอนนั้นญาณัจฉราเจ็บช้ำลึกๆ แต่ต้องพุดออกไปว่า

‘ดีใจด้วยนะคะ’

ในเวลาต่อมา... เธอเลือกกลับมาทำงานที่เมืองไทยด้วยเงินเดือนที่
 น้อย แทนการตอบรับเข้าทำงานกับบริษัทแฟชั่นยักษ์ใหญ่ในอิตาลี นั่นเพราะ
 แรงบันดาลใจด้านความรักขั้นสุดของเธอ

การกลับมาบ้านครั้งนี้เองที่กัณฑ์ทรขอเป็นแฟนกับเธอ และแม่คุณ
 ก็ตอบรับส่งเดชไปเพราะถือเป็นโอกาสดีที่ได้เข้าหน้าออกอกในบ้านวิชาญต้นธณ
 อันมีอัครพลร่วมชายคา

ช่างโหดร้ายต่อกัณฑ์ทรเหลือเกิน

หัวใจของหญิงสาวยุบยิบหนักข้อขึ้นทุกวันเมื่อได้ใกล้ชิดชายในดวงใจมากขึ้น โดยเฉพาะต้องแอบลุ้นความระหองระแหงของอัครพลกับภรรยาอยู่เนืองๆ ไม่แน่ใจว่าพลังสีตาจากเธอจะช่วยภรรยาน่าให้มีการเลิกราเกิดขึ้นได้หรือไม่

เผื่อจะมีลุ้น!

และแล้วประกายความหวังใหญ่ๆ ของฉันทน์จรรยาก็เกิดขึ้นจริง เมื่อกัณตภัทรนำเรื่องในครอบครัวมาเล่าสู่เพื่อนฝูงและแฟนสาวฟังในวันที่มีนัดสังสรรค์กันพร้อมหน้า ณ ร้านอาหารแห่งหนึ่งว่า

‘น้ำพลหย่ากับน้ำจุ่มแล้ว ลูกทั้งสองอยู่กับน้ำพล เฮ้อ เวหนาคิดน้อย แต่ทำยังไงได้ละ คนไม่รักกันคงไม่จำเป็นต้องอยู่ด้วยกัน น้ำพลบอกแบบนี้’

ข่าวนี้เองคือแรงกระตุ้นให้ฉันทน์จรรยาไม่ต้องคิดมากกับการตัดขาดแฟนปัจจุบัน พันธะน่ารำคาญนี้จึงไปเสีย เธอจะได้เดินหน้าหา ‘คนรัก’ ที่เป็นจุดหมายแท้จริงสักที ส่วนคำว่า ‘แฟน’ ที่เคยให้กัณตภัทรไป ก็มีค่าเท่าสถานะใหม่ของคำว่า ‘เพื่อน’ เท่านั้น

เอาเข้าจริงกัณตภัทรห่างไกลกับคำว่าคนรักนัก เพราะแค่แฟนก็ทำแทนน้ำพลไม่ได้! ระยะเวลาหกเดือนหลังการหย่าร้างของอัครพล มากเกินพอแล้วที่จะปล่อยพ่อยอดชายน่าปรารถนาให้โสดต่อไป ในเมื่อเด็กก็ต้องการแม่ เธอเองก็รักเขามาขนาดอย่างสลัดไม่หลุด

ดังนั้น...แม่ของลูกทั้งสองของอัครพลจะเป็นใครไปไม่ได้ นอกจากผู้หญิงที่ชื่อ ‘ฉันทน์จรรยา’ เท่านั้น!

เวลาปัจจุบัน

ฉันทน์จรรยาตื่นสายกว่าปกติเพราะเมื่อคืนกลับดึก เนื่องจากออกไปสังสรรค์กับหมู่เพื่อน แม่เฒ่าบ้างแต่พ่อและแม่ก็วางใจ เพราะแค่ได้ยินชื่อ ‘กิตติยา’ ร่วมแก๊งไปด้วย คนสูงวัยก็หายห่วง เพราะเด็กคนนี้มีวุฒิภาวะกับความรับผิดชอบสูง ไว้ใจได้ทุกประการ

“อรุณสวัสดิ์ค่ะ คุณพ่อคุณแม่”

หญิงสาวทักขณะเดินลงบันไดมายังโต๊ะอาหารด้วยชุดเสื้อแขนกุดเข้ารูปผ้าลูกไม้สีส้มเข้มที่ถูกออกแบบมาอย่างมีสไตล์ สวมเข้าข้างในกางเกงขาสั้นजू เธอปล่อยผมสยาย ตัดโบอันใหญ่สีขาวข้างขมับซ้าย แต่งตาด้วยอายไลเนอร์คมกริบบาดใจชายทุกคนที่ได้มองอย่างเคย

“หนูเพิ่งมากินมื้อเช้า ขณะที่พ่อกับแม่กำลังจะกินมื้อเที่ยงแล้วจ๊ะ”
อัจฉราพูดกลางพยับพยับบอกสาวใช้ให้ลงมือบริการได้

“ขอโทษค่ะ แหะๆ” ญาณัจฉราพูดแล้วยิ้มแห้ง ก่อนเดินมาหอมแก้มบุพการีแล้วเดินไปนั่งประจำที่

“กัณเป็นยังไงบ้าง” ญาณฤทธิ์ถามแล้วยกน้ำขึ้นจิบ

“อ๊วย ไม่ต้องห่วงหรอกค่ะ อย่างดีก็ร้องไห้สักสามวัน มียายกั้งคอยดูทั้งคนเตี้ยก็กลับมาเหมือนเดิมแล้ว วันนี้คุณพ่อคุณแม่จะไปไหนหรือเปล่าคะ ถ้าไม่ไปไหนหนูมีเรื่องจะบอกค่ะ” คนเป็นลูกพูด ตามด้วยการจิ้มผักสลัดกับแฮมเข้าปากแก้ประหม่า ไม่น้ำส้มที่จืดมน้ำส้มเสริมวิตามินซีตามลงไป เพื่อผิวงามเปล่งปลั่ง

“ว่ามาสิลูก”

ญาณฤทธิ์พูด รอฟังอย่างใจจดจ่อไม่ต่างจากอัจฉราผู้เป็นมารดา

“หรือว่าหนูจะกลับไปคืนดีกับตากัณจ๊ะ” อัจฉราถามด้วยความหวังว่าจะได้เขยเป็นเด็กดี

“โอ๊ย นั่นจะเป็นความคิดสุดท้ายในฐานะมนุษย์ผู้หญิงของหนูค่ะ หนูจะบอกว่า หนูมีคนรักแล้วต่างหาก” ญาณัจฉราพูดเบ้าปากต่อนแรก แต่พอพูดถึงคนที่รักก็กลับมาเข้มขึ้นได้

ใช่! ชายคนนั้นเป็นคนที่เธอรัก แต่เขาจะรักเธอด้วยหรือไม่ นั่นต้องพิสูจน์ คาคว่าทั้งบิดามารดาคงตกใจจนตาโตเป็นไข่ห่านถ้าได้รู้เรื่องนี้เข้าแล้วทั้งคู่ก็แสดงอาการนั้นออกมาจริงๆ

“เฮ! อะไรนะ มันเป็นใคร ทำไมพ่อแม่ไม่เคยรู้” ญาณฤทธิ์ตะโกนถาม

เสียงดังด้วยความตกใจ

คนเป็นลูกตอบเอียงอายเสียงเบา “ก็...ไม่ใช่คนไกลหรอกค่ะ คุณพ่อคุณแม่รู้จักที่อยู่แล้ว”

“อย่าบอกนะว่าเป็นยายกั้ง! ตายแล้ว! ลูกสาวแม่เป็นพวกตีจิ้ง โอยคุณ...ฉันจะเป็นลม” อัจฉราพูดเพราะคิดไปอีกแบบว่าที่ลูกประคองตัวไว้สวดด้วยการเพ็งบอกเล็กแพนหนุ่ม ก็เพื่อมาคงเพื่อนสาวแทน

‘ปิดໄໝ! แม่ก็กระไร คิดไปได้’ ญาณัจฉราถอนใจให้ความคิดแบบหญิงรักหญิงพลางยกนิ้วกรีดกรายไปในอากาศ กลอกตาขึ้นบนเพดานแล้วพูดว่า “ไม่ใช่ค่ะ หนูยังชอบผู้ชายอยู่ และคนคนนั้นก็ชื่อ น้ำพล”

“พล!” / “พล!” ทั้งพ่อและแม่ตะโกนเป็นเสียงเดียวกัน ตาโตเหมือนมนุษย์ต่างดาวบุกเข้าถึงตัว

“ใช่ค่ะ หนูแอบรักน้ำพลมานานแล้ว แต่เพราะเขามีครอบครัวหนูถึงต้องเก็บไว้ในใจ วันนี้น้ำพลไม่มีพันธะ หนูก็มีสิทธิ์อย่างผู้หญิงคนหนึ่ง น้ำพลต้องเป็นของหนูแต่เพียงผู้เดียวเท่านั้น” คนเป็นลูกตอบแหวตามุ่งมั่นยิ่งกว่าตอนบอกว่าจะคว้าผลการเรียนเกียรตินิยมมาเสียอีก เรื่องหัวใจก็ต้องสำเร็จเยี่ยมเหมือนกัน

“ไม่ได้!” อัจฉราค้าน ถือเป็นเรื่องแรกในชีวิตที่กล้าค้านลูกก็ว่าได้

ญาณัจฉราไม่ชอบเอาเสียเลยที่ถูกขัดใจ เลยถามไปอย่างอวดดี “ทำไมคะ น้ำพลไม่ดีตรงไหน ทำไมคุณแม่ทำเหมือนไม่รู้ว่าเขาน่ะแสนดีเหมาะแก่การเป็นพ่อของลูกเป็นที่สุด”

“เรื่องดีก็เป็นอีกเรื่อง แต่หนูจะรักเขาเข้าไปได้อย่างไร นอกจากพลจะเป็นเพื่อนร่วมงานของคุณพ่อและเป็นอดีตลูกศิษย์ของแม่ เขายังเป็นฝ่ายลูกสองที่หนูเรียกเขาน้ำ เขาแก่กว่าหนูถึงสิบห้าปีเชียวนะ!” อัจฉราพูดความจริง หวังให้ลูกสาวฉุกใจคิดตาม

คนอายุยี่สิบสามปีที่รับรู้เรื่องเหล่านี้มาเป็นสิบปีไม่คิดว่าเป็นสาระสำคัญ ต่อให้แก่กว่านี้ ถ้าเธอชอบก็คือชอบ ‘จบบั๊ย’ หญิงสาวคิดและพูด

ออกไปว่า “แคสลิปห่าปี...กำลังอุ้มมือเลยถ้าได้เดินควง คุณแม่ไม่เข้าใจหรอกว่าการเดินข้างคนแก่กว่ามันน่าภูมิใจยังไง อย่างน้อยก็ทำให้เราดูเด็กเสมอไม่รู้สึก หนูรักและอยากเป็นแฟนน้ำพลคนเดียวเท่านั้น”

“เคยเป็นน้ำพลาน จู่ๆ จะเปลี่ยนเป็นแฟน ไม่ทราบนับญาติกันยังไง ต่อคะคุณลูกขา” อัจฉราพูดสีหน้ากังวล

ญาติจรรยาอีกอัก กลอกตามองพื้นไปมาเพราะจนแถมกับเรื่องนี้ ก็เขาแก่กว่าเป็นสิบห้าปีแถมเรียกเขาน้ำมาตลอดจริงเสียด้วย เธอเลยเลี่ยงด้วยการตอบแฉไปว่า

“หนูยังไม่ได้คิดเรื่องนี้ แต่มันต้องมีสรรพนามดีๆ ลักอย่างแทนคำว่าน้ำละคะคุณแม่ขา”

“หนูไม่เคยมีประสบการณ์ด้านความรัก คงไม่เข้าใจคำว่าช่องว่างระหว่างวัย ขนาดคนวัยเดียวกันยังมีช่องว่างระหว่างเพศเลย ประสาอะไรกับช่องว่างของโคแก่กับหญ้าอ่อนเล่า แม่ไม่ยอมให้หนูเอาใจไปให้คนแก่ขนาดนั้นหรอก พลเป็นคนดีแม่รู้ แต่เขาแก่เกินกว่าที่หนูจะฝากชีวิตไว้” อัจฉราอธิบายด้วยเหตุผล แน่นอนเธอรู้ว่าลูกศิษย์ผู้นี้เป็นคนเก่งและดีแค่ไหน แต่จะให้เปลี่ยนมาเป็นชายทั้งที่เคยมีครอบครัวมาก่อน เทียบกับลูกสาวแสนบริสุทธิ์วัยกระเตาะของตนแล้ว คนเป็นแม่ยากจะทำใจ

“ก็เพราะชีวิตเป็นของหนูยังไงละคะ หนูถึงมีสิทธิ์ฝากกับใครก็ได้ หนูไม่รู้อะไรทั้งนั้นละ รู้แต่ว่าหนูรักน้ำพล รักน้ำพล!” ญาติจรรยาเถียงออกมาจากความรู้สึกที่อัดอั้น ตะโกนเสียงแหลมเมื่อรู้สึกถูกขัดใจ

“วินัส พ่อว่า...” ญาติจรรยาอยากค้านแต่ก็พูดไม่ออก เพราะตลอดชีวิตไม่เคยขัดลูกมาก่อน เลยเหมือนมีอะไรสักอย่างติดที่ลิ้นจนยากจะแกะออก

ลูกสาวคนเดียวเดินเกมเร็วสวนกลับทันทีว่า “ไม่ค่ะ อย่ามาเกลี้ยกล่อมให้หนูถามใจตัวเองอีกเลย เพราะหนูถามมาเจ็ดล้านรอบแล้ว คำตอบก็เหมือนเดิมคือหนูรักน้ำพลจริงๆ รักมานานแล้วด้วย ถ้าตลอดชีวิตของคุณพ่อกับคุณแม่ยังไม่เคยห้ามอะไรหนูได้ ก็อย่าหวังว่าจะห้ามเรื่องนี้ได้เลย

ถ้าคุณพ่อรักหนู ก็ต้องไปช่วยยูที่พลีให้รับรักหนูอีกแรง ห้ามขัดใจเด็ดขาด!”

ญาณฤทธิ์กำลังจะอ้าปากพูดบางอย่าง

ฝ่ายภรรยาได้ยินลูกสาวพูดเช่นนั้นก็โมโหจนหน้าคว่ำเลยพูดแทรกขึ้นว่า “ถ้าคุณทำแบบนั้นก็เท่ากับขัดใจฉัน อยากลองดีก็เอา!”

อัศจรรย์ตามองสามีเล็กน้อย ก่อนจะหันไปมองลูกสาวอย่างเอาชนะ จนคนกลางกลืนน้ำลายแทบไม่ลง

“อู๋ วันนี้นั้นขึ้นนี่นา” ญาณฤทธิ์ร้องพลางกลืนน้ำลายแล้วยกหนังสือพิมพ์ขึ้นปิดหน้า เป็นการบอกโดยไม่ลังเลว่าจะช่วยใคร ระหว่างลูกกับเมีย ไม่ช่วยมันทั้งสองคนนี่แหละ ไม่อย่างนั้นคงบ้านแตกแน่!

“ไม่ช่วยก็ช่าง! หนูจะทำทุกทางเพื่อได้เป็นแฟนน้ำพลีให้ได้ คอยดู!”

ญาณัจฉราพูด น้ำตาพานจะไหล กำมือแน่น กัดปากจนน่ากลัวว่าจะหือเลือด นี่คือการขัดใจครั้งแรกของพ่อกับแม่ นับตั้งแต่จำความได้

“หนูจะต้องเสียใจถ้าไม่เชื่อแม่” อัศจรรย์พูดเสียงเรียบ ในหัวคิดไปร้อยแปด ทั้งห้วงทั้งเคือง ‘แม่ไม่มีวันยอมทรอก’ คนเป็นแม่คิดแต่ไม่ได้พูดออกไป ขณะยืนสบตาลูกแบบอ่านใจกันและกัน

รู้ว่าญาณัจฉราไม่ล้มผัสถึงความหวังใยที่แม่สื่อ แต่ทำอย่างไรได้ ในเมื่อเวลานี้ใจเป็นนาย กายเป็นบ่าว หญิงสาวพูดขึ้นว่า “จะไม่มีคำว่าเสียใจสำหรับหนูค่ะ น้ำพลีไม่เคยทำใครเสียใจมาก่อน หนูมาเรียนให้ทราบเพียงเท่านี้ ขอตัวไปบอกน้ำพลีให้เตรียมตัวรับมือแม่เลี้ยงของลูกทั้งสองของเธอ ก่อนนะคะ บ้ายบายค่ะ”

ความเอาแต่ใจจากการตามใจของพ่อแม่ทำให้หญิงสาวกล้าพูดอะไร เช่นนั้นออกมา นั่นเพราะรู้แก่ใจว่าไม่ได้ทำสิ่งต้องห้าม ถ้าไปแย้งอัศจรรย์ ตอนยังมีสถานภาพแต่งงาน นี่สิถึงเรียกว่าผิด ตอนนั้นมันใช้ที่เหน็บแล้ว

‘เขาหย่าแล้ว ดังนั้น...เรามีสิทธิ์’ หญิงสาวคิด ก่อนจะเดินเร็วๆ มาจบบ้านบุพการีแล้วหันไปคว่ำกระเป่าสุดหรุติดมือไปด้วย

“เดี่ยว...ยายนี่ส เดี่ยว!”

อัจฉราตะโกนไล่หลังด้วยความตกใจที่บุตรสาวบอกว่าจะไปจับผู้ชาย
ตั้งท่าจะวิ่งออกไปรั้ง แต่แล้วสามีก็เอื้อมมือมารั้งมือเธอไว้แทนพร้อมกับพูด

“ไม่ต้องตาม ลูกพูดก็มีเหตุผลดีนี่ เราจะเอาอะไรไปห้าม”

“ก็เอาสิทธิ์ความเป็นพ่อเป็นแม่นี่ไง” อัจฉราตอบเสียงเข้ม

“ฮือ พ่อแม่ก็ไม่มีสิทธิ์หรอก ลูกพูดถูกว่าพลไม่มีพันธะแล้ว ผมคิด
ว่าไม่เสียหายถ้าพวกเขาจะคบกัน ยายหนูของเราเพียบพร้อม ไม่ได้ด้อยไป
กว่าใคร ไร่เรื่องที่พลมีตำหนิเพราะมีครอบครัวมาก่อนบอกตรงๆ ว่าผมไม่
ถือ ใครจะรู้ล่ะ พลอาจจะไม่สนลูกเราก็ได้ อย่าเพิ่งโวยวายไปเลยว่าจะได้
เขยแก่ ไนเมื่อพวกเขายังไม่ตกลงคบหากันเสียหน่อย” ญาณฤทธิ์พูดเพราะ
รู้จักผู้ร่วมงานของตนคนนี้ดี

ภรรยาไม่สนใจเหตุผลใดๆ โพล่งสวนออกมา “คุณพูดเหมือนไม่รู้จัก
ยายนั่น ฉันเชื่อว่าแกต้องลงทุนทำทุกวิถีทางแน่ ผู้ชายมันก็เป็นผู้ชาย
วันยังค่ำ พลอาจหันเหใจจนอยากปันใจมาเป็นเขยเรา ซึ่งฉันไม่มีวันทำได้
จริงอยู่ว่าพลได้ไม่ด้อยไปกว่าใคร แต่เขามีมากเกินไปต่างหากละ อายุโง่...
ที่ฉันคิดว่ามากเกินไป หรือถ้าแย้ขั้นสุดก็คือพลซัดลูกของเราไม่ได้แล้ว
รับปากแบบให้ความหวังไปก่อน และคนที่เจ็บที่สุดก็คือยายนั่นเอง ฉัน
ไม่เสี่ยงให้ลูกพบความผิดหวังแน่ วินัสต้องได้คู่ครองมือหนึ่งที่อายุไล่เสีย
กัน และฉันจะหาให้เองเท่านั้น!” อัจฉราพูดดักทุกทาง

“คุณพูดเองว่าฉันนิสัยของยายนั่น ถ้าอย่างนั้นคุณต้องรู้ว่ายิ่งห้ามแกก็
เหมือนยิ่งยุ ลูกโตแล้ว...แกเลือกทางเดินเองได้ ผมว่าคุณลืมเรื่องสำคัญ
เรื่องหนึ่งว่าก่อนเราแต่งงานกัน ผมก็เคยมีครอบครัวมาก่อน” ญาณฤทธิ์พูด
อีกหนึ่งความจริงที่คาดว่าจะทำให้ภรรยาสะอึกได้

แต่แม่คุณยังไม่ยอมแพ้ด้วยการตอบไปดี้อๆ “มันไม่เหมือนกัน เพราะ
คุณไม่ได้แต่งงาน”

“ก็แค่ไม่ได้จดทะเบียน แต่ผมอยู่กินกับผู้หญิงคนหนึ่งมาก่อน พล
แค่ต่างออกไปตรงที่เขาแต่งงานและมีทะเบียนสมรส และที่ฟุ้งหะเบียนหย่า

มาด้วยก็เท่านั้น” ญาณฤทธิ์ตอบแล้วอมยิ้ม

คนอยากเอาชนะอย่างอัจฉราก็ตรึมฝีปากแล้วพูดอย่างเอาแต่ใจเยี่ยงคนไม่ยอมแพ้ง่ายๆ อีกครั้ง “แต่คุณไม่มีลูกติด”

“แปลว่าถ้ามี...คุณจะรังเกียจ”

ฝ่ายสามีถามคำถามที่น่ากลัวจนภรรยาสะอึกเข้าจนได้

อัจฉราอีกอึก แต่กลืนใจตอบไป “ปละ...เปล่าค่ะ ไม่ต้องมานอกเรื่องนะ คุณไม่วางขายนมฉันจะขวางเอง และจะวางให้ถึงที่สุดด้วยคอยดู!”

ญาณฤทธิ์เบื่อกจะต่อปากต่อคำเลยพูดสั้นๆ “จ้! แล้วแต่แม่คุณทุนหัวเถอะ” เห็นหรือยังว่าลูกสาวนะแสนดีชอบเอาชนะเหมือนใคร คนเป็นสามีเงียบปาก ตัดบทดีอยู่ๆ พลางหยิบหนังสือพิมพ์ขึ้นมาอ่าน

ฝ่ายอัจฉรายังคงขบคิดถึงแผนการหยุดความคิดอยากได้แฟนแก่ของลูกสาวไว้ในหัว...งานนี้ต้องสำเร็จเท่านั้น!

บ้านวิชาญต์ถรณ์ คือเป้าหมายที่ญาณัจฉราพาตัวเองมาถึงด้วยรถสปอร์ตสีแดงเพลิง สีเดียวกับปากของเจ้าหล่อน ตอนที่รถคันงามกำลังเลี้ยวเข้าประตูรั้ว เป็นจังหวะที่รถคันดำทรึงเลี้ยวสวนออกไป จุดหมายคือบ้านยายหอมผู้เป็นกระโถนรองรับทุกปัญหาของเพื่อนเสมอมา นาที่นี้ชายหนุ่มกำลังทุกข์หนักเพราะอกหักจากการถูกแฟนสาวทิ้งกลางคันจนเครียด นอนไม่หลับทั้งคืน งานนี้ต้องปรึกษาจิตติยาให้รู้ไปว่า ควรจะทำอย่างไรกับชีวิตต่อไปดี

ญาณัจฉราจอดรถหน้าเรือนชั้นเดียวหลังเล็กท้ายคฤหาสน์ใหญ่ อันเป็นที่พักส่วนตัวของอัศวพลที่แยกเรือนออกมาอยู่กับลูกๆ ตามลำพัง ตึกใหญ่เป็นที่อยู่ของก้นดำทาร์ที่อาศัยกับบิดามารดา รวมถึงคุณปู่ต้นตระกูลวิชาญต์ถรณ์

เป็นปีแล้วที่หญิงสาวเดินเข้าออกบ้านหลังนี้ในฐานะแฟนสาวของหลานชายเจ้าของบ้านจนรู้ทุกซอกทุกมุมเป็นอย่างดี แต่ที่มาหาใช้เพราะ

อยากเจออดีตแฟนหนุ่มวัยเดียวกันไม่ น้ำชายของกัณต์ภัทรต่างหากคือ เหตุผลที่ทำให้เธอมาเกือบทุกวัน

“ฟู...มันใจเข้าไว้ วินัส” หญิงสาวบอกตัวเองพลางหายใจเข้าออกซ้ำๆ เรียกสติและสมาธิหน้าประตูทางเข้าบ้าน หวังว่าจะทำให้เกิดปัญญามากที่สุด เพราะสิ่งที่กำลังจะทำต่อไปนี้หมายถึงลมหายใจที่เหลืออยู่ของตัวเอง ก็เล่นท่องไว้ตั้งแต่ออกจากบ้านแล้วว่า ‘ขาดอัครพลไป คงเหมือนขาดใจ ดังนั้น ห้ามพลาดเด็ดขาด!’

หลังถอดรองเท้าแล้วเธอก็ตั้งหน้าถือนิวาสะเดินเข้าตัวบ้านทันที

“โอ๊ะๆ นมมาแล้วจะลูกรัก” เสียงของอัครพลมาถึงก่อนตัว หลังจากซงนมให้ลูกน้อยวัยขวบกว่าเสร็จก็เดินกลับมายังเปลเด็กเพื่อป้อน

ภาพที่ญาณัจฉราเห็นนั้นสะท้อนใจอย่างบอกไม่ถูก เมื่อผู้ชายตัวโต ต้องเลี้ยงลูกด้วยสองมือตัวเอง

‘รออีกนิดคะ นัสจะมาช่วยเลี้ยงลูกเอง’ หญิงสาวคิด

“พี่วินัส!” เสียงใสของแก้วตา บุตรสาวคนโตวัยย่างสิบสามปีของคุณพ่อวัยสามสิบแปด ตะโกนด้วยความดีใจเมื่อเห็นพี่สาวแสนสวย

“อ้าวน้องนัส มาเมื่อไหร่คะ น้ามัวซงนมให้น้องแก้วใจจนไม่ได้ยินว่าใครมา”

อัครพลพูด ชายหนุ่มมีผ้าขนหนูพาดบ่าดูเป็นพ่อลูกอ่อนมาก ประสบการณ์ ขวดนมในมือส่งป้อนเข้าปากหนูน้อยในเปลได้เจ้าตัวก็ดูจื๊วบจื๊าบเพราะความทิว เลี้ยวหน้าหล่อหันมาสบตาด้วยแววตาของคนอบอุ่น ที่ญาณัจฉรามองก็ครั้งก็ยังใจเต้นแรงอย่างเคย

“สวัสดิ์คะน้าพล น้องแก้วตา” ญาณัจฉราเอ่ยทักพร้อมยกมือไหว้คนแก้ววัยกว่า

แก้วตาวิ่งเข้ามากอดคนสวยพร้อมกับพูด “คิดถึงพี่วินัสจังเลย” บอกไม่ถูกว่าทำไมเธอถึงติดพี่สาวคนนี้นัก คงเพราะเห็นกันมาตั้งแต่อยู่อิตาลีกะมัง แม้เจ้าตัวจะย้ายกลับมาอยู่เมืองไทยก่อนแต่ก็ยังพูดคุยกันผ่าน

โทรศัพท์ทางไกล รวมถึงใช้กล้องผ่านอินเทอร์เน็ตพูดคุยกัน ทำให้รู้สึกว่าการโลกแคบจนเหมือนอยู่ใกล้กันนิดเดียว ยิ่งขาดแม่ไปเมื่อช่วงหกเดือนก่อน แก้วต่ายรู้สึกดีที่มีญาติจรรยาเอาใจใส่อย่างผู้หญิงด้วยกัน

“ปากหวานนะคะคนสวย” ญาติจรรยาถอดตบพลาญิกแก้มเด็กน้อยอย่างหยอกล้อ

“คงสวนกับตากันแล้วสินะ เห็นว่าจะออกไปข้างนอกเมื่อครู่นี้เองงอนอะไรกันล่ะคะฮือ” อัครพลพูดตามที่รู้เพราะทุกเช้าวันอาทิตย์ตนและลูกๆ จะไปรับมือเข้าร่วมกับครอบครัวที่ตึกใหญ่ ได้ยินหลานชายพูดว่าจะออกไปหาเพื่อนสาวหัวด้วยสีหน้าเครียด เด่วาคงไม่พ้นมีเรื่องงอนแฟนสาวสวยเลิศเป็นแน่

“เอ่อ... น้ำพลพอมีเวลาให้สนมัยคะ น้สมี่เรื่องปริกษา” ญาติจรรยาพูดเสียงจริงจังผิดคนเดิมที่มักรำเริง

อัครพลสังเกตความผิดปกติได้เลยคิดว่าคงจะงอนกับกัณธภัทรหนักจริง ในฐานะน้าชายเมื่อเกิดความเห็นใจจึงตอบ “เอาสิคะ แก้วต่ายน้อง ลักครุ่นะลูก”

“ได้คะคุณพ่อ มามะแก้วใจ พี่ป้อนนมให้เองจ๊ะ” แก้วต่ายดูอย่างเด็กรู้ประสาพลาญรับช่วงดูน้องในเปลต่อ

จากนั้นญาติจรรยาก็เดินตามร่างสูงใหญ่ไป ใจเต้นโครมครามเมื่อนึกถึงช่วงเวลาที่จะต้องเปิดเผยความในใจ ณ บัดนี้

ภายในห้องทำงานของอัครพล ชายหนุ่มนั่งบนเก้าอี้ใหญ่ฝั่งตรงข้ามกับหญิงสาวที่รู้จักกันมาแทบทั้งชีวิตด้วยหลายฐานะ ทั้งลูกสาวเจ้านาย ทั้งลูกสาวของเพื่อนสนิทที่สาว เพื่อนของหลานชายที่ปัจจุบันขยับมาเป็นแฟนอีกไม่นานคงเลื่อนขั้นมาเป็นหลานสะใภ้

สังเกตเห็นสีหน้าของอีกคนแล้วดูจะมีความกังวลนานใหญ่ เพราะญาติจรรยาเอาแต่ก้มหน้ามอมมือที่กำไปมาบนตัก เขาเริ่มถาม

“ทะเลาะอะไรกับกันหรือ”

“เราเลิกกันแล้วค่ะ” ญาณ์จรรยาตอบสั้นๆ หลังจากถอนหายใจแรง

“ปัญหามันรุนแรงขนาดนั้นเชียวหรือ ก็ทำอะไรให้น้องนัสไม่พอใจบอกมาค่ะ น้ำจะจัดการให้ เด็กดีของน้ำ”

อัครพลพูดพร้อมดันตัวมาข้างหน้าแทนการนั่งฟังพนัก แสดงความเห็นใจและตกใจในข่าวร้ายนี้ ก่อนนี้รู้มาว่าหลานชายรักแฟนสาวของตัวเองมาก ตามใจทุกอย่าง แต่มาโดนบอกเลิกแบบนี้เกรงจะเสียผู้เสียคนเอา

“น้ำพลจำตอนอยู่อิตาลีที่มีเพื่อนฝรั่งในห้องมาจับนัสได้มั๊ยคะ”

“จำได้สิคะ ตอนนั้นน้ำก็เลยรับส่งน้องนัสให้ เขาเลยรู้ว่าน้ำชายหวงเรื่องอะไรจะให้มาจับหลานสาวของน้ำที่อายุอานามแค่นี้หกปีเท่านั้นล่ะ” อัครพลพูดถึงเรื่องเก่าสมัยอยู่อิตาลี

นอกจากต้องเป็นเพื่อนร่วมงานของบิดาเธอแล้ว เขายังทำหน้าที่เหมือนบอดี้การ์ดกลางๆ ประสานน้ำชายที่มีอะไรก็ต้องช่วยเหลือกันไป ไม่ว่าจะเรื่องเรียน เพื่อนฝูง หรือแม้กระทั่งในยามคนมาจับที่เด็กสาวจะเล่าให้ฟังเสมอ ซึ่งคนเป็นน้ำเกิดหงขึ้นมาแทนบิดาแท้ๆ เลยต้องออกโรงให้อีหนูมหัศจรรย์หายไป ซึ่งก็ได้ใจทุกคน โดยเฉพาะกัณต์ภัทรที่ชอบคุณน้ำชายเป็นการใหญ่เมื่อทำหน้าที่เฝ้าเด็กสาวในดวงใจไม่ให้ใครมาต่อมระหว่างที่ตนอยู่เมืองไทย

“ตอนนั้นนัสบอกน้ำพลว่าไม่ชอบคนอายุเท่ากัน น้ำพลไม่แปลกใจบ้างเลยหรือคะว่าทำไมจู่ๆ นัสถึงเปลี่ยนมาคบหาคนหนุ่มอย่างกัณต์ได้” ญาณ์จรรยาถามทั้งที่ยังก้มหน้า

คนฟังหัวเราะเบาๆ พลังพูด “เหอะๆ แปลกตรงไหนล่ะคะ ในเมื่อกัณต์จับน้องนัสมาตั้งแต่ชั้นอนุบาลโน่น ถ้าน้องนัสจะเห็นใจเขาก็เป็นเรื่องที่ถูกต้องแล้ว เพราะกัณต์ไม่เคยทำตัวเสียหาย แถมรักและตามใจน้องนัสเพียงคนเดียว”

“ปัญหาไม่ได้อยู่ตรงนั้นค่ะ แต่อยู่ที่น้ำพลต่างหาก”

ญาณ์จรรยายังคงพูดเนิบๆ ตะล่อมเข้าเรื่อง ชายหนุ่มหน้าตาเลอหลา
ขมวดคิ้วคิดว่าตนเกี่ยวอะไรด้วยเลยถาม

“หือ...น่าเนียนะ?”

“ที่นั่นไม่ชอบคนอายุเท่ากัน ก็เพราะชอบคนแก่กว่าต่างหาก ตอนนี้นั้น
แน่ใจแล้วว่าตัวเองต้องการอะไร นั่นไม่ได้แค่ชอบ...แต่แน่รักเขา รักมาก
และรักมานานแล้วด้วย” หญิงสาวตอบพร้อมทั้งซ่อนสายตาตัวเองขึ้นสบตา
อัศวพล เป็นการบอกคำตอบที่ดีที่สุดว่า ‘เธอรักใคร’ ถือเป็นกรบอกไปที่
ชัดมาก อีกแค่ประโยคเดียวเท่านั้น ที่เธอจะได้เผยความในใจบอกรักเขาไป

“อีกนิดนะ...ญาณ์จรรยา’ เธอบอกตัวเองให้เตรียมเอ่ยคำนั้น

“...”

อัศวพลฉลาดเท่าทันด้วยวัยและประสบการณ์ รู้สึกร้อนๆ หนาวๆ
กับสิ่งที่กำลังจะได้ยิน

ไม่ได้ มันจะเป็นแบบนี้ไม่ได้ ว่าที่หลานสะใภ้จะมาชอบเขาได้
อย่างไร หลานชายได้เคืองตาย

ญาณ์จรรยาเงยหน้าขึ้นช้าๆ จินตนาการถึงฉากซีรีส์เกาหลีที่นางเอก
ถูกกล้องซูมตอนเงยหน้าพูดคำว่า ‘รัก’ ให้พระเอกฟัง เธอเปิดปากพูดด้วย
น้ำเสียงสั้นเล็กน้อย “น้ำพลคะ นั้รัก...”

“อ้อ น้ำเพ็งนี่ก็ได้ว่ามีเรื่องจะเล่าให้ฟัง” จู่ๆ อัศวพลก็ส่งเสียงออกมา
มาขัดจังหวะ

ทำเอาคนกำลังจะบอกรักชะงักหัวทิ่มแล้วถามสั้นๆ “คะ?”

“สัปดาห์ก่อนมีผู้หญิงมาขอชอบหน้ามาก เธออายุเท่าๆ น้องนั่นนี่แหละ
หน้าตาสะสวยเชียว” อัศวพลเล่าอีกเรื่อง เปลี่ยนหัวข้อสนทนาดีคือๆ

การได้ยินว่ามีสาวอื่นมาชอบคนที่หมายปองทำเอาญาณ์จรรยา
เลือดขึ้นหน้า ผลออกอาการหึง แหวโพล่งออกไป “อะไรนะคะ มันเป็นใคร”

“ครุมาใหม่ของแก้วตาคะ น้ำเลยเดินเข้าไปบอกเธอด้วยตัวเองตรงๆ
ว่าน้ำไม่สนใจพวกเด็กสาวๆ หรือก ไม่เคยมีอยู่ในสายตาด้วยซ้ำ พูดชัดๆ

ต่อหน้าเลยว่า ผมไม่ชอบคบเด็กครับครู” อัครพลพูดราวกับเป็นเรื่องขำขันว่าไม่ชอบพวกหญ้าอ่อน

แต่คนฟังนี่ลี ขำไม่ออก ใจของญาณัจฉราหล่นฮวบไปถึงตาตุ่ม กำลังจะบอกรักและขอโอกาสเป็นแฟนแบบสวยงามแท้ๆ แต่เขาดันโพล่งออกมาเสียอย่างนั้นว่าไม่ชอบคบเด็ก หญิงสาวกลืนน้ำลายแล้วลุ่นให้เขาพูดว่าชอบชนิดหนึ่งก็ยังมีดีด้วยการถามเบาๆ “เอ่อ...ไม่ชอบสักนิดเลยหรอคะ”

“ไม่ค่ะ” อัครพลตอบหนักแน่น

“ทำไมคะ ใครๆ ก็ชอบเด็กทั้งนั้น ยิ่งสาว สวย รวย เก่ง พรั่งพร้อมด้วยแล้ว ยิ่งไม่ควรปฏิเสธหรอคะ” ญาณัจฉราหนีโมโหจึงพูดออกไปอย่างคนประเมินตนเองไว้สูง รู้ทั้งรู้ว่าคนอย่างนายอัครพลเองก็พรั่งพร้อมไปทุกด้านไม่แพ้กัน เธอก็ไม่ต้องไปกว่าใคร สวยแฉะหน้า รวยอันดับต้น เก่งทะเลจ๊อบขนาดนี้ คนที่บอกว่าไม่ชอบถ้าไม่เป็นเกย์ก็ต้องโกหกชั้นเทพกันละ อัครพลกำลังถูกเธอจัดลงในกลุ่ม ‘นักหัดโกหก’ เพราะหญิงสาวแน่ใจว่าไม่ใช่เกย์อย่างแน่นอน หลักฐานลูกสองขนาดนี้

“น้องนั่นก็รู้ว่าน้ำไม่เคยโกหก” อัครพลพูดตักทาง รู้ทันไปซะทุกอย่าง ญาณัจฉราจนแต้ม เรงให้ทุกอย่างจบลงด้วยการพูด “นั่นไม่ได้หมายความว่าแบบนั้น เพียงแต่นัส...นัสรักน้ำพลมานานแล้ว ห้ามพูดว่าเป็นไปไม่ได้ เพราะนัสรู้ว่ามันเป็นไปได้ และต้องเป็นไปในแบบนี้เท่านั้น!”

“น้ำไม่...” ชายหนุ่มกำลังจะอธิบายอย่างใจเย็น เหลือเชื่อที่แฟนสาวหลานชายจะเปลี่ยนความรู้สึกมาชอบตนในอีกแบบได้ รู้กันอยู่ว่าไม่มีวันเป็นไปได้แน่นอน ในเมื่อเขาคิดต่อเธอแค่ความเป็นน้ำหลานอย่างที่เป็นมาตลอด

แต่คนใจร้อนไม่ฟัง ต่อมาน้ำตาแตกกระจายอย่างเลี้ยงไม่ได้ กำมือทุบลงโต๊ะดังปัง! และแสดงท่าทางเอาแต่ใจอย่างที่ไม่เคยถูกใครขัดใจมาก่อน ญาณัจฉราพรั่งพรูออกมา

“ฮือๆๆ ทำไมน้ำพลเป็นคนแบบนี้ไปได้ น้ำพลคนเดิมไม่เคยปฏิเสธ

อะไรใคร ไม่เคยทำให้ฉันเสียใจ ตามใจฉันเสมอ ถ้าหน้าพลปฏิเสณัสนจะฆ่าตัวตาย! หน้าพลไม่เคยรู้ว่าตัวเองทำอะไรนั่นไว้บ้าง ทำให้ฉันสรักแล้วจะมาปฏิเสธว่าไม่เคยทำได้ยังงั้นกัน”

“ฮะ!? น้ำเนี่ยนะทำอย่างนั้น” เป็นอีกครั้งที่อัครพลตกใจซึ้นัวเข้าหาตัวถามออกมา

เขาไม่ได้ตกใจกับคำพูดว่าจะฆ่าตัวตาย เพราะรู้จักญาณัจฉราดีว่าเธอไม่มีวันทำเช่นนั้นแน่ เนื่องจากการฆ่าตัวตายเป็นหนทางแห่งความไม่สวย ซึ่งคนสวยเลิศอย่างเธอไม่มีวันยอมให้ร่างไว้ริญญาณของตนที่เห่เด็ดขาด

“ก็โซลิตะ หน้าพลทำอยู่ทุกวี่วัน แค่อายใจเฉยๆ ก็ทำให้ฉันสรักได้แล้ว” หญิงสาวตอบอย่างกรุ่นโกรธปนเสียใจ

อัครพลถามอย่างระอา “อ้าว แค่อายใจก็ผิดหรือ”

“นั่นไม่ได้ขออะไรมากไปกว่าการเป็นแฟนหน้าพลเลย ให้โอกาสกันหน่อยไม่ได้หรือไง นั่นไม่ได้บังคับแต่งงานสักหน่อย... ฮือๆๆ” ญาณัจฉราแหงนหน้ามองเพดาน ตะโกนร้องขอราวกับจะขาดใจเสียให้ได้

คนฟังอยากจะทำใจอ่อนอยู่หรือก แต่เรื่องแบบนี้บังคับกันได้ที่ไหน เขาจึงบอกไปตามตรง “น้องนั่นขอมากไปค่ะ”

“นี่ไง! หน้าพลคนเดิมของนั่นหายไปจริงๆ ด้วย คนเก่าไม่ใช่คนงกทำไม่วันนี้ถึงให้ไม่ได้เล่า นั่นรู้ตัวเองนิสัยแย่ เอาแต่ใจ แต่นั่นเปลี่ยนตัวเองได้ ขอแค่ให้โอกาสพิจารณาก่อน ค่อยมาให้คะแนนที่หลังก็ได้” นั่นไม่เอาการปฏิเสธแบบนี้ ไม่เอา! ฮือออ...” ญาณัจฉราแหงนหน้าทำให้ปานโลกกำลังถล่ม ฝนหลาย ไม่คิดเลยว่าหน้าชายแสนดีจะงกเช่นนี้

‘เอ้า! งกหรือไม่กก็เกี่ยวอะไรกับเรื่องหัวใจเล่า เด็กหนอเด็ก’ อัครพลคิดพร้อมกับเดินเข้าหาแล้วพูด “น้องนั่นยังเด็ก อย่าทำแบบนี้เลยคะ ตั้งสติหน่อย”

ญาณัจฉราลุกพรวดขึ้นจากเก้าอี้ กำมือแน่น ไม่ร้อให้หน้าชายแสนดีเข้ามาปลอบได้ง่าย จากนั้นก็ทรุดกายลงนั่งบนพื้น ดิตแขนขาไปบนพื้นพรม

ตามด้วยการแหงนหน้าทำให้หน้าตาทะลัก ยกหลังมือป้ายป้อยๆ จนมาศคารา และอายเซโดว์ราคาแพงบนเปลือกตาที่ตกแต่งมาอย่างดีก็กันมัวไปหมดจนเป็นรอยเนียนต่างด่าไปทั่วหน้า หญิงสาวพรวดพูด

“เด็กที่ไหนกัน นัสอายุยี่สิบสามแล้วนะ! นำพลคิดว่าตัวเองเป็นใคร ถึงเอาตัวเองเป็นศูนย์กลางจักรวาลจัดการความคิดกับการกระทำของคนอื่น โดยไม่ให้โอกาส นัสแย้งขนาดนั้นเลยหรือ รู้ได้ยังไงละว่านัสจะเป็นแฟนที่ดีไม่ได้ กร๊อตต! ฮึ๊กๆ”

บ๊ก! บ๊ก!

ไม่พูดเปล่า หญิงสาวล้มตัวลงนอนไปด้านข้าง เอาหัวลงโขกพื้นไปอย่างระบายนารมณ์ สองมือจิกดึงพื้นพรม เห็นแล้วกริ่งเกรงว่ามันจะขาดคามือ เชื่อว่าบริเวณนั้นคงเปียกด้วยน้ำตาลามเป็นวงกว้างไปแล้วแน่ๆ

โอ๊ะโอ! นานี้ใครกันแน่ที่ทำตัวเป็นศูนย์กลางจักรวาล เอาความคิดตนเองเป็นใหญ่ พฤติกรรมซัดดินซังกอบบนพื้นแถมเอาหัวโขกพื้นยามไม่ได้ตั้งใจ ช่างสวนทางกับคำพูดสวยหรูที่บอกว่าเธอไม่เด็กเหลือหลาย

แบบนี้เขาเรียกโคตรเด็กต่างหากเล่า อีหนูเอ๊ย

“เออละๆ พอแล้วค่ะ พอแล้ว น้ายอมแล้ว!” อัครพลทนไม่ได้ที่เห็นหญิงสาวทำร้ายตัวเอง แถมทำให้ปานจะขาดใจ เลยรีบปรีเข้ามาดึงตัวขึ้น

แม่คุณเงยหน้าผิงขึ้นมอง ลื่นเสียงร่ำไห้และสะอื้นเหมือนกตปุมหยุดอัตโนมติ ตาเบิกกว้างอวดมาศคาราสีดำที่ไหลเป็นทางบนหน้า จิกยิ้มแล้วพูด “ยอมแล้วจริงๆ นะคะ”

“น้ำหมายถึง ถ้าน้องนัสรับเงื่อนไขทั้งหมดได้” อัครพลพูดหลังคิดบางอย่างออก ทั้งนี้เพื่อยุติสถานการณ์หนักหน่วงไว้เฉพาะหน้า

ญาณัจฉราหยุดทำร้ายตัวเองแล้วรีบลุกขึ้นยืน ใจเต้นโครมครามที่รู้ว่าตนเองมาถึงเส้นชัยแล้ว ต่อให้ต้องกินข้าวกับเกลือกก็ทนได้ เงื่อนไขบ้ออะไร จะยากแค่ไหนกันเชียวนะ เธอพูดเร็วๆ

“ได้อยู่แล้วค่ะ ว่ามาเลย”

๓

เข้าคอร์สตามหารักแท้

อัศวพลเอามือโพล่หลัง เดินผ่านไปมาหน้าญาติจรรยาซ้าๆ อวดรูปร่างใหญ่กับกลืนกายคู้่นโสดประสาทพลาดพูด “คนที่จะมาเป็นแฟนหน้าต้องเป็นผู้หญิงเรียบร้อยแบบแม่บ้านแม่เรือน ทำอาหารเก่ง ไม่เที่ยวเตร่กลับบ้านก่อนตะวันตกดิน ไม่ดื่มของมึนเมา แต่งกายมิดชิด ไม่เปิดเนื้อหนัง ขยัน ซื่อสัตย์ ประหยัด อดทน ธรรมะธัมโม สงบปากสงบคำ ไม่ซี้ซี้หึงซี้ระแวง ไม่เรื่องมาก ที่สำคัญต้องไม่ก้าวก่ายความเป็นส่วนตัวของหน้า พูดง่ายๆ ว่าอยู่ในกรอบที่ขีดให้ นี่แหละตัวตนของหน้าในมุมที่น้อยคนจะรู้ ถ้ารับเงื่อนไขไม่ได้ก็ล้มเลิกไป เหมือนที่หน้าจุ่มขอหายไปนั่นไง น้องนั้สงสัยไม่ต้องรีบตอบตอนนี้ก็ได้ เพราะมันทำยาก”

ชื่อ “น้ำจุ่ม” อดีตภรรยาของอัศวพล เป็นยากกระตุ้นชั้นดีให้หญิงสาวกระโดดลงสู่กุ่มหัวใจนี้ เธอโพล่งไปแบบไม่คิด “นั้สทำได้ทุกอย่างค่ะ!” ไม่มีอะไรต้องคิดมากหรือทบทวนอีก โอกาสอยู่ตรงหน้าก็ต้องกระโดดคว้าไว้ก่อน

แม้จะหลุดปากบอกไปว่าทำได้ทุกอย่าง แต่สายตามุ่งมันบนใบหน้า กลับแฝงความกังวลขนาดใหญ่เท่าบ้านไว้ ทำไมนะหรือ ก็เพราะไอ้ที่เขาพูด

มานานี่ไม่ใช่ตัวตนของเธอสักนิดเลยนะสิ ไล่ตั้งแต่ข้อแรกยันข้อสุดท้าย ไม่มีข้อไหนเลยที่ญาณัจฉราจะทำได้ง่ายๆ

เริ่มจากความเป็นหญิงเรียบร้อย แม่บ้านแม่เรือน ทำอาหารเก่ง โถ... เธอห่างไกลนัก ตั้งแต่เด็กจนโตมีแต่แม่บ้านคอยทำอาหารให้ แม้ว่าต้องอยู่คนเดียวในต่างประเทศ ต้มไข่เองสักฟองก็ยังไม่เคย

ไม่เที่ยวเตร่ กลับบ้านก่อนตะวันตกดิน ไม่ดื่มของมึนเมา เฟิงทำไปหยกๆ เมื่อคืนดื่มไวน์กับยายกั้งจนหมดขวด

แต่งกายมิดชิด เอ็ม... กระโปรงสั้นผ่าหน้ามีอยู่เต็มตู้ แม้อากาศจะหนาวที่ต่างแดนก็ไม่เคยขวางกั้นความเซ็กซี่ในสายเลือดได้ เอาแค่นี้พอ เพราะข้ออื่นๆ ที่เหลือ ละไว้ในฐานที่เข้าใจว่าตรงข้ามกับความเป็นตัวเองทั้งหมด

ตกลงเขาหาแฟนหรือหาเด็กดีวัยเดียวกับน้องแก้วตากัน? แต่เอาเถอะ รับประทานไปก่อน อย่างอื่นค่อยว่าทีหลัง การได้รับโอกาสเข้าใกล้เส้นความเป็นแฟนผู้ชายที่สมบูรณ์ที่สุดอย่างอัศจรรย์ ถือเป็นบุญแล้ว

รักเขามากขนาดนี้ รอเขามาตั้งหลายปี จะหิ้งโอกาสนี้ได้อย่างไรเล่า ยายวินัส! ยากกว่านี้ก็ต้องทำจำไว้ ญาณัจฉราคิด

อัศจรรย์หันกลับมาหรีตามอง ครุ่นคิดในใจกับการตกปากรับคำของหญิงสาวที่รวดเร็วเกินไป ไร้สติจริงแม่คุณเอ๋ย

“น้ำลืมนบอกอีกคุณสมบัติไปว่า เธอจะต้องเป็นคนพูดจริงทำจริง ไม่ใช่สักแต่ว่าพูดแบบขอไปทีแล้วก็ฉีกกฎเอาทีหลัง” ชายหนุ่มพูด จ้องเข้าไปในดวงตาหญิงสาวอย่างรู้ดีว่าญาณัจฉราไม่มีวันทำได้

แต่หญิงสาวกลับสบตาตอบอย่างมุ่งมั่นไม่ยอมแพ้แล้วพูด “นัสทำได้แน่ละ ยากกว่านี้ก็จะทำ เพื่อให้หน้าพลเชื่อว่านัสรักหน้าพลจริงๆ”

แววตาของหญิงสาวบนหน้าสวยบวกกับคำพูดนี้ ทำเอาคนมองใจกระตุกจนต้องหลบตา อัศจรรย์กลบเกลื่อนด้วยการพูด “ห้ามเรียกร้อง หรือมาถามว่าเมื่อไรจะสอบผ่าน เอาเป็นว่าเมื่อไรก็เมื่อนั้น”

“ไม่มีปัญหาค่ะ นัสรอน้ำफलมาทั้งชีวิตก็ยังไม่รอมมาแล้วเลย แต่นี่สบายมาก” ญาณัจฉราพูดแล้วยิ้มกว้าง

‘คิดว่าชายขนมครกอยู่หรือไงแม่คุณนุ้ย หยอดได้หยอดเอา’ อัครพลคิด เขากระแอมเรียกสติก่อนจะพูด “ตกลงตามนี้ น้ำขอตัวไปดูลูกก่อน ส่วนน้องนัสก็เข้าห้องน้ำล้างหน้าล้างตาซะ เต๋ยวเต๋ยว จะตกใจเอา”

พูดจบก็รีบสาวเท้าออกจากห้องทำงาน ที่ทำให้สาวเจ้าแอบใจระตุกกับความเปลี่ยนแปลงชีวิตใหม่ที่ของน้ำफल เมื่อหนุ่มใจดีที่แสนอ่อนโยนทำท่าแข็งกระด้างซอบกล ไม่มีทางเสี่ยงคะขอย่างเคย แต่กระนั้นญาณัจฉราก็ยังมีกำลังใจที่ดี บอกตัวเองว่าทุกอย่างจะดีขึ้นเอง จากนั้นก็หันมองเงาตัวเองในกระจกตู้หนังสือ แล้วก็ต้องตกใจแทบสิ้นประดาตายกับสภาพที่ไม่ต่างจากลูกหมาตกท่อน้ำที่จมนต้องยกมือปิดปากอุทานเสียงดัง

“ว้าย! ผีตาโขน”

หลังจากทำความสะอาดคราบดำๆ บนหน้าและแต่งหน้าใหม่จนสวยงามเป็นที่พอใจแล้ว ญาณัจฉราก็ยิ้มให้ตัวเองในกระจก จังหวะที่ปาดลิปสติกสีแดงบนริมฝีปากกลางเป็นครั้งสุดท้าย เธอพูดกับตัวเอง

“น้ำफलเป็นสิ่งที่มาที่สุด แม้ต้องแลกกับทุกอย่างที่มีก็จะต้องทำให้ได้ ญาณัจฉรา!”

จากนั้นก็พาตัวเองออกไปสมทบกับสามพ่อลูกด้านนอก เธอต้องทำตัวเนียนกับตำแหน่งแม่เลี้ยงตั้งแต่หน้าที่นี้สักหน่อย

ปากอัครพลทำหน้าที่ไม่ถูกนับตั้งแต่ได้ยินคำบอกรักกอลเวงในห้องทำงานเมื่อครู่ เลยแสร้งหยิบนั้นจับนี้ไปเรื่อยแก้ประหม่าอยู่ข้างเปลลูกน้อย โดยมีลูกสาวคนโตหนึ่งอีกฝั่ง กระทั่งญาณัจฉราเดินมาถึงตัวพร้อมกับพูด

“นัสช่วยค่ะ”

“ไม่เป็นไร” อัครพลพูดแปลกออกไป เพราะเขาไม่เคยปฏิเสธความช่วยเหลือ ปกติจะยิ้มรับและปล่อยให้เธอทำอย่างที่ต้องการทำ ไม่ว่าจะป็นช่วยถือขวดนมให้ลูกสาวคนเล็ก หรือแม้แต่หยิบจับอะไรรักอย่างที่อยู่ใหม่

‘สงสัยจะไม่อยากทำให้แก้วตาารู้ว่ากำลังเปิดใจให้ว่าที่แม่เลี้ยง’
 ญาติจรรยากระหึ่มในใจ

แต่แล้วก็ต้องรีบหุบยิ้ม เมื่อสังเกตเห็นสีหน้าของแก้วตาไม่ค่อยดี
 เหมือนกำลังจะร้องไห้ โดยมีคุณพ่อกำลังนั่งลงของๆ ถามไถ่

“หนูเป็นอะไรไป บอกพ่อสิลูก” อัครพลถามแก้วตา

คนเป็นลูกยกมือขึ้นในท่าปางห้ามญาติพร้อมพูด “คุณพ่อย่าเข้ามา
 หนูจะรอพี่วินัสเท่านั้น”

“อ้าว” คนเป็นพ่อหน้าม่าน

“มีอะไรกันหรือคะ” ญาติจรรยาเดินเข้ามาพอดี

“ไม่รู้สิ ถามก็ไม่พูด เอาแต่บอกว่าจะรอพี่วินัสลูกเดียว” คนเป็นพ่อ
 หันมาบอก

“มีอะไรคะน้องแก้วตา” หญิงสาวพูดพลางเดินไปนั่งข้างๆ เด็กน้อย
 ก่อนจะก้มลงเพื่อฟังเสียงกระซิบข้างหูจากเด็กหญิงวัยสิบสามปีที่กำลังบอก
 ความลับ แม้แต่คนเป็นพ่อก็ไม่รู้สิที่รู้

“...”

แล้วความเงียบก็เข้าปกคลุม

อัครพลอึดอัดเพราะไม่รู้ที่แก้วตามีปัญหาอะไร คนเป็นพ่อที่เลี้ยงลูก
 ด้วยสองมือมานึกโกรธตัวเองที่หาคำตอบไม่ได้ว่าลูกสาวต้องการความช่วยเหลือ
 เหลือใดกันแน่

“น้ำพลออกไปก่อนนะคะ นัสจะช่วยน้องแก้วตาเอง” ญาติจรรยาพูด
 สื่อความหมายด้วยสายตาให้รู้ว่าไม่ใช่เรื่องใหญ่โตอะไรนัก

แม้อัครพลจะรับทราบ แต่กระนั้นก็อยากอยู่ฟังด้วย เขาอดเป็นห่วง
 ลูกไม่ได้เลยถามเบาๆ ว่า “ต้องออกไปด้วยหรือ”

“เรื่องของผู้หญิงนะค่ะ”

อ้อ คำตอบอยู่ตรงนี้สินะ อัครพลถึงกับยิ้มแล้วก้มหน้าลงพื้น ส่าย
 หน้าให้ตัวเองที่แผลอสมิถุฆรรณชาติของเด็กผู้หญิงที่กำลังก้าวเข้าสู่

ช่วงวัยรุ่นไป อายุสิบสามปีไปซะแล้วจะไปสำหรับการมีประจำเดือนครั้งแรก เสียเมื่อไร ชายหนุ่มไม่พูดมาก เดินไปอุ้มลูกคนเล็กที่เพิ่งอึมนมแต่ยังไม่ยอมนอน แถมยังฟังผู้ใหญ่คุยกันตาแป๋วออกจากห้องนั่งเล่นไป ทิ้งให้สองสาวอยู่กันลำพัง

เมื่อญาติจรรยาเห็นว่าคล้อยหลังอัศวพลไปแล้วก็หันมาพูดกับแก้วตาที่กำลังยกมือป้ายน้ำตาว่า “ไม่ต้องตกใจค่ะ เลือดประจำเดือนไม่ได้น่ากลัวเลย พี่นัสมีผ้าอนามัยอยู่ในกระเป๋าดูเดียวจะสอนวิธีใช้ให้ค่ะ ลูกขึ้นไปข้างบนกับพี่นะค่ะ”

“ค่ะ”

เด็กน้อยอุ่นใจที่มีพี่สาวคนนี้ดูแล แม้จะมีพี่เลี้ยงร่วมบ้าน แต่ใจนเลยจะดีเท่ากับการมีแม่จริงๆ แม้ญาติจรรยาจะแกล้งกว่าเพียงแค่อุ้มป้อนใจจะเป็นแม่ลูกกันไม่ได้ แต่ก็มีบางอย่างที่เธอกลับรู้สึกว่ายู่ด้วยแล้วอุ่นใจ

แก้วตาลุกขึ้นจากโซฟา ที่รอยจุดสีแดงเล็กๆ บนกระโปรงให้เห็น จากนั้นสองสาวก็เดินจูงมือมุ่งหน้าขึ้นบันได แก้วตารับวิ่งป้อนลูบลบสายตาพ่อที่หันมามองเพราะความอับอาย

ญาติจรรยาหยุดยืมสว ย ให้อัศวพลเป็นการบอกว่า ‘อย่าห่วงเลย เธอจะทำหน้าที่แม่ให้เอง’ แต่อีกนัยหนึ่งคือกำลังจะบอกว่า ‘รักนะค่ะ...คุณพ่อลูกสอง’

ชายหนุ่มเขิน รีบหันข้างให้แล้วทำที่อุ้มแก้วใจโยกไปมาหยอกเย้า ซึ่งเมื่อคล้อยหลังญาติจรรยาแล้ว เขาก็ลอบยิ้มเบาๆ เพราะรู้สึกดีกับการแก้ปัญหาแบบผู้หญิงๆ ที่ตนไม่อาจทำให้ลูกได้ดีเท่าผู้หญิงที่เข้าอกเข้าใจกันมากกว่า

‘คิดแล้วก็สงสารลูกที่ไม่มีแม่เหมือนคนอื่นฯ’ อัศวพลแอบเศร้าลึกๆ ในใจ

ช่วงเวลาแห่งความสุขของญาณัจฉราดำเนินมาครึ่งค่อนวันก็ถึงเวลาต้องลากลับเสียที หลังจากรำล้าอัครพลแล้ว จู่ๆ เธอก็หันตัวกลับมาเร็วๆ เพื่อพูดสิ่งคาใจอีกเรื่องหนึ่ง นั่นก็คือ

“นั่นกำลังคิดว่า เราน่าจะสนิทกันมากกว่านี้อีกสักหน่อย”

“ก็สนิทกันสิบกว่าปีมาแล้ว ยังไม่สนิทพออีกหรือไง” อัครพลถาม ขณะเดินมาส่งที่รถ หรือตาอย่างประเมินว่าคนเอาแต่ใจจะทำไมไหนอีก

“ตอนนั้นสนิทแบบน้ำหลาน แต่ตอนนี้ไม่ใช่ แม้ยังไม่ใช่แฟนแต่นิสก็ก้าวข้ามความเป็นหลานมาขั้นหนึ่งแล้วไม่ใช่หรือคะ” หญิงสาวร่ายยาว โนม่น้ำให้เห็นว่าเธอไม่อยากเป็นหลาน

อัครพลถามเข้าเรื่องเสียงหัวหนกว่าที่ผ่านมามาว่า “แล้วยังไง”

“นั่นจะเรียกน้ำพลว่า ‘พีพล’ ค่ะ” หญิงสาวตอบอย่างมุ่งมั่น

ใช่แล้ว คนที่กำลังจะก้าวไปสู่การเป็นคนรู้จักกัน ระหว่างศึกษากัน และกันควรมีสถานะที่เหมาะสมต่อกันกว่าเก่า จะให้เรียก ‘น้ำ’ ไปตลอดคงไม่งาม คำว่า ‘พี’ นี่แหละกำลังดี อีกอย่างจะได้มีชื่ออ้างให้มารดาเห็นดีด้วย ที่ผู้ชายคนนี้ไม่ใช้น้ำอีกต่อไป

“ฮะ!”

อัครพลโพล่งอุทานออกมาด้วยความตกใจ ไม่คิดว่าจะได้ยินคำขอเช่นนั้น ให้ตายเถอะ! แม้คุณรุกรเร็วเหมือนอ่านตำราสามก๊กมาเจ็ดรอบก็ไม่ปาน ถูกเจ้าหล่อนเรียกน้ำมาทั้งชีวิต แถมตนยังมองเธอเป็นแค่หลาน จู่ๆ มาขอให้เปลี่ยนสถานะเป็นอื่น ซ้ำยังต้องถูกเปลี่ยนด้วยสรรพนามไปเป็นอื่นที่ฟังดูนุ่มขึ้นเป็นกอง...หัวใจจะวาย

“นั่นไม่ทำให้น้ำพลอายุหกกร่นา ทราบดีค่ะว่าระหว่างเราต้องใช้เวลานี้สจะเรียกพีพลเฉพาะเวลาที่เรายู่กันสองคนเท่านั้น เออ...หรือจะเรียกที่รักดี อันไหนเพราะกว่ากันคะ” ญาณัจฉราเอ่ยปรึกษาด้วยความตั้งใจจริง

อัครพลรีบพูดเร็วๆ ว่า “แค่พีก็พอ”

“ขอบคุณค่ะ นิสกลับก่อนนะคะ...พีพล” ญาณัจฉราพูดแล้วยิ้มกริ่ม

ในความสำเร็จเล็กๆ นี้นี้

เจ้าสรรพนามใหม่ทำให้หัวใจเบิกบานดีแท้ ใครบอกว่าชีวิตนี้มีแค่อดีตภรรยาของอัศวพลเท่านั้นที่เรียกเขาว่า ‘พี่’ แต่ยังมีเธออีกคนต่างหากเล่า หญิงสาวคิดปลื้มใจ

ผิดกับอัศวพลที่อยากจะบ้าตาย!

อีกฟากหนึ่ง ที่คอนโดมิเนียมกลางเมือง

กระดาดหิซซูกำลังที่สองถูกเปิดออกด้วยมือเจ้าของห้อง แต่คนที่ตั้งมันออกไปเช็ดน้ำตาคือเพื่อนหนุ่มหน้าหล่อแสนอ่อนแอที่มาเยือนแต่เช้า

กิตติยาสายหน้าแล้วเดินไปยกกาแฟขึ้นชด นึกเอื่อมกับช่วงเวลาสั้นๆ ที่ใช้อบน้ำแต่งตัว

พอออกจากห้องนอนมาก็ก็พบว่าคนนอกห้กร้องให้เป็นเผาเต่า และใช้บริการกระดาดหิซซูกของเธอขำขึงขำขำว่างจนเกลื่อนพื้นห้องไปหมด

“ฮึ๊กๆ ทำไมต้องเป็นน้ำพลด้วย เธอก็อีกคนนะยายหอม รู้มาตั้งนานแล้วทำไมไม่บอกฉันล่ะ!”

“มันธุระอะไรของฉันที่ต้องบอกนายด้วยเล่า” กิตติยาตอบโดยไม่มองหน้า สนแค่กาแฟหอมกรุ่นแค่นั้น

กัณฑภัทรลุกขึ้นเดินมา เถียงออกมาดังๆ “เพราะฉันเป็นเพื่อนเธอ!”

“ยายนั่นสิที่เป็น” กิตติยาสวนอีกครั้งแล้วสนใจกาแฟต่อ

“แต่...แต่ฉันเป็นแฟนวินัส ฉันมีสิทธิ์รู้” กัณฑภัทรยังพูดอย่างคนอยากเอาชนะ

แต่ต้องแพ้ความจริงอยู่ดีเมื่อกิตติยาพูดเนิบๆ “ถ้าฉันอยากให้นายรู้คงบอกเองแล้วละ ทั้งนายและฉันต่างรู้ว่าสถานะแฟนของนายก็เป็นแค่จากรักหนึ่งสั้น หรือไม่จริง”

ฉีก! โดนแค้นนี้เสียบเข้ามิดด้าม กัณฑภัทรจุกกับความจริงที่ตัวเองก็รู้มาทั้งชีวิต แต่ยังไม่ยอมอยู่กับความสุขทางใจไปนานๆ ชายหนุ่มขำ

กระดาศทิวชฎแล้วโยนลงพื้นเป็นชิ้นสุดท้ายก่อนพุดเสียงคร่ำและจิ้งจ “แต่ฉันทำใจไม่ได้ ฉันรักนั่นนี่นา”

“เลิกหลอกตัวเองสักทีเถอะ นายก็รู้ว่าฉันไม่รักนายเลยสักนิด ไอ้ประสาท” กิตติยาารู้ดีว่าไม้อ่อนคงใช้ไม่ได้ คนอย่างเธอปลอมใจใครเป็นที่ไหน อย่างดีก็ปล่อยไป ปล่อยให้ไปเพลินๆ ประเดี๋ยวก็หยุดไปเอง เหมือนที่ตอนนี้เพื่อนหนุ่มเริ่มสงบลงแล้ว

แม้กัณตภัทรจะได้ฟังคำที่ไม่อยากได้ยิน แต่ก็ต้องยอมรับว่ามันเป็นเรื่องจริง แน่หนอนเขารู้ว่าญาณัจฉราไม่ได้รับกตชน แต่การได้คำว่าแฟนมานอนกอดชั่วคราวก็ต่อยอดความสุขได้พักใหญ่ แม้รู้ว่าสักวันต้องจบลง จริงของกิตติยาที่ว่าเขามั่นประสาท ‘ใครบ้างไม่อยากเป็นแฟนคนสวย’ ชายหนุ่มคิดแล้วพุด

“แต่การที่นั่นไปรักน้ำพลก็อาจหลอกตัวเองเหมือนกัน เพราะน้ำพลไม่มีวันมองน้องอย่างแฟนได้หรอก”

“นั่นเป็นเรื่องของพวกเขา ไม่ใช่เรื่องของนายหรือฉันสักหน่อย” กิตติยาพุดพลางเคี้ยวขนมปัง ตามองโทรทัศน์ไปแต่หูก็ยังฟังเพื่อนหนุ่มพุด

“แต่ฉันอยากมีแฟนนี่! ไม่อยากอยู่คนเดียวแบบนี้”

“นายยังทำตัวแบบนี้ ชาตินี้คงยากจะหาแฟนดีๆ กับเขา ลู้อันนี้ไม่ได้สาวสวยวิ่งตามเพียบ...หึๆ” กิตติยาพุดแซวตัวเอง เพราะสาวๆ หลายคน ที่เห็นมาด้าหัวของร่างสูงโปร่งก็มักเกิดใจปฏิพัทธ์จนเข้ามาจีบราวกับเธอเป็นทอมจริงๆ เสียอย่างนั้น ว่าไปก็เตดีอีกแบบ เพราะขนาดไม่ใช่ชายแท้หรือราวอย่างไครๆ แต่ก็สะดุดตาสาวๆ กว่าพวกรูปหล่อหลายคนก็แล้วกัน

“เธอทำได้ยังไง” กัณตภัทรรู้สึกสนใจ อยากจะเป็นอย่างเพื่อนบ้างชะโงกหน้าถามอย่างไครรู้

“บอกไปนายทำไม่ได้อยู่ดี หลบไป! อย่าบังทีวี” กิตติยาทำหน้าที่เหมือนหมิ่นเนาอะไรสักอย่าง มั่นใจว่าถึงบอกเคล็ดลับเสริมหล่อให้ตาย หมอนี้ก็ทำไม่ได้แน่นอน ถ้าไม่เชื่อ...กระดาศทิวชฎเกลื่อนพื้นนี้เป็นพยานได้

สองมือจึงดันหัวเพื่อนออกหวังดูเกมโชว์ต่อ แต่กัณตภัทรคว่ำรีโมตมากดปิดตื้อๆ พร้อมพูด

“ไม่ต้องดูแล้ว! เธอต้องทำให้ฉันมีแฟนใหม่ที่สวยงามและใจโลกกว่าเดิม ฉันจะทำให้วันสเสียชีวิตที่ทิ้งฉันไปให้ได้”

“อุ๊ย! น้ำพลหล่อเพอร์เฟกต์ขนาดนั้น ยายนั่นคงเสียชีวิตหมาเน่าอย่างนายหรอกนะ พูดไม่คิด” กิตติยาพูดไม่รักษาน้ำใจ

คนฟังฮึดฮัดรีบพูดสวนออกมา “นี่! อย่าดูถูกกันให้มากนัก ให้รู้กันไปว่าคนอย่างกัณตภัทรจะหาแฟนสวย เก่ง ดีเลิศไม่ได้ ถ้าไม่ยอมให้ฉันหนุ่มที่วีของเธอลอกนอกหน้าตาต่าง ก็รับฉันเป็นศิษย์เอกซะดีกว่า”

“ไม่” กิตติยาพูดแล้วทำหน้าระอา ไม่น่าพลังปากอวดอ้างว่ามีสาวๆ เข้ามาหาออกไปเลย ได้ศิษย์โง่ๆ มาคนหนึ่ง...ไม่คุ้ม!

“น่านะ ยายหอม ช่วยเพื่อนหน่อยเถอะ ฉันไหวล่ะ” กัณตภัทรพูดพร้อมเขย่าแขนเรียวของเพื่อน ตามด้วยยกมือไหว้ปลกๆ

แต่หญิงสาวยังคงไม่ตอบรับ โธ่ ออดอันเกินชายแบบนี้เนี่ยนะจะเอาชนะสาวไหนได้ แต่กระนั้นเธอก็รีบปากไปแบบเห็นแก่จอโทรทัศน์ของตนด้วยการพูด “เออ ก็ได้ แต่นายต้องเชื่อฟังฉัน ไม่งั้นทุกอย่างเป็นอันจบ”

“ตกลง งั้นขอเกร็ดความรู้เป็นวิทยาทานขั้นแรกสักนิดว่าฉันต้องทำยังไง” กัณตภัทรรู้สึกมีกำลังใจขึ้นมา จินตนาการไปว่าปฐมบทแห่งการเอาชนะใจสาวๆ คงเริ่มที่การปรับเสื้อผ้าหน้าผม หรืออะไรทำนองนั้นเป็นแน่ เป็นเรื่องง่ายๆ ที่คิดว่าไม่ยาก จะเปลี่ยนวันนี้เลยก็ยิ่งได้

“ไม่ยาก ทันทีที่ถูกกิ่ง นายต้องยอมรับให้ได้ก่อนว่ามันก็แค่อดีต ห้ามโวยวาย คร่ำครวญหรือแพ้อัจฉิ” กิตติยาพูดเสียงเข้ม จ้องหน้าศิษย์หนุ่มพร้อมยกนิ้วชี้ประกอบความจริงจัง

ลูกศิษย์หมาดๆ ประหวั่น เกรงว่าแค่บทแรกก็ยากเกินไปเสียแล้ว เลยอ้อมแอ้มพูด “เออ...ฉันจะพยายาม”

“แค่พยายามไม่ได้ ต้องทำให้ได้ด้วย ถ้าคิดต่อต้านวันสที่ทิ้งนายไป

ด้วยการตัดความสัมพันธ์เพื่อน ฉันถือเป็นการกระทำที่โง่มาก เป็นแฟนกันไม่ได้ก็ไม่ได้แปลว่าจะจะเป็นเพื่อนกันไม่ได้นี่หว่า พวกเขาเป็นเพื่อนกันมาทั้งชีวิต นายต้องทำให้ฉันเห็นว่าตัวเองนะเข้มแข็งพอที่จะเรียนคอร์สหาแฟนต่อไป”

กิตติยาพูดเหมือนตาเห็น เพราะลึกลงในใจกัณตภัทรกำลังคิดว่าจะหลบหน้าญาติจรรยาเพื่อทำงานไปสักพักหลังถูกหญิงสาวฉีกหัวใจด้วยการย้ายไปรักน้ำชายแท้ๆ ของตนแทน คำพูดของเพื่อนมาดห้าวทำให้เขารู้สึกผิดขึ้นมาทันทีที่คิดน้อยใจไปได้ขนาดนั้น ทั้งที่ญาติจรรยาเป็นเพื่อนที่น่ารักคนหนึ่งจริง

ยังไม่ทันที่กัณตภัทรจะพูดอะไร เสียงโทรศัพท์ในห้องพักก็ดัง เจ้าของห้องลุกขึ้น พาร่างโปร่งไปรับสาย

“ว่าไงยายนัส”

“กัณอยู่ตรงนั้นใช่ไหม ขอคุยด้วยหน่อย”

ญาติจรรยาถามระหว่างขับรถ หลังเพิ่งขับออกจากบ้านอัครพลมาหมาดๆ เธอรู้ว่าในสถานการณ์หนักหนาที่กัณตภัทรเจอ คงไม่พินิจการไปนั่งปรับทุกข์กับเพื่อนสาวมาดหอมเป็นแน่ จึงตั้งใจโทรศัพท์มาหาอย่างมีจุดหมาย

“กัณ นัสจะคุยด้วย” กิตติยาตะโกนบอก

เมื่อกัณตภัทรได้ยินชื่อของคนที่พักแผลไว้ให้ดูต่างหน้าก็อึกอักและอึดอัดที่ต้องพูดคุยด้วย เขาอึ้งและพูดได้แค่เพียง “เอ่อ ฉัน...”

“เร็วๆ! ถ้าไม่คุยแสดงว่าไม่ยังพร้อมเรียน ต้องได้เลือดก่อนใช่ไหม ถึงจะเข้มแข็งได้นะฮะ” กิตติยาขึ้นเสียงใส่สมมาดหอมโหด

กัณตภัทรสะดุ้งจนต้องลุกเดินมาสมทบ พอรับโทรศัพท์มาถือ กิตติยาก็กดเปิดลำโพงเพื่อร่วมฟังบทสนทนาเป็นการคุมเชิง

“ว่าไง”

ชายหนุ่มทักเสียงงอนไปเลยทีเดียว

“นัสรู้หรือน้ำพลชอบกินอาหารไทยทุกอย่าง แต่ขอคำตอบซัดๆ หน่อยสิ

ว่าชอบอะไรที่สุด นิสัยยกเอาใจน้ำพลมากๆ นะ” ญาณัจฉราถามก็เพราะรู้สึกเอาใจกับคุณสมบัติแม่บ้านแม่เรือนที่ต้องทำอาหารเก่ง ถ้ามแฟนเก่านี้แหละเหมาะที่สุด เพราะพวกเขาอยู่รวมบ้านกัน ให้มันรู้กันไปว่าจะไม่ได้ข้อมูลที่แท้จริง

“บ้าหรือเปล่า โทร. มาถามเรื่องน้ำพลกับแฟนเก่าอย่างกัณ นึกถึงหัวใจกันบ้างมั้ย!” กัณตภัทรโพล่งอย่างไม่ไหวจะอดทน ทั้งที่ก่อนหน้านี้เอาใจสารพัดแต่แม่คุณไม่เห็นค่า ตอนนี่ขอเหวี่ยงบ้างอะไรบ้างเถิด เล่นโทร. มาถามข้อมูลแฟนใหม่กับแฟนเก่า บ้าหรือดีนี่! ยิ่งคำถามเรื่องอาหารโปรดของน้ำชาย บอกตรงๆ ว่าเป็นคำถามที่โง่มาก เพราะคนอย่างอัครพลไม่เรื่องมาก เขาชอบทุกอย่างนั่นแหละ แม่ญาณัจฉราทำเหมือนไม่รู้จ๊กไปได้

“โธ่กัณ อย่าโกรธกันเลย ทำใจเถอะเพราะนี่สไม่รักกัณ แต่ที่ตอบรับเป็นแฟนก็เพราะอยากเข้าใกล้น้ำพลให้มากขึ้นเท่านั้น กัณเป็นเพื่อนที่ดีที่สุดคนหนึ่งของนี่ส น่ารัก อ่อนโยน ตามใจและมีน้ำใจที่สุดในโลก” ญาณัจฉราไม่ได้โกรธตอบ ทั้งที่ความจริงเธอเป็นฝ่ายแหวเขามาตลอด แต่วันนี้อยากได้คำตอบเลยต้องพูดต้อออกไป ใช้แฟนเก่าให้เป็นประโยชน์ เพื่อแฟนใหม่ที่โผล่โลตรงใจทุกประการ

“จะย้ำทำไมเนี่ย อย่าหวังเลยจะได้ข้อมูลน้ำพลจากปากกัณ อยากได้ก็ไปหาเอาเองเถอะ!” กัณตภัทรทวาดหน้าอ โธ...นี่ถ้าเขาติขานดนั้นหล่อนจะทิ้งเขาไปทำไม ยายคนสวยใจร้าย!

“ไอ่กัณ! คอรัสแรกก็แหกคอกซะแล้ว ตอบไปดิๆ เดียวนี้เลยนะ ยัง... ยังอีก วอนซะแล้ว” กิตติยาโมโหแทนเพื่อนรักจึงโพล่งสวนออกมา หันซ้ายหันขวาไปเจอท่อนไม้ที่ใช้ทับแผ่นกระดาดเขียนแบบบนโต๊ะเข้าก็ปรี๊ดเข้าไปคว้าไว้ในมือ ก่อนจะถือวิ่งกลับมาเงื้อใส่

“เฮ้ย! บอกแล้วๆๆ” กัณตภัทรร้องลั่นเมื่อเห็นว่าครูโหดกำลังเงื้อท่อนไม้ขนาดเกือบเท่าไม้หน้าสามเตรียมฟาด เขาจึงต้องรีบยกมือขึ้นป้อง พร้อมบอกทุกอย่างที่แฟนเก่าในคู่ส่ายอยากรู้ไปจนหมดสิ้น ก่อนจะวางสายไป

‘ก็แค่นั้น’ กิตติยาคิด

ญาติจรรยาขับรถกลับถึงบ้านด้วยอารมณ์เบิกบาน มั่นใจว่าข้อมูลที่ได้ทั้งหมดจากปากกัณตภัทรจะช่วยให้เธอเอาชนะใจพ่อม่ายลูกสองได้ไม่ยากว่าแล้วก็เดินมุ่งหน้าขึ้นห้องนอนบนชั้นสองโดยไม่คิดทักทายใคร และไม่ลืมนั่งสวามีให้ช่วยหอบถุงช้อปปิ้งพระรุ้งพระรังตามมา โดยตนเองก็หอบด้วยอีกกอง

“ยายหนูเป็นยัง...”

ญาติหรืออยากถามไถ่เพราะเพิ่งทะเลาะเบาๆ กับภรรยามา จนเธอหลบออกไปทำใจกับหมอดูข้างนอกหลังลูกสาวออกไปได้สักพัก กระทั่งลูกกลับมาแล้ว แต่คนเป็นแม่ก็ยังไม่กลับ คาดว่างานนี้มีผูกดวงยาว!

“เดี๋ยวค่อยคุยนะคะพ่อ หนูไม่ว่าง” คนเป็นลูกพูดแค่นั้นก็รีบเดินเร็วๆ ขึ้นบันไดไป โดยมีสาวใช้สามคนหอบของตาม

เมื่อเข้าห้องนอนมาได้ก็โยนของไปบนเตียงแล้วรีบไปกระซอกบานประตูตู้เสื้อผ้าหลังใหญ่ในห้องแต่งตัวออกเพื่อมองเสื้อผ้าราคาแพง ที่แต่ละชุดแฝงความเซ็กซี่ไว้ทั้งสิ้น

เงื่อนไขแรกที่เธอเลือกทำคือ เปลี่ยนสไตล์แต่งตัวไปเป็นสาวมิดชิดตามที่อัครพลบอกว่าชื่นชอบ ชุดใหม่ที่ซื้อมาวันนี้จะเปลี่ยนชีวิตของเธอนับจากวันพรุ่งนี้เป็นต้นไป!

“ใครอยากได้ตัวไหนก็เอาไป ที่เหลือจะทิ้งหรือบริจาคก็ตามสบาย ขอแค่เอาชุดพวกนี้ออกจากตู้ของฉันให้หมดเร็วที่สุดก็พอ แล้วเอาเสื้อผ้าชุดใหม่ไปซักกรีดและเอามาใส่ไว้แทนที่ เข้าใจ” ญาติจรรยาหันมาพูดกับสาวใช้ทั้งสาม

ซึ่งทั้งหมดมองหน้ากันเลิกลั๊ก เจ้านายของเธอสั่งให้ทิ้งของแพงๆ พวกนี้เนี่ยนะ

“คะ?” หนึ่งในสาวใช้ถาม อ้าปากค้าง

“ฉันสั่งก็ทำ!” ลูกคุณหนูสั่งย้ำ หงุดหงิดและเกลียดที่สุดคือการพูดซ้ำๆ “ค่ะๆๆ” สาวใช้ทั้งสามรีบรับคำก่อนจะโดนเหวี่ยงจากความเอาแต่ใจของแม่คุณ

ญาติจรรยาเย็นยิ้ม กอดตอมองการทำงานของพวกเขาคนใช้พลางหันไปยิ้มให้ดูกระดาษกองพะเนินที่เต็มไปด้วยเสื้อผ้าชุดใหม่ราคาแพงลิ่ว ประสาคนมีสตางค์

หมดวาระของพวกเขาไปแล้ว ลาก่อน...เจ้าเสื้อผ้าเซ็กซี่ทั้งหลาย เจอกันเมื่อชาติต้องการ

“ทำอะไรกันนะ” เสียงญาติจรรยาถามเมื่อเห็นเหล่าสาวใช้ทั้งสามพากันหอบเสื้อผ้าลงบันไดมาขนานใหญ่ เหมือนมีมหกรรมแจกฟรีก็ไม่ปาน

“คุณหนูสั่งซื้อเสื้อผ้าแบบยกตู้ค่ะ” หนึ่งในสาวใช้ตอบ

“ใช่ค่ะ เธอบอกว่าจะนับจากวันนี้ไปจะเลิกนุ่งสั้นแล้ว” สาวใช้อีกอีกคนพูดเสริมพลางทำหน้าสยดสยองราวกับคุณหนูบอกว่าจะแก้ผ้าเดินเสียอย่างนั้น จากนั้นก็โค้งตัวไปทำงานต่อ

“เกิดอะไรขึ้นกับลูกสาวของพ่อ” ญาติจรรยาถามอย่างงงงวย ถามต่อไม่ถูก

“หนูกำลังจะเปลี่ยนแปลงบางอย่างเพื่อพี่พลค่ะ” ญาติจรรยาพูดไปยิ้มไป กระหึ่มต่อความสำเร็จแรกที่เลือกทำเพื่อชายคนรัก

คนเป็นพ่อหันขวับเมื่อได้ยินชื่อนั้นจึงแสรังถาม “พี่พล? หนูมน้อยที่ไหนกันรี”

“เอ่อ...เราทำการตกลงกันแล้วว่าจะเปลี่ยนสถานะนำหลานมาเป็นคนที่ลองคบหากัน แต่คุณพ่ออย่าเพิ่งให้พี่พลรู้นะคะว่าหนูเรียกเขาแบบนี้ เขายังไม่พร้อมเท่าไร แต่หนูนะ...พร้อมมาก” ญาติจรรยาตอบไม่อายโคมไฟที่กำลังส่องแสงทักท้วงว่า เธอคิดไปเองหรือเปล่า

“ไม่ได้!”

เสียงผู้มาใหม่โพล่งเข้ามา ขณะพาร่างสมส่วนตามวัยเดินเข้าบ้าน

“คุณแม่” ญาณัจฉราทัก รู้สึกขัดใจจนเก็บสีหน้าไม่อยู่

“แม่ไปดูหมอมมา ท่านชินแสทักว่าลูกเขยที่เป็นมงคลต่อตระกูลของเราต้องอายุเท่าๆ กับนัส คนแก่จะพาอาเพศมาสู่หนูและครอบครัวไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง อาจเกิดอุบัติเหตุพิกลพิการ การเงินล่มสลาย หรืออะไรที่เลวร้ายกว่านั้น เพื่อความปลอดภัยในชีวิตพลจึงไม่เหมาะ เพราะเขาแก่เกินไปที่จะเป็นคู่ของน้องนัส แม่ล่ะไม่มีทางให้เข้าไปใกล้ลูกของแม่อย่างซู้สาวแน่” อัจฉราพูดยาวพร้อมวางกระเป๋าราคาแพงลงข้างสามี่ ก่อนนี้เธอออกจากบ้านไปหลายชั่วโมงเพื่อไปหาที่พึ่งทางใจ ซึ่งคำตอบที่ได้มาทำเอาเธอเด่นเป็นเจ้าเข้าเขยแก่กว่าจะนำอาเพศมาให้ ฉะนั้นอย่าฝืนเลยว่าเธอจะยอมให้ลูกสาวพาเขยแก่เข้าบ้าน

“โอ้โฮ ตาफलเป็นตัวช่วยขนาดนั้นเลยหรือคุณ เกินไปมั้ง” ญาณฤทธิพูด หรีตตามองแบบเห็นไก่ตีนงู ‘อย่ามาเจ้าเล่ห์กับเขาไปหน่อยเลย’ เขาคิด อัจฉราหันมาแหงสสามี่ “ถ้าคืนนี้ไม่่อยากนอนนอกห้องก็หุบปากชนะคะ ท่านอดีตผู้ช่วยพูด!”

“อู๊ป!” ญาณฤทธิรีบเก็บปากเก็บคำ ตะครุบปากตัวเองแทบไม่ทัน

“คุณแม่ก็งมงายไม่เข้าท่า ต่อให้ชินแสทักว่าพี่พลจะมาดูดิวิญญาณหนูเหมือนละครเรื่อง ทายาทอสูร หนูก็ยอม หนูจะพิสูจน์ให้ดูว่าน้ำพลเป็นเนื้อคู่ของหนูอย่างแท้จริง ไม่ใช่ตัวช่วยอย่างที่ไอ้ชินแสเฮงชวยนั้นนะ” ญาณัจฉราเซิดหน้าขึ้น พูดด้วยความมั่นใจ หมอดูหรือ...ก็แค่หมอมเตา

“ว้ายตายแล้ว อย่าลบหลู่ท่านชินแสอย่างนั้นเชียว อย่างน้อยท่านก็เคยทำนายไว้ว่าจะมีคนหนุ่มฐานะดีมาจีบลูกสาวของแม่ละ ตากันไง เห็นมั๊ยว่าแม่ชนะไม่มี” คนเป็นแม่พูดไปก็โบกไม้โบกมือคล้ายหวาดกลัวอาถรรพ์ความแค้นของพ่อหมอแห่งตำหนักดัง

“พูดมั่วๆ ใครๆ ก็พูดได้ หนูสวย รวยขนาดนี้ มีหนุ่มฐานะดีมาจีบมันแปลกตรงไหนคะ โธ่ แต่สุดท้ายก็ถูกหนูเขี่ยทิ้ง หนูไม่เชื่อชินแสนั่นเด็ดขาด ขนาดคุณพ่อคุณแม่ยังห้ามหนูไม่ได้ ประสาอะไรกับไอ้ชินแสนั่น

เซอะ หนูรักพี่พลมานาน คงไม่ใช่ร้ายขนาดได้ความผิดหวังเป็นรางวัลหรอก
 ค่ะ สวยเลิศปานนี้จะออกหักก็ให้มันรู้ไป!” ญาณัจฉราพูดอย่างคนเอาแต่ใจ
 พ่วงความมั่นใจจนน่าหมั่นไส้ ก่อนจะสะบัดตัวกลับขึ้นห้องนอนไปอีกครึ่ง

“ทำไมลูกเราเอาแต่ใจขนาดนี้นะ” อัจฉรามองตามจนลูกสาวลับตา
 ทิ้งตัวลงนั่งหน้าอข้างสามี

ญาณฤทธิชะงักหน้าอวดเค้าความหล่อจัดถาม “ก็ใครละตามใจมา
 ทั้งชีวิต ไม่ใช่คุณกับผมหรือหรือ”

“ก่อนนี้อาจใช่ แต่วันนี้ไปฉันจะไม่ตามใจอีกเด็ดขาด โดยเฉพาะเรื่อง
 ตาพล” อัจฉราพูดอย่างมุ่งมั่น แววดาจริงจั่งเหมือนกำลังจะลงแข่งทักษะ
 ทางวิชาการกับลูกสาวตัวเอง

“ก็แล้วแต่” ญาณฤทธิพูดเหมือนยุ เพราะภรรยาที่เอาแต่ใจไม่ต่างกับ
 ลูกสาว ขึ้นไม่เออออห่อหมกคงอยู่กันไม่ยึดจนถึงทุกวันนี้แน่

ตกตึก... ญาณัจฉราในชุดนอนสีเหลืองสดลายจุดยี่ห้อยซึ่งมีราคา
 หลายหมื่นบาท อีกทั้งยังเสริมแต่งทรงผมด้วยผ้าคาดผมสไตล์คุณหนู
 ผู้ร่ำรวยแบบไม่เลิกราความงามจนกว่าจะหลับลง หญิงสาวนั่งบนเก้าอี้
 เฝ้ากางบนโต๊ะ มองพระจันทร์ที่คืนนี้ส่องแสงเต็มดวง แววดาเปี่ยมด้วย
 ความสุขของคนวัยสาวที่กำลังมีความรัก ซึ่งตอนนี้น้ำร้อนไม่ต้องเก็บซ่อน
 อีกต่อไป

“นัสนักน้ำพลเหลือเกินค่ะ คนอะไร ทำอะไรก็ดูดีไปหมด แม้แต่ทำ
 หน้าตาก็ยังหล่อ” หญิงสาวพูดกับพระจันทร์ เพราะเห็นหน้าหนุ่มหล่อใน
 ดวงใจอยู่บนนั้น

ให้ตายเถอะ เธอคลังเขาปานนี้เชียว คำตอบคือใช่ เธอคลังไคล้อคร-
 พลมานานแล้ว วันนี้ที่เขาตีหน้าขีมิใส่เป็นเวลาสั้นๆ ก็ยังทำเธอใจลั่นสู้ได้

เธอเปิดลิ้นชักโต๊ะ ดึงไดอะรีออกมาเขียนเช่นทุกคืน เขียนไปยิ้มไป
 เรื่องที่จะเขียนวันนี้ต่างจากทุกวันที่ผ่านมา เพราะก่อนนี้เธอต้องเขียนทำนอง

แอบรักเสมอมา นับตั้งแต่อ่านออกเขียนได้จนหาซื้อไดอะรีมาหัดเขียนบันทึกประจำวัน ไม่มีวันไหนที่เธอไม่เขียนนามของคนที่ชื่อ 'น้ำพล' เลย ทุกหน้าของทุกเล่มจะพบแต่ชื่อชายคนนี้เสมอ เขามีอิทธิพลต่อทุกความคิดและการกระทำของเธอตลอดด้วยสาวที่ผ่านมา ยิ่งนับวันความรู้สึกที่หลานสาวคนหนึ่งมีให้น้ำพลนอกสายเลือดยิ่งทวีความเข้มข้น แทนที่ด้วยความรักอย่างชายหญิง เธอจึงต้องกดมันไว้ในใจให้หนึ่ง ไม่อาจเปิดเผยได้ นอกจากเอามาเขียนลงในไดอะรีเท่านั้น

ยิ่งเห็นน้ำพลก็ยิ่งมีความสุข แต่ยิ่งมีความสุขเท่าไร ก็ยิ่งเจ็บตอนตึกๆ เท่านั้น เพราะรู้ว่ามันไม่อาจจับต้องได้มากไปกว่าการที่หลานจะมองหน้า หากไดอะรีหนึ่งเล่มสามารถบันทึกเรื่องราวได้ตลอดหนึ่งปี นั่นแปลว่านับแต่นั้นจนถึงปัจจุบัน เธอมีไดอะรีที่เขียนพำเพ็ญถึงชายคนรักมาเป็นสิบกว่าเล่มแล้ว

ตอนอายุย่างแคสิปสองที่เริ่มรู้สึกยุบยับในใจเมื่อเห็นอัครพลแต่งงานจนถึงปัจจุบันอายุยี่สิบสามปีก็ยังไม่เลิกเขียน ไม่นับภาพถ่ายที่เธอหิ้วขอล่าถ่ายตรงๆ ทั้งแอบถ่ายยามอัครพลเพลอที่มีอยู่เต็มไปหมด ไม่เรียกคลังก็ไม่รู้จะเรียกอะไรแล้ว ญาติจรรยาจดปากกลางบนไดอะรี บันทึกเรื่องราวอันเป็นประวัติศาสตร์หน้าใหม่ด้วยการขึ้นหัวเรื่องว่า

‘พี่พลของฉัน’

โอ้ แค่เริ่มต้นก็ใจลั่นแล้ว ไม่เคยคิดเลยว่าจะได้เรียกเขาว่า ‘พี่’ เหมือนที่เคยได้ยินภรรยาของเขาเรียก

ใช่! เธออยากเป็นผู้หญิงคนนั้น คนที่ได้สวมชุดเจ้าสาวและให้กำเนิดลูกน้อยที่เกิดกับอัครพล ทุกครั้งที่ได้ยินหญิงคนนั้นเรียกสามีตัวเองว่า ‘พี่พล’

ช่างเป็นสรรพนามชั้นสูงที่อยู่ห่างไกลญาติจรรยา แต่วันนี้เธอได้ใช้สรรพนามบุรุษที่สองนี้สมใจ ซึ่งอีกไม่นานคงได้ครอบครองทั้งร่างกายและหัวใจของเขาเป็นแน่ เพราะเวลานี้ชายหนุ่มไม่มีพันธะใดผูกพัน สะดวกโยธินจริงๆ พอนึกถึงอดีตภรรยาของอัครพลก็อดไม่ได้ที่จะนึกถึงบทสนทนากับ

กัณฑ์ทรเมื่อบ่าย

‘น้ำพลรักน้ำจุ่มมาก เท่าที่รู้...กว่าจะได้หย่าน้ำพลเสียน้ำตาไปไม่น้อย’ คำบอกเล่านี้เสียดแทงใจคนฟังลึนดี เขารักภรรยาเก่ามากขนาดมีน้ำตาเขียว หรือ เธอจะโชคดียังนั้นหรือเปล่าที่จะได้เป็นคนซึ่งถูกอัครพลรักมากอย่างนั้น

ญาณัจฉราคิดแล้วถอนใจออกมา พลังเขียนความในใจนี้ลงไป สมทบ สุดท้ายก็ตามด้วยการให้กำลังใจตัวเองขึ้นสุดด้วยการบอกว่า เธอต้องทำสำเร็จสิ!

หลังจากปิดโต๊ะรีดง หญิงสาวกระโดดไปนอนคว่ำหน้า ดึงกุญแจ ลื่นชักตรงหัวเตียงเพื่อเปิดช่องลับ หยิบภาพถ่ายใบหนึ่งออกมาชื่นชมอย่างทุกคืน นั่นก็คือภาพถ่ายของเธอคู่กันกับอัครพล ทั้งที่ตอนเด็กๆ ถ่ายเล่น ถ่ายหัวคูเขามากี่เยอะ แต่เธอเลือกเก็บภาพไว้นี้แนบกาย

“นี่กำลังจะเข้านอน ปานนี้พี่พลนอนหรือยังน้ำ ฝันดีนะคะสุดที่รักของนัส” พุดจบก็ก้มลงจุมบภาพถ่ายของอัครพลในชุดเจ้าบ่าวด้วยหัวใจอึมเิบ

ความจริงภาพนี้เป็นภาพถ่ายด้วยกันสามคนคือคู่บ่าวสาว และ ญาณัจฉราในฐานะหลานคนหนึ่ง แต่ในวันที่รู้ตัวว่าคิดเกินเลยต่อน้าชายเธอ ได้เอากรรไกรมาตัดเฉพาะภาพถ่ายของเจ้าสาวออก เหลือไว้เพียงตนเองกับเจ้าบ่าว แล้วก็นำมาใส่กรอบเก็บไว้ดูคนเดียว จินตนาการเต็มคราบว่านี่คือฮีโร่และเจ้าบ่าวของเธอ

สะใจ

ข่าวการหย่าร้างเมื่อหกเดือนก่อนทำให้หญิงสาวบอกตัวเองว่าเธอจะต้องได้สวมใส่ชุดพู่ฟองถ่ายคู่กับอัครพล และเธอคงมีความสุขที่สุดถ้าได้เป็นเจ้าสาวของเขาจริงๆ

อยู่กับภาพหวานมากเข้าก็เลยหลับไหลไปโดยไม่รู้ตัว ขณะมือยังกอดภาพถ่ายไว้แนบอก

รักนี้ช่างหวานนัก

เปลี่ยนตัวเอง...สัวเวयरัก

ดีอยู่แล้ว...แต่อัครพลกำลังเครียด นอนพลิกตัวกระสับกระส่ายบนเตียงอยู่นานจนต้องลุกขึ้นสวมชุดคลุมผ้าแพร หวังออกไปเดินเล่นสักหน่อย มัวคิดนั่นคิดนี่เพลินจึงไม่รู้ตัวว่าตนเองเดินมาถึงบริเวณสวนหน้าตึกใหญ่ได้อย่างไร

“นอนไม่หลับหรือครับ”

เสียงทักดังมาจากด้านหลัง

“กัณ” อัครพลหันมองขณะเดินไปพลหลัง เห็นหลานชายกำลังนอนประสานมือไว้ใต้ศีรษะบนเตียงพลาสติกข้างสวนไม้ดอก

คนเป็นหลานลุกขึ้นนั่งแล้วพูดว่า “ผมก็ไม่หลับเหมือนกัน แต่คงจะคนละสาเหตุกับน้ำพล เพราะผมกำลังอกหัก ผิดกับน้ำพลที่กำลังมีความสุข”

“พูดอะไร” อัครพลจับน้ำเสียงได้ว่าหลานชายกำลังประชดก็ยิ่งรู้สึกผิด แม้จะไม่ได้ทำอะไรโดยตรงก็ตาม

“ผมรู้ว่าน้ำพลกำลังซ็อกที่วินัสมาบอกรัก ผมเองยังซ็อกไม่หาย ยอมรับครับว่าผิดหวัง แต่มันไม่ใช่ความผิดน้ำพลหรอก” คนเป็นหลานพูด

สมองไล่เรียงสิ่งที่กิตติยาเล่าให้ฟังถึงรักฝั่งลึกที่ญาติจรรยาบายมาตลอด ช่วงเข้าสู่วัยสาวใหม่ๆ ต้องยอมรับว่าหญิงสาวเก็บอัศวพลไว้ลึกจนยากจะถอนตัว

คนฟังเดินมา นั่งข้างๆ แล้วเอ่ย “น้องนั่นก็แค่เด็กเอาแต่ใจ เต็มใจก็ลืมไปเอง ไม่น่าว่าพู่น้องนี้อาจมาบอกหน้าว่า ที่พูดไปทั้งหมดแค่พูดเล่นก็เป็นได้”

“ถ้าเมื่อเข้าผมไม่ได้ยินเสียงสติไสของวินัสผ่านโทรศัพท์คงได้เดาว่า ปานนี้เธอกำลังร้องไห้เพราะถูกปฏิเสธ”

เพราะอัศวพลดูเครียด ไม่เหมือนคนกำลังเปิดใจคบหาสาวสวยเอาเสียเลย ทั้งที่ญาติจรรยายืนยันผ่านโทรศัพท์ว่าน้ำชายให้โอกาส แถมเจ้าหล่อนยังสอบถามข้อมูลเจ้าตัวไว้ เอาใจอัศวพลเสียขนาดนั้นต้องแปลว่ามายหนุ่มกำลังเดินหน้าคบหาคนสวยไม่ใช่หรือ บางครั้งน้ำชายก็อ่านง่าย ประสาหนุ่มเปิดเผย ใจดี แต่บางเรื่องก็อ่านยากกว่าใคร นั่นเพราะความเงิบ เรียบร้อย ไม่ค่อยพูด ไม่ค่อยระบายความในใจให้ใครฟังง่ายๆ

“ก็ไม่รู้สิ”

อัศวพลพูดน้อยตามนิสัยเพราะไม่รู้จะอธิบายอย่างไรมากกว่า ครั้นจะบอกว่าตัวเองถูกบังคับให้รับรักเพราะแม่คุณเล่นซัดดินซังอแถมเอาหัวโขกพื้นแสดงความรัก นั่นก็เหมือนจะทำให้ภาพความเป็นผู้หญิงของญาติจรรยาเสียหาย ครั้นจะบอกว่าเขาให้โอกาสเธอไปจริงๆ ก็จะกลายเป็นว่าโกหกอีก เวลาเท่านั้นที่จะเป็นคำตอบให้กัณฑ์ทรูว่าเขาไม่ได้ยินดีต่อสถานการณ์นี้เลย

“วินัสจริงจังกับความรักครั้งนี้มากนะครับ บอกตรงๆ ว่าผมมิฉฉา”

“น้องนั่นแค่ประทับใจ ไม่ใช่ความรักอย่างหนุ่มสาวหรอก เพียงแต่เธออาจไม่รู้ตัวเท่านั้น ลักวันเธอก็จะได้เจอใครสักคนที่รักจริง หรือไม่ก็อาจกลับไปคืนดีกับกัณฑ์ในภายหลังก็ได้” อัศวพลพูดจบก็เอนหลังลงนอน สอดมือประสานไว้ใต้ศีรษะบ้าง

“ขอะ ต่อให้วินัสไปกับน้ำพลไม่ได้แล้วชมซานกลับมาหาผมก็อย่าฝัน

ว่าผมจะกลับไปคบด้วยเลย อย่างผมจะหาใหม่ที่ไหนโลกว่าได้อยู่แล้ว น้ำพลคอยดูก็แล้วกัน แฟนใหม่ของผมต้องเจิดกว่าวินัสเป็นสิบเท่า” กัณตภัทรพูดเป็นเรื่องตลก แน่หนอนว่ามันตลกที่สุดที่จินตนาการไปได้ลงว่าคนอย่างคุณฉัตรจรรยาจะกลับมาคุกเข่าขอความรักตน นั่นมันฝันกลางวันในชาติหน้าชัดๆ

คนเป็นน้ำอึ้ง งงววย นึกประหลาดใจที่กัณตภัทรพูดราวกับทำใจที่ถูกทิ้งได้แล้ว แถมตั้งหน้าหาแฟนใหม่อีก ตอนแรกคิดว่าไว้ว่าหลานชายจะโวยวายใส่ที่คนเป็นน้ำที่เป็นต้นเหตุให้ต้องเลิกกับหญิงสวยเลิศคนนั้น

มาแปลก

“เอาเป็นว่าน้ำพลไม่ต้องเงินที่จะเริ่มต้นใหม่เพราะวินัสเป็นแฟนเก่าของผม จะเป็นใครผมก็ยินดีทั้งนั้น ขอแค่ไม่ใช่หน้าจุ่มก็พอ ผมขึ้นนอนดึกกว่าอย่างนอนดึกมากนะครับน้ำพลสุดหล่อ ราตรีสวัสดิ์ครับ” กัณตภัทรพูดทิ้งท้ายก่อนเดินจากไป

ทิ้งให้หน้าชายสะดุดหูเมื่อได้ยินชื่ออดีตภรรยา พลังพล่อยใจนึกถึงชีวิตที่ผ่านมา ปัจจุบันกับอายุสามสิบแปดปี เขาไม่ใช่เด็กหนุ่มที่จะตั้งต้นต้นกับคำว่ารัก ตรงกันข้ามออกจะเฉยชาด้วยซ้ำ เพราะในอดีตตนเคยลุ่มหลงกับคำนี้ จวบจนถึงวันที่ครอบครัวล่มสลาย นั่นยิ่งตอกย้ำ เตือนให้อยู่ห่างคำว่ารักอย่างชายหญิง

นอกจากลูกสาวทั้งสองแล้วจะไม่มีหญิงคนใดได้หัวใจเขาไปครองอีก ไม่ว่าจะสวยปานนางฟ้าหรือดีเลิศแค่ไหนก็ตาม ความสมบูรณ์พร้อมที่ฉัตรจรรยา มี แน่หนอนว่าอัศจรรย์รับทราบเป็นอย่างดี แต่ประตู่หัวใจของเขาคิดตายนับตั้งแต่หย่าแล้ว อย่าหวังว่าเขาจะริลองเข้าไปใกล้ความเจ็บปวดได้อีก

การตอบรับฉัตรจรรยาในวันนี้เป็นไปอย่างตัดรำคาญ ขายผ้าเอาหน้ารอดก็ว่าได้ ก็เล่นมาซักแหม้งๆ ต่อหน้าต่อตา น้ำตาท่วมบ้านขึ้นมาใครจะรับผิดชอบเล่า

ญาติจรรยาคงเห็นความสมบูรณ์ของเพศตรงข้ามทำนองว่าเป็นเรื่องน่าพิศมัยไปตามประสา ซึ่งบังเอิญมีอัศวพลที่เป็นคนคุ้นเคย จึงตอบใจหทัยได้ดีกว่าใครเท่านั้น ไม่ได้แปลว่าจะไม่เจอใครอีกนี่นา

เห็นกันมาแต่อ่อนแต่ออกจะให้มาคงแขนเป็นแฟนคงตลกโลกแตก แม่คุณน้าข้างไม่คิดเสียบ้างเลย เด็กหนอเด็ก

พระจันทร์เต็มดวงส่องแสงบนห้องฟ้า คนไม่มีรักในหัวใจไม่อาจมองเห็นหน้าใครบนนั้นทั้งสิ้น

นางสสารคนหัวใจเบิกบานอีกคนที่กำลังหลับใหลพร้อมกับความคิดว่า การได้รักกับหนุ่มในดวงใจจะนำความสุขมาให้

อีกไม่นานก็รู้เองว่าจะสุขหรือทุกข์หนักกันแน่!

วันต่อมา ณ กระทรวงการต่างประเทศ

หน้าห้องทำงานของตำแหน่งงานผู้ประสานงานประเทศกลุ่มยุโรป อัศวพลนั่งหน้าห้องอย่างเคย เจ้านายผู้ซึ่งมีตำแหน่งอดีตผู้ช่วยทูตประจำกรุงโรมกำลังเดินเข้ามา ทำให้คนหนุ่มต้องลุกขึ้นทำความเคารพทักทาย

“อรุณสวัสดิ์ครับท่าน”

“อรุณสวัสดิ์ เดี่ยวพลเข้ามาหาผมหน่อยนะ” ญาติญาติพิศมัยหน้าอ่อนโยน ความเป็นผู้ใหญ่ที่น่านับถือไม่มีเปลี่ยนแปลง

อัศวพลตอบกลับเสียงนุ่มอย่างทุกวัน “ครับท่าน”

เมื่อเดินตามผู้ใหญ่พร้อมสมุดจดเข้ามายืนบนพรมสีน้ำเงินหวังจดงานตามคำสั่ง กลายเป็นว่าคนเป็นเจ้านายกลับเอ่ย

“เมื่อวานวันนั้นคงไปกวนพลมาก ผมขอโทษด้วยถ้าลูกสาวของผมทำอะไรไม่คิด อย่างที่รู้ละว่า แก่ถูกตามใจจนเคยตัว”

“เอ่อ...”

อัศวพลพูดไม่ออกได้แต่ก้มมองพื้น จะให้พูดอย่างไรละว่าไม่ใช่แค่กวนตอนกลางวัน แต่เธอรบกวนจิตใจจนเขานอนไม่หลับทั้งคืนเลยทีเดียว

คนสูงวัยมองออกว่าคนหนุ่มอึดอัดที่จะเล่าจึงพูดขึ้นเอง “เมื่อวาน
วินัสไม่ได้เล่าอะไรให้ฟังหรอก นอกจากบอกแค่ว่า บอกรักพี่พลมาแล้ว...
เท่านั้นเอง”

“อะ?!” อัครพลตกใจแทบล้มหน้าทิ่ม ไม่คิดว่าจะโดนแซวแรงแบบนี้
บัดนี้ ยังจะใช้คำว่า ‘แค่’ อีกนะครับท่าน

“คุณเองก็ต้องเล่าอะไรทั้งนั้น ผมเห็นลูกสาวทำท่ามีความหวังก็เตา
ได้ว่าคุณตอบตกลง ซึ่งผมรู้ว่าคุณกำลังโกหกครั้งใหญ่” ญาณฤทธิ์พูดแล้ว
ฟังหลังไปกับพนักเก้าอี้ใหญ่ มือหมุนปากกา หรือตามองคนอ่อนวัยอย่างกำลัง
ประเมินบางอย่าง

“ผม...ผมขอโทษครับ” อัครพลพูดด้วยสีหน้าไม่สบายใจ ตามด้วย
การถอนหายใจ

“ผมรู้ว่าคุณไม่ใช่คนช่างโกหก พอๆ กับที่ปฏิเสธคนไม่เป็น แต่คุณ
ควรปฏิเสธวินัสแทนการตอบรับ เพราะนี่เท่ากับกำลังจะสร้างปัญหาใหญ่ใน
อนาคต” คนแก่วัยพูดไปเพราะรู้จักคนมากด้วยเหตุผลอย่างลูกน้องม่ายหนุ่ม
ผู้นี้ดี และทั้งหมดที่พูดก็ไม่ผิดไปจากความจริงเลย

“ที่ผมทำไปไม่ใช่เพราะล้อเล่นกับความรู้สึกของน้องนัส ท่านก็ทราบ
ดีว่าเธอรันแคไหน ถ้าผมไม่ทำแบบนี้เธอคงไม่เลิกร้องไห้ง่ายๆ จนบางที่หัว
เธออาจจะแตกเอาได้ เพราะเธอต่อรองด้วยการเอาหัวโขกพื้น ท่านก็รู้ว่าผม
ไม่เคยทนน้ำตาของเธอได้สักที” อัครพลพูดแล้วถอนใจอีกครั้ง

ช่วงที่อยู่อิตาลี มีไม่กี่ครั้งที่ญาณัจฉราจะหน้าอเพราะหน้าชายไม่
ตามใจ เช่นครั้งที่เขาไม่ให้เธอเดินทางมาหาที่บ้านเพราะอากาศหนาวจัด เธอ
ก็จะนั่งซิม บิบน้ำตาจนจะหยดเหมะ จนสุดท้ายอัครพลก็ต้องพูดออกไป
ตามระเบียบ

‘ตามใจน้องนัสเถอะค่ะ’

ญาณฤทธิ์ถึงกับตาโต แทบทำปากกาหลุดมือตอนได้ยินว่าลูกสาวของ
ตนลงพุนถึงขั้นนั้น ยิ่งเห็นสีหน้ากลืนไม่เข้าคายไม่ออกของอัครพลก็รู้ว่าเธอ

คงจะทำจริง

แต่...เดี๋ยวนะ! ในเมื่ออัศวพลไม่เคยใจแข็งต่อญาติจรรยาได้สักครั้ง คงไม่แปลกที่สายตาคนแก่จะอ่านอนาคตบางอย่างออก ญาณฤทธิ์เยี่ยมบางๆ แล้วเลียริมฝีปากก่อนจะพูด “เอาเป็นว่าผมจะไม่ยุ่งเรื่องนี้ ผมรู้ว่าคุณคงไม่มีวันเปลี่ยนความรู้สึกมารักชอบน้องนัสแบบชายหญิงได้ แต่ถ้าเปลี่ยนเมื่อไรผมก็ยินดี หวังว่าถ้าไม่รัก ก็คงเมตตาเธออยู่บ้าง อย่างน้อยที่สุด คุณเป็นคนเดียวที่เอาเธออยู่”

“ไม่ต้องห่วงครับ ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ผมไม่มีวันเกลียดน้องนัสลง ชอบคุณที่ท่านเข้าใจผมครับ”

อัศวพลตอบจากใจจริง รู้ดีอนาคตอันใกล้ต้องอึดอัดใจ เมื่อสาวเจ้า คงยิ่งจะเข้าใจและสร้างสัมพันธ์ภาพอย่างคนรัก ซึ่งจะมีเพียงญาติจรรยาที่เบิกบานคนเดียว ส่วนเขานะหรือ กลืนไม่เข้าคายไม่ออก แต่จะอึดอัดใจแค่ไหนก็ไม่มีวันรำคาญจนพานเกลียดเธอได้ลง ในวันที่หญิงสาวนั้นล้มเลิกความตั้งใจจะเป็นแฟนของเขา วันนั้นอัศวพลก็จะรักษาสถานะหน้าหลานไว้ อย่างเดิมให้ดีที่สุด

คำตอบของเลขาฯ หนุ่มทำเอาญาติจรรยาเยี่ยมบางๆ ความเป็นคนไม่ปฏิเสธใครนี่แหละคือจุดอ่อนของอัศวพลที่น่าเป็นห่วง แม้จะรู้ว่าโอกาสที่คนหนุ่มจะหันมารักบุตรสาวตนเองอย่างซื่อสัตย์เป็นศุนย์ แต่ก็เชื่อว่าจะติดลบเสียเมื่อไร

‘คิดเผื่อไว้บ้างก็แล้วกันถ้าอะไรๆ ไม่เป็นอย่างที่คิดจนคุณเป็นฝ่ายหลงรักลูกสาวผมขึ้นมาจะทำยังไง’ เจ้านายแกว้ยนั่งคิดในใจ

ภายในห้างสรรพสินค้าชื่อดัง ณ แผนกเครื่องครัว

กัณฑ์ภัทรเดินทางหน้าหล่อในชุดสไตส์พระเอกเกาหลีเข้ามาหาเพื่อนสาว มาดทอมที่กำลังคุมงานก่อสร้างชุดครัวแบบใหม่ตามหน้าที่ออกแบบที่แม่คุณรับผิดชอบ สาวร่างสูงโปร่งในชุดเสื้อเชิ้ตเข้ารูปสีชมพูพับแขนใส่เข้าไปในกาง

ชาวยาวลีศรีกรมดูทะมัดทะแมง ผมเผ้าสั้นจัดทรงยุ่งๆ ดูหล่อยิ่งกว่าผู้ชายบางคนเสียอีก

‘ยายหอมเท่แฮะ ทำยังไงถึงจะมีเสน่ห์อย่างนี้บ้างนะ’

พ่อคนหล่อคิดโดยไม่ได้สังเกตว่าเหล่าพนักงานสาวที่เดินผ่านตนต่างมองอย่างชื่นชม ด้วยหลงใหลในคุณสมบัติลูกชายเจ้าของห้างสรรพสินค้า จนแทบน้ำลายไหล ว่าไปก็อยากเดินไปถามพวกพนักงานเหล่านี้เหมือนกัน ว่าถ้าได้คนอย่างเขาเป็นแฟนจะทิ้งหรือไม่ มันใจว่าคำตอบคือ ให้ตายก็ไม่ทิ้ง!

กิตติยายินมองกระดาษเขียนแบบในมือ เปรียบเทียบกับที่คนก่อสร้างลงมือทำไปแล้ว เธอพบว่ามันไม่ตรงกันจึงพยายามอธิบายเพื่อแก้ไข ในจังหวะที่เพื่อนสาวหล่อเดินเข้ามาพอดี กัณฑ์ทศพรร้องเรียกเสียงสดใส

“กั้ง ทำอะไรนะ”

“ทำงานสิ หรือบริษัทนายจะจ้างฉันมานั่งเล่นล่ะ” กิตติยาตอบโดยไม่หันมองหน้าเพื่อน เต็มใจจะไม่หันมาพริ้มเพื่อเรื่องبابอประสาคนรวยไร้สมองเป็นแน่

“ฉันมาเรียน” กัณฑ์ทศพรตอบ

เพื่อนสาวหันมองตาเขียวปิดแล้วคำทอออกมาแรงๆ “นายนี่มันสมองกลางจริงๆ นะ ไม่รู้เวล่ำเวลาเอาเสียเลย ฉันทำงานอยู่ไม่เห็นรีไรง!”

“ก็ส่งแบบให้ช่างเขาทำต่อไปสิ จะเที่ยงแล้ว ไปหาอะไรกินกันเถอะ ฉันจะได้ตามเคล็ดลับหาแฟนด้วยไง”

“เอ๊ย! ฉันไม่เข้าใจเลยว่าห้างนี้เจริญได้ยังไง มีเจ้าของตัวเป็นขนอย่างนายเนี่ย” กิตติยาพูดแล้วยกกำปั้นใส่หน้าเขา สีหน้าไม่มีความเกรงใจ คนเป็นเจ้านายแม้แต่บ่อย

“มีเงินซะอย่าง ทำได้ก็แล้วกัน” กัณฑ์ทศพรลอยหน้าลอยตาตอบ

“มีเงินอย่างเดียวทำไม่ได้หรอก ต้องโง่ด้วย ไปรอกทางโน้นเลยไปอย่ามากวน ไม่งั้นฉันจะชดให้หมอบเลย ไป” กิตติยาพูดไปผลักหัวเพื่อนอย่าง

ไม่เกรงกลัวความผิดที่ล่วงเกินผู้บริหาร เหมือนว่าเขาได้สิทธิ์นี้มาทั้งชีวิตแล้ว อย่าวว่าแต่พนักงานที่เห็นจนชินตาเลย แม้แต่พ่อแม่กัณตภัทรเองก็ชิน

“เออๆ รับๆ ละ” กัณตภัทรพูด ไม่ถือสาที่ถูกข่ม จากนั้นก็เดินจับนั้นตุนี่ไปเรื่อยรอเวลาพักเที่ยง จะได้ออกไปหาของกินแก้เซ็งให้ชุ่มปอดเมื่อวานยังเสียใจอแงอยู่แท้ๆ แต่เพราะมีเพื่อนทอมตีย่อมมีชัยไปกว่าครึ่งเลยไม่เหลือความเครียดได้อีกต่อไป

ระหว่างพักกลางวันภายในร้านอาหารติดห้างสรรพสินค้า สาวมาดทอมนั่งไขว่ห้างกินผัดไทยกึ่งสด ขณะที่กัณตภัทรเลือกกินข้าวผัดน้ำพริกลงเรือของโปรด กินเสร็จก็รวบรวมข้อสงสัยมาพองคำตอบจากคนกำลังบรรจงคีบเส้นจันท์เข้าปาก

“กินเร็วๆ ลีลาหอม ละเลียดกินเหมือนผู้หญิงไปได้ หรือว่าพวกสาวๆ เขาชอบแบบนี้ จันเองก็เรียบบร้อยนะ ทำไมยังถูกทั้งละ” กัณตภัทรพูด กลอกตาคิด

คนฟังวางตะเกียบลงเพราะอิมพอดิ ตามด้วยดูดกาแพ่เย็นแล้วพูด “พฤติกรรมการกินไม่ใช่สาระ ของจริงอยู่ที่การเป็นเพลย์บอยนิดๆ ต่างหาก”

“เพลย์บอย?” กัณตภัทรตาโตกับคำนี้

“ใช่ ผู้หญิงส่วนใหญ่ชอบผู้ชายแบบดูเกเรนิดๆ เจ้าชู้หน่อยๆ ไปรยเสน่ห์บ่อยๆ เทียบบ้าง ตีมันบ้าง ทำนองนี้แหละ” กิตติยาตอบขณะกัดหลอดดูดเล่นพร้อมโยกศีรษะไปมาแบบคนมีประสบการณ์ตรง

“ถ้าผู้หญิงชอบแบบนี้ ทำไมวินัสชอบหน้าพลละ เขาอยู่ห่างไกลคำว่าเพลย์บอยจะตายไป” กัณตภัทรถามในเรื่องจริงที่โดนเข้ากับตัว

เพื่อนสาวที่ตอบทันควัน “ก็เพราะยายนัสเป็นผู้หญิงส่วนน้อยไงเล่า”

“อ้อ แบบนี้นี่เอง ว่าแต่เป็นเพลย์บอยเขาเป็นกันยังไงหรือกั้ง” กัณตภัทรถามอย่างใครรู้

“ขั้นแรก ต้องมองผู้หญิงให้เป็นผู้หญิง มองให้เกิดความรู้สึกว่าเป็น

เพศที่นำเดินเข้าหา อยากรู้จัก อยากปกป้องดูแล กิตติยาหรือตาอธิบาย วาดมือไม้เพื่อให้เห็นภาพตามนั้น

แต่คนฟังกลับทำหน้าที่เหมือนหมิ่นอะไรสักอย่างแล้วพูด “ไอ้โฮ คงยาก เพราะตอนนี้ฉันเห็นหอมอยู่คนหนึ่ง”

พลัก!

กิตติยาขำกว้างตลอดในมือทิ้งแล้วยื่นมือมาผลักหัวเพื่อนหนุ่มแรงๆ ประท้วงคำพูดนั้นพร้อมตวาด “ฉันหมายถึงให้นายมองคนอื่นไว้ย่ะ”

“ก็ยังไม่เจอที่ถูกใจสักคน แบบนี้ฉันจะทำยังไงดี จะหา มองได้ที่ไหน อีกละเนี่ย” กัณตภัทรพูดหลังพยายามกวาดตามองสาว ๆ รอบร้านอาหาร ซึ่งก็พบว่าสาวในเมืองสวยๆ ทั้งนั้น แต่กลับไม่มีสักคนที่ทำให้เขาสะดุดตา จนอยากจีบเลย

“เอาอย่างนี้ คีนี่ลองไปเทียบกับฉัน รับรอง...เพียบ”

กิตติยาพูดอย่างมั่นใจว่าสถานที่ที่เธอประจำของตอนยามค่ำคีนี่มีคนสวยพอที่จะกระตุ้นอารมณ์เปลี่ยวอย่างแน่นอน แล้วกัณตภัทรจะเป็นอีกคนที่รักษาแผลใจได้รวดเร็วอย่างคาดไม่ถึงทีเดียว ดีไม่ดีอาจเป็นก้าวแรกสู่บันได ได้แฟนใหม่ไฉไลกว่าเดิมก็ได้

“เอางั้นเลยนะ แต่...แต่ฉันไม่เคยเที่ยวมาก่อน” กัณตภัทรพูดอย่างกริ่งเกรง

กิตติยายิ้มกว้างตาเหยียดูน่ารักแล้วพูด “ก็เคยซะไ้หนุ แล้วจะรู้ว่าสวรรค์มีจริง”

“เอาวะ! ฉันจะเป็นเพลย์บอยให้ดู” กัณตภัทรพูดมุ่งมั่น

“ดีมากไอ้หน้อง เย็นนี้ฉันจะโทร. ชวนยายนั่นมาด้วย ถือเป็นการทดสอบความเข้มแข็งในตัวนาย” กิตติยาพูดอย่างประเมินสภาพจิตใจลูกศิษย์

ซึ่งกัณตภัทรไม่ทำให้ผิดหวัง เมื่อเขาเริ่มทำได้แล้วเพราะมีเพื่อนเข้มแข็งอย่างยายหอมอยู่เบื้องหลัง ในเมื่อกำลังจะได้แฟนใหม่ที่สวยไม่แพ้

ญาณัจฉรา จะแคร์ทำไม

“ไม่มีปัญหา ต่อให้สิบวินาทีก็ไม่หวั่นไหว”

“ตามนั้น”

กิตติยาพูดแล้วนั่งเอกเขนก ยกแขนทั้งสองขึ้นวางบนเก้าอี้ตัวยาว ดู
เท่จนกัณฑ์ศรพิชญ์จำเมื่อแอบเห็นเหล่าสาว ๆ มองกันตาเป็นมัน

‘อยากเท่แบบนี้บ้างจริงวู้ย’ เร็ว ๆ นี้แหละ สาวสวยพวกนั้นจะต้อง
มองเขาเหลียวหลังแทนมองยายหอม

ราวบ่ายสามโมงเศษ ๆ ณ โรงเรียนเอกชนชื่อดัง

“พี่วินัส!” แก้วตากระโดดดีใจที่วันนี้พี่สาวใจดีมารับถึงที่โรงเรียน
ปกติจะเป็นบิดามารับด้วยตัวเอง

“พี่มารับคะ” ญาณัจฉราพูด โปรยยิ้มสวยจนใคร ๆ หันมามอง วันนี้
สุขจนลั่นเหลือ

“ทำไมวันนี้มาได้ล่ะคะ” เด็กน้อยถามพลางมองคนมารับตั้งแต่หัวจด
เท้า

เป็นไปได้อย่างไร! คุณเธอนั่งอะไรที่ยาวกว่าเขา กระโปรงตัวยาว
รุ่มร่ามกรอมเท้าทำให้ดูสวยแปลกผิดปกติ แกรมเสื้อท่อนบนก็เป็นแบบแขน
ยาวสีขาวฉลุช่วงอก รองเท้าส้นสูงปริ๊ดสีขาว ศิระศาตผ้าสีขาวผูกเป็นโบ
ใหญ่ทัดหู สวมกับที่ญาณัจฉราจินตนาการไว้เมื่อวานว่าต้องเป็นสาวเรียบร้อย
อย่างแม่ซีตามที่อัครพลกำกับ

ปิดเป็นมัมมีอย่างนี้แหละดี ส่วนหน้าตาก็แจ่มแจ่มเบา ๆ ด้วยรองพื้น
เนียนกริบ คิ้วคมเข้ม เปลือกตาสีอ่อนแต่จัดเต็มด้วยมาสคาร่าดำฉลับ ติด
ขนตาปลอมเป็นแพ กริดอายนีลเนอร์คมกริบบาดใจ แก้มสีพีชปลั่ง ปากยัง
คงคอนเซ็ปต์ร้อนแรงจากภายในด้วยสีแดงฉ่ำสีเดียวกันกับเล็บมือยาวทั้งสิบ
สุดท้ายคือประดับข้อมือด้วยสร้อยข้อมือมุกแท้สีขาวราคาหลายแสนบาท
เข้าชุดกับต่างหู ไอ้พระเจ้า แม่ซีที่เบิร์ยวที่สุดในโลกยืนอยู่ตรงนี้แล้วสินะ

แม่เจ้าไวย

“ให้มารับทุกวันยังได้เลยค่ะ” ญาณัจฉราตอบ รุสสิกะภูมิใจในสายตาชื่นชมของว่าที่ลูกเลี้ยงยิ่งนัก

“ดีจังค่ะ ช่วงนี้ได้ยินคุณพ่อคุยกับคุณน้าบอกว่างานยุ่ง บางวันแก๊วตาต้องรอถึงเกือบหกโมงเนาะ” เด็กน้อยพูดหน้าอเมื่อนึกถึงเวลาของการมารับกลับบ้านของพ่อเธอที่เปลี่ยนไป เป็นเพราะหน้าที่การงานที่สูงขึ้น

“โอ หนูน้อยของพี่ ต่อไปไม่ต้องรอแล้วค่ะ แม่ เอ๊ย พี่จะมารับเองกลับกันเถอะค่ะ”

ญาณัจฉราพูดพร้อมลูบศีรษะเด็ก แก๊วตาทำท่าจะเดินตาม แต่พลงันึกได้ว่าลืมนางอย่าง เลยพูดว่า

“เดี๋ยวค่ะ! แก๊วตาต้องไปลาคุณครูคนสวยก่อน”

ญาณัจฉราชะงักเท่า หุบยิ้มลงทันควันแล้วหันกลับมามองแก๊วตา พลังถามด้วยสัญชาตญาณร้ายว่า

“ครูคนสวย?”

“ใช่ค่ะ แต่สวยน้อยกว่าพี่วันสนิทหนึ่ง เธอเพิ่งมาใหม่ ทั้งเก่งทั้งตลกน่ารักดีเหมือนกัน พี่นัสไปรอที่รถก็ได้เนะคะ เดี่ยวแก๊วตาตามไป”

นักเรียนหญิงผมเปียพูดไปตามประสาเด็ก แต่คนฟังไม่เข้าใจด้วย พลังคิดในใจว่า

“อี คนนี้ลึนนะทำให้เธอต้องมาที่นี่ ขอดูหน้าหน่อยเถอะว่าจะสวยแค่ไหน กล้าดีอย่างไรถึงได้เสนอหน้าฝากความชอบพอไปให้ชายในดวงใจของเธอ! คิดว่าทำแบบนี้มันหวานนักรีไร้ง...หวานจนมือฉันลื่นไปหมดแล้วละสิไม่ว่า”

แต่นั้นเป็นแค่ความคิด เพราะความจริงญาณัจฉรากำลังยิ้มหวานแล้วพูดสั้นๆ “พี่ไปด้วยค่ะ”

จากนั้นทั้งสองก็เดินไปหาครูสาวผู้นั้น ซึ่งเมื่อได้พบญาณัจฉราก็เห็นว่า “อืม...สวยจริงๆ แต่ฝันไปเถอะว่าจะมีโอกาสพูดว่าชอบอัศวพลอีก”

“คุณพ่อมารับแล้วหรือคะน้องแก้วตา”

“เปล่าค่ะ วันนี้...”

“คุณพลให้ดิฉันมารับลูกค่ะ เขาไม่ว่าง และก็จะไม่ว่างอีกต่อไปด้วย”
 ญาณัจจราคาดทพจะพูดแทรกก่อนที่แก้วตาจะพูด ตั้งใจสื่อให้คนฟังคิด
 ว่าเธอคือแม่เลี้ยงของแก้วตา มั่นใจว่าครูสาวต้องเข้าใจความหมายแฝงนั้นแน่
 นั้น ได้ผลดีเสียด้วย หน้าซีดเป็นไก่อต้มเขียว ไปซีดไกลๆ โน่นเลยไป
 “อ้อ ค่ะๆ”

ครูสาวหน้าใหม่ไม่รู้ว่าพูดอะไร แม่คุณมาแสดงตัวขนาดนี้ คำว่า ‘ให้
 มารับลูกเอง’ บอกได้ว่าเป็นคนสำคัญของอัครพลที่ได้รับอนุญาตให้เรียก
 เด็กว่าลูกเป็นแน่ เสียหน้าจริงๆ ที่เคยเผลอมองคุณพ่อหน้าหล่อของเด็ก
 แก้วตา ครูสาวยิ้มแห้งๆ ประสานมือ ก็มองพื้นด้วยความละอายใจ

“แก้วตาลานะคะ สวัสดีค่ะคุณครู”

“ไปกัณลูก...แก้วตา”

ญาณัจจราพูดเสียงเนิบแต่จิกเสียงทิ้งท้ายแปลกๆ ให้เหมือนเป็น
 สรรพนามติดปากอย่างไม่มีอะไรแอบแฝง ซึ่งเด็กน้อยก็ไม่ได้รู้สึกถึงความ
 ผิดปกติจริงๆ เพราะผู้ใหญ่คนไหนที่พูดแบบนี้ทั้งนั้น มีเพียงครูสาวเท่านั้น
 ที่รู้ว่าตัวเองเกือบจะถูกถลกหนังเข้าแล้ว

“ไม่ตายก็หาใหม่แล้วกัน อย่าแย่งของใครเลย โดยเฉพาะคนแววตา
 แม่เสียอย่างคนสวยคนนั้น!”

“อะไรนะครับ ภรรยาของผมมารับแก้วตาไปแล้ว!?” อัครพลถาม
 ครูสาว รู้สึกตกใจจนต้องกลั้นหายใจ ไม่ต้องเดาก็รู้ว่าครูสาวนั้นหมายถึงใคร
 ประมาณเกือบห้าโมงเย็น เขาเพิ่งมาถึงโรงเรียนและหวังรับลูกสาว
 กลับบ้านเช่นทุกวัน แต่กลับพบว่ามีคนมารับไปก่อนหน้าแล้ว ความจริงต้อง
 ขอบคุณที่ญาณัจจรามารับแก้วตาให้ เพราะเด็กจะได้ไม่ต้องรอแถวลำพัง
 แต่ก็อดรู้สึกขัดเคืองในสรรพนามที่ครูสาวเอ่ยไม่ได้ เริ่มต้นยังขนาดนี้

ต่อไปไม่ชนเสื้อผ้ามาอยู่ร่วมบ้านด้วยเลยหรือไง

ชายหนุ่มคิดแล้วยิ้มเขินให้ครูก่อนจะรีบกลับไปขึ้นรถ มุ่งหน้าสู่บ้าน
วิชาญตัดธน์ของตน รู้สึกหน้าร้อนผ่าวแบบไม่มีสาเหตุเพราะคำว่า ‘ภรรยา’

ทันทีที่รถมาจอดหน้าบ้าน แก้วตาก็วิ่งออกมาจับบิดา มีญาติจรรยา
อุ้มเด็กตัวน้อยวัยขวบครึ่งแนบอก แค่เห็นรถก็ทำหัวใจเต้นแรงเสียแล้ว
อนาคตคงไม่พ้นภาพนี้นักหรือที่เธอต้องออกมายืนต้อนรับสามีกลับบ้าน
พร้อมลูกๆ เรียงราย

‘สวัสดีค่ะ พ่อคุณเอ๋ย’ หญิงสาวคิด ยิ้มอายุไปคนเดียว

อัครพลดับเครื่องยนต์พลงสายหน้าให้คนที่พยายามนำเสนอตัวเอง
ขนาดนี้ จากนั้นก็ก้าวเท้าลงมารับหอมเบาๆ ที่แก้มจากบุตรสาวซึ่งมักหอม
แก้มพ่อทุกครั้งก่อนการสนทนา

“วันนี้พี่นัสไปปรับแก้วตาละ เรากำลังทำขนมกันด้วย” แก้วตาพูดขณะ
เกาะแขนบิดา แหงหน้านำเสนอด้วยความตื่นตื่นต่อกิจกรรมใหม่

“ทำขนม?” อัครพลขมวดคิ้ว

“ค่ะ เราทำธารแดงแฝงรัก ของหวานสำหรับมือค่านะคะ ไปทำต่อ
ดีกว่า” เด็กน้อยพูดจบก็วิ่งกลับเข้าครัวหลังบ้านไป ทิ้งให้บิดากับพี่สาว
คนสวยยืนคุยกันตามสะดวก

‘ธารแดงแฝงรัก? ชื่อขนมบ้าบออะไร หูชะขนาดนี้’

“เอ่อ เราชงน้ำแดงแล้วยีสหัวใจลงไป นัสเลยตั้งชื่อว่า ธารแดงแฝงรัก”
เจ้าของตำหรับน้ำแดงยิ้มเขิน เต็มปากบอกละเขี้ยวที่ทำงานไปแล้วว่าเธอไป
สมัครเรียนทำอาหารและขนมมา ให้มันรู้เสียบ้างว่าเธอจริงจังกับความ
สัมพันธ์ที่เพิ่งเริ่มต้นนี้ เรียกว่าทันทีที่อัครพลเห็นใจ เธอก็พร้อมจะเป็น
แม่บ้านของเขาเลยทีเดียวนะ

“อ้อ”

ชายหนุ่มพยักหน้ารับไปเบาๆ ‘ปิดໄໝ! นึกว่าพวกเด็กหรือเบเกอรี่
สักอย่าง แค่ชงน้ำแดงนี่นะ ที่บ้านเธอเรียกขนม’ อัครพลคิดอย่างเพ้อๆ

พลงมองญานัจฉราในชุดเสื้อผ้าหน้าผมแปลกตา สว ยก็สว ยอยู่แล้วละ แต่ มันดูประหลาดไปมัยกับสภาพแม่ชีเปรี้ยวจัดเช็ดฟันอย่างนี้

“ไม่ต้องตะลึงคะ น้สบอกแล้วว่าทำตามเงื่อนไขได้ทุกอย่าง” หญิงสาว พุดอย่างอ่านความคิดของอีกคนได้ มันใจว่าเขาต้องชอบความเปลี่ยนแปลง นี้

แต่แทนที่อัครพลจะทักหรือพูดชมความเปลี่ยนแปลงบ้าง กลับทำท่า ไม่ชอบใจ หน้าตาบึ้งตึง พบแขนเสื้อขึ้นต่อหน้าหญิงสาวแล้วพุด “เรามีเรื่อง ต้องคุยกัน”

ญานัจฉรารู้สึกหน้าม่านอย่างไรชอบกล ไม่แน่ใจว่าทำอะไรผิดที่พล ของเธอถึงได้ทำท่าเหมือนเธอไปค้ายาบ้ามา และกำลังจะถูกสอบสวนถึง แหล่งผลิตเช่นนี้

อัครพลตรงเข้าอ้อมลูกน้อยจากมือคนอ้อม ญานัจฉราได้แต่เดินก้มหน้า ตามหลังคนตัวโตเข้าบ้านไป

เมื่อเข้ามาอยู่ในห้องรับรองแขกด้วยกัน ชายหนุ่มก็เปิดเรื่องแบบ ไม่เกรงใจ “ทีหลังอย่าทำแบบนี้อีก ยิงน้สพยายามล่าเส้นเท่าไร น้ายังจะ ยกเลิกทุกอย่างให้เร็วขึ้นเท่านั้น”

ไม่มีคำว่า ‘น้องน้ส’ อีกต่อไป นี่เขากำลังโกรธสินะ ญานัจฉราไม่ใช่ คนโง่ที่จะไม่รู้ตัวเองทำอะไรไว้ เดว่าชายหนุ่มเองก็รู้ทันเธอจึงรีบพุด

“น้สก็แค่ไปรับน้องแก้วตาให้เท่านั้นเอง”

“น้สรู้ว่าหน้าพุดเรื่องอะไร การที่น้สแสดงออกให้คนอื่นจินตนาการ ไปว่าน้สเป็น เอ่อ...เป็นภรรยาของหน้า บอกตรงๆ ว่าหน้าไม่ชอบ อย่าทำอีก ถ้าไม่อยากให้น้สยกเลิกทุกอย่างตั้งแต่วันนี้” อัครพลพุดอย่างกรุ่นโกรธ ตอกย้ำให้คนร่างเล็กรู้สึกตัวเล็กยิ่งกว่ามดเลยก็ว่าได้

หญิงสาวกลัวคำขู่ช่วงท้ายประโยคเหลือเกิน ทำให้เกลียดตัวเองนัก ที่ทำให้คนรักขุ่นเคือง เธอก้มหน้าตอบออกไป “น้สขอโทษคะ น้สจะไม่ทำ

อีกแล้ว นัสจะอยู่ในเซตที่ถูกขีดไว้ อย่าโกรธนัสเลยนะคะ”

“อย่าลืกรั้กแต่ว่าพุดก็แล้วกัน” อัครพลพุดจบกก็ถอนหายใจแสดงความระอา

“คะๆ” ญาณัจฉราตอบรับซ้ำๆ พलगยกมือเช็ดน้ำตาทั้งที่ไม่ได้ทำผิดใหญ่หลวง แต่เธอก็กลับรู้สึกผิดจนอยากร้องไห้ที่ทำให้ชายที่รักไม่พอใจ ‘เกือบทำโอกาสดีหลุดลอยเพราะความสละแนแล้วมัยละ’ หญิงสาวดำตัวองกริ่ง

เสียงโทรศัพท์มือถือของหญิงสาวดังจากกระเป๋าถือสีขาวที่วางบนโซฟา ญาณัจฉรารีบเดินไปรับ เห็นว่าเป็นหมายเลขเพื่อนสนิท

“เฮ้ คินนี้ที่ไต่มนะ ไ้ไ้กัถนจะไปด้วยละ คงสนุกพิลึก” กิตติยาพุดโทรศัพท์ขณะไ้กลับเลิกงาน ตั้งใจว่าเย็นย่ำอย่างนี้ ไม่มีอะไรเพลิดเพลินท่าการไปดื่มกินและนินทาคนอีกแล้ว

“เอ่อ...ฉันไม่ไป” ญาณัจฉราตอบเสียงสั้น ระวางคนที่ยืนด้านหลังจะไ้ไ้ยินว่ามีเพื่อนชวนออกไปเที่ยวกลางคืน เมื่อวานเพิ่งตกลงกันบนเงื่อนไขว่จากนี้ไปเธอจะไม่เที่ยวอย่างนั้นอีก เพื่อนรักกำลังจะหาเรื่องเตือดร้อนให้แล้วมัยละ!

“ทำไม่ละ...แกไม่สบายหรือ” กิตติยาถามด้วยความเป็นห่วง เหตุผลที่เพื่อนสาวจะไม่ไปออกเที่ยวก็ไ้ไ้เป็นประจำเดือน หรือไม่ก็มิใช่ปวดหัวตัวร้อน อะไรทำนองนั้น ไ้ไ้เรื่องไม่อยากเที่ยวไม่มีวันเกิดขึ้นเด็ดขาด

“เปล่า คือ...คือ ฉันตั้งใจจะเลิกเที่ยวกลางคืนไปเลย แกไม่ต้องโทร. มาชวนฉันอีกแล้ว ขอให้เที่ยวให้สนุกนะกั้ง บาย” ญาณัจฉราพุดรั้วเร็วแล้วกดตัดสายโดยไม่รั้ลา เพราะกริ่งเกรงเมื่ออัครพลจ้องมอง เธออ่านคำมั่นไ้ไ้ได้ว่า ‘ถ้าไป...เราจบกัน’

‘โธ่ แบบนี้ไ้ใครจะกล้า’ หญิงสาวคิด

ตีต...ตีต...เสียงสัญญาณโทรศัพท์ถูกตัดขาด กิตติยาตกใจจนผงะยกโทรศัพท์มือถือขึ้นมอง พलगขมวดคั้วบนกับเครื่องมือถือติดต่ออันเล็กลำพัง

“อ้าวเฮ้ย! ยายนัสเป็นบ้าอะไรเนี่ย วู้”

ฝ่ายอัศวพลที่กำลังยืนอุ้มลูกน้อยอยู่พูดออกมาเนิบๆ เหมือนลองเชิง
“ไม่กลัวเพื่อนรหรือ”

“ไม่ค่ะ นัสไม่อยากเที่ยวแล้ว เพื่อนไม่สำคัญเท่าไรหรอก” หญิงสาว
พูดเร็วเร็ว เป็นการโกหกหลิ้นดีที่บอกว่าเพื่อนไม่สำคัญ ตลอดชีวิตของเธออยู่
ได้ด้วยครอบครัวและเพื่อนที่ดีๆ ทั้งนั้น มาวันนี้คงต้องตัดใจจากสิ่งหลัง
เพราะบอกตัวเองให้ตั้งมั่นในกรอบเงื่อนไข อย่าฝ่าฝืนกฎ ไม่อย่างนั้นอัศวพล
จะไม่พอใจ โทษทัณฑ์มันน่ากลัวเกินไปที่ต้องรับรู้ว่าเขาอาจหันหลังให้เธอ
ทันทีก็เป็นได้

“ไม่มีทาง...มันต้องไม่เกิดขึ้น!

ทันทีที่ญาณัจฉราเดินออกจากบ้านหลังเล็ก ตั้งใจจะรีบกลับบ้านให้
เร็วตามเงื่อนไขคนไม่เที่ยวกลางคืน กัณฑ์ทรพิงลงรถของตนา เห็นอะไร
ชาวๆ ไหวอยู่ไกลๆ มองให้ตึ๊งรู้ว่าไม่ใช่ผีสิงชุดขาวแต่อย่างใด หากแต่
เป็นอดีตแฟน จึงรีบเดินเข้ามาทักทายหมายชวนคุยประสาเพื่อน

“วินัส คือกัณฑ์...”

“ห้ามชวนคุย! ห้ามถาม! ตอนนี้นัสเลิกนุ่งสั้น เลิกเที่ยวกลางคืน เลิก
ดื่ม เลิกทุกอย่าง แค่นี้จะ จบ แยก” หญิงสาวไม่อยู่ในจิตที่อยากคุยอะไร
กับใคร หัวใจรักมุ่งมั่นทำตามกฎข้อบังคับอย่างเคร่งครัด เธอยกมือในท่า
ปางห้ามมาร หยุดการสนทนาของกัณฑ์ทรแล้วรีบขึ้นรถ เหยียบคันเร่งเดิน
หน้ารถออกจากจุดนั้น ทิ้งไว้เพื่อนหนุ่มงงงวยลำพัง

บรีนน

“เฮ้อ อะไรของเขา” กัณฑ์ทรอุทาน งงตั้งแต่เห็นเจ้าหล่อนสวม
กระโปรงยาวแล้ว แถมยังต้องงงที่เธอบอกว่าจะเลิกดื่มเลิกเที่ยวอีก ฝึเข้า
หรือไงนะ

ณ สถาบันเทวฑูตวิทยาลัย

“นายว่าจะไปนะกัณ! ยายนั้สบอกว่าจะเลิกเที่ยว เลิกดื่มมันหรือ” หนึ่งในกลุ่มเพื่อนที่กำลังนั่งล้อมวงประสาเพื่อนฝูงมนุษย์เงินเดือนในค้ำคืนเงินเดือนออกถามอย่างไม่เชื่อหู เมื่อกัณตภัทรเล่าสิ่งที่รู้เห็นให้ฟัง

เขาตอบอีกครั้ง “ใช่ ฉันได้ยินกับหู เห็นกับตาเลยละ และอะไรก็ไม่น่าที่งเท่าวันสี่ใส่กระโปรงยาว”

“โอ้! พระเจ้า”

“ให้ฟ้าผ่าตายเถอะ!”

เพื่อนอีกสี่ห้าคนทั้งชายและหญิงต่างยกมือปิดปากส่งเสียงแสดงอาการเหลือเชื่อกันขรมอย่างเกรงจะเกิดอาเพศหนัก แต่มีอยู่คนเดียวที่นั่งไขว่ห้างเอกเขนก สีหน้าเรียบเป็นปกติ กัณตภัทรจึงต้องถามออกไป

“นี่เธอไม่แปลกใจเลยหรือยายทอมว่าเกิดอะไรขึ้นกับเพื่อนเรา”

กิตติยายกขาลงจากทำนั่งไขว่ห้าง ถอนหายใจพร้อมกับพูด “ไม่มีอะไรแปลกไปกว่าเรื่องเด็ดที่ยายนั้สบอกฉันเมื่อเช้าว่าจะไปสมัครเรียนทำอาหารกับขนมแล้วละ โอ้ที่นายเห็นมันขี้ปะติ๋ว ฉันตกใจจนหน้าทิมพวงมาลัยระหว่างขับรถมาทำงาน ตัวขาไปครึ่งวันเน่น ไม่มีอะไรน่ากลัวไปกว่านี้้อีกแล้ว”

“ฮะ! วันสี่สอยากทำอาหาร ตายแล้ว! ฉันว่าเราควรพาเพื่อนไปตรวจหาความผิดปกติของก้านสมองได้แล้วนะ”

กัณตภัทรพูด ตาโตเป็นไข่ห่าน เพื่อนคนอื่นๆ ก็คล้อยตาม บางคนก็เรียนมหาวิทยาลัยเดียวกับกัณตภัทรที่อิตาเลีย บางคนก็รู้จักกันมาตั้งแต่วัยอนุบาล แม้จะไม่สนิทอย่างกัณตภัทรกับกิตติยา แต่ก็รู้ว่าคุณหนูสาวสวยแสนปรี่่ยวอยู่ห่างไกลงานครวัันัก เขอม่กัมีเหตุผลด้านความงามมาอ้างเสมอ ไม่ว่าจะป็นกลัวเลืบเสีย กลัวกลืนติดผมและเครื่องประดับ หรือแม้แต่กลัวการชิมอาหารที่อาจเป็นเหตุให้ต้องเติมลิปสติก แบบนี้จะให้เชื่อได้อย่างไรว่าคุณเธออยากเปลี่ยนตัวเองไปเป็นนางซินกันครวั

“ยายนั้สบอกว่าเตรียมจะเป็นแม่บ้านเต็มตัว” กิตติยาพูดจบก็ยกแก้ว

เบียร์ขึ้นขวด

กัณฑ์ทศพรพูดโพล่งขึ้นกลางปล้อง “คำถามคือ แม่บ้านของใคร”

“เฮ้ ก็ของน้ำพลึง อย่าทำเหมือนไม่รู้ว่ายายนัสบอกเลิกนายเพื่อไป
คบใคร” กิตติยาพูดตรงพลงตักอาหารกิน

กัณฑ์ทศพรไม่ใส่ใจ กลับพูดออกไปตามน้ำ “ในฐานะที่ฉันเป็นหลาน
แท้ๆ ของน้ำพลึง บอกได้เลยว่าสิ่งที่วินส์กำลังทำ ชัดแย้งกับความจริงเกิน
ไป”

“ที่นายพูดก็เพราะอิฉฉฉฉฉฉ” กิตติยาหันมาแบ่ปากใส่

“ไม่ใช่ ฉันแค่ได้กลิ่นแปลกๆ” กัณฑ์ทศพรวิเคราะห์